

43

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

EUGEN TEODORU

Moartea boxerului

EDITURA MILITARĂ

Eugen Teodoru
Moartea boxerului

EDITURA MILITARĂ, BUCUREȘTI, 1978

Coperta: AL. ANDREI

Moartea boxerului

— Și el lovea sec, dur, nu mă cruța deloc, simțeam cum îmi clănțăneau măselele, în timp ce creierul mi se zbătea în cap, căutând parcă refugiul în somn. Așa e când „încasezi”, mărturisea Covaliu, îți vine să te lungești acolo unde te afli și să dormi ca după o beție, visând că ești campion și că ai învins. Aiureala oricărui vis absurd.

— Chiar pe podeaua ringului? întrebă plin de curiozitate admiratorul său, privindu-i obrazul crispat de amintirea acelui eșec.

Covaliu nu-și ascundea înfrângerea, nu era omul care să caute justificări, cum făceau alții. O deplină sinceritate îl îndemna să se recunoască depășit; ba, ceva mai mult, nu trăgea nicio nădejde că-l va putea învinge curând pe Alexandru Petre, vedeta incontestabilă a ultimului sezon pugilistic la categoria 71 kg.

— De unde a apărut, cum a ajuns la clubul „Spartac”, cine l-a antrenat până s-a impus atenției? Când a trecut de la juniori la seniori și cum de nu-l mai întâlnisem pe niciun ring? Doar n-a căzut de pe altă planetă, ca să ne trezim direct cu el la gală, purtând tricoul și însemnele clubului „Spartac”! Fusese o „promisiune” în anonimat, ținută „în umbră”, cum se zice, de antrenorul Ploeșteanu. Îi cunosc tactica. L-a secondat și a trăit cu el toate clipele meciului. L-a dădăcit în colțul ringului, înaintea fiecărei reprize. A ținut cu orice preț să câștige partida: mereu mă înghesuia în colț. De câte ori ne înfruntam, săreau scântei. Ambiția mea de a nu mă lăsa răpus și a lui de a mă învinge îmi ațâțaseră furia, o furie neputincioasă, care mă făcea să greșesc la fiecare pas. Când a sunat gongul la începutul ultimei reprize, am avut senzația că începe cel mai lung rund din cariera mea. Petre Alexandru mă dominase două reprize consecutive. Bunul meu public, în ochii căruia fusesem doar cu câteva săptămâni înainte un răsfățat, îl aplauda fără reținere, iar ciuda care mă cuprinsese, în loc să-mi dea puteri, îmi turna parcă plumb în mâini și în picioare. Petre Alexandru mi-a șters bărbia cu dreapta, ușor, căci fentasem la timp; i-am replicat cu un croșeu slab, dar am izbutit să-i înroșesc obrazul. A zâmbit amar: „lasă că îți arăt eu”, spuneau privirile lui, dar eu prinsesem aripi și atunci m-am năpustit nebunește,

fiindcă mă simțeam trădat de „bunul meu public” rămas pentru o clipă perplex, cufundat în tăcere. Spectatorii, majoritatea tineri, nu se așteptau la o replică atât de bruscă, cu toate că mă știau în stare și de așa ceva. L-am surprins cu garda deschisă a doua oară, am lovit ca în sacul de antrenament, zguduindu-i toată arhitectura. M-a mai înghesuit el o dată în corzi, dar, știind lecția, mi-am apărat fața, am eschivat așteptând și l-am pocnit când se întorcea. Cu atâta sete i-am aplicat croșeul, încât Petre Alexandru s-a clătinat. Știu sigur că s-au învârtit și cu el ringul, sala, fețele uimite ale spectatorilor, care nu mai îndrăzneau să mai aplaude: țineau morțiș ca noul idol să nu-i dezamăgească atât de curând, iar eu să fiu cel sacrificat și scos din competiție, bătut... măcar la puncte. În sport, precum știi, totul se poate schimba de la un moment la altul. Imprevizibilul spânzură-n văzduh și-nvârte roata când într-o direcție, când într-alta. Petre Alexandru își căuta o clipă de „respiro”. Din ochii care adineauri mă fulgeraseră cu superioritate se îndrepta acuma către mine o tăcută rugăminte, să nu-i nărui atât de repede ceea ce reușise să cucerească în primele două reprize. În schimbul de lovituri ce a urmat, am acumulat puncte, el lăsându-mă în chip vădit să le obțin, dar fără să-și expună figura croșeului de stânga cu care-l pândeam. Nici mie nu-mi convenea să-l catapultez ca pe o poartă părăginită și să

dau cu el pe pământ. Publicul ar fi observat că mă răzbun pe „băiatul talentat" ajuns în finală să lupte cu mine. I-am mai dat o șansă, expediindu-i încă o dată croșeul cu milă în falca stângă. Noroc că se ținea pe picioare. „Albinosul", cu burticică prezentabilă și părul tuns perie l-a împins spre corzi, l-a numărat și a făcut un semn discret către Ploeșteanu, antrenorul, sugerându-i să abandoneze. Eu țopăiam, scuturându-mi brațele, gustând totuși efectul loviturii. Eram aproape sigur că antrenorul nu va renunța la meci, ci îl va lăsa pe adversarul meu în arenă, mizând pe zestrea strânsă în rundele anterioare.

Petre Alexandru m-a așteptat să mă apropii. L-am tatonat cu grijă, întărâtându-i amorul propriu. Nu s-a lăsat păcălit, cu toate că ispita ieșirii la atac îl împingea înainte. Riposta i-a fost prudentă; mi-a lovit ca din întâmplare mănușile, care au scos un zgomot sec. Meciul nu mai era interesant nici pentru noi, nici pentru lume. Eu aș fi încercat să-l anim. Mi-am învârtit nițel adversarul, cărându-l după mine și, când a încercat un alt „un-doi", l-am prins de brațe, simulând că sunt obosit. Simțise că-l mint, s-a lăsat greu spre mine și nu s-a descleștat decât atunci când arbitrul a hotărât să ne despartă strigând „brec". Am tras câte o ochiadă la „monitorul" spânzurat de tavan și la masa judecătorilor, ca să vedem în sfârșit gestul salvator al

celui care urma să bată gongul.

Au izbucnit aplauzele; o parte mi se adresau mie, sunt convins, dar lipsite de entuziasmul de altădată. Nu eram câtuși de puțin mulțumit că am recucerit stima publicului. De fapt, el se despărțise puțin de mine. Nu poți conta pe sentimentele spectatorului. Gloria sportivă nu e veșnică. O aflasem de la alții. Acum însă o simțeam pe pielea mea. Mă gândeam de data aceasta că oamenii din tribune vor aprecia cavalerismul de care dădusem dovadă. Bineînțeles, asta nu schimba datele problemei, nu-mi mai ținea de cald. Antrenorul Nour m-a îmbrățișat cu gestul lui bine cunoscut, apoi mi-a șters fața ca un adevărat prieten. Ce bine îmi făcea răcoarea adusă de prosopul lui! Îi purtam mare stimă fastului campion al arenelor de altădată...

Puștiul mărise și mai mult ochii, uitându-se la Covaliu și îi asculta cuvintele, urmărind cum fața fostului campion se acoperea de sudoare și de umbre.

— Când spuneam „profesorul", nu mă gândeam decât la Nour, la figura lui de savant ajuns în arenă, cu ochelarii groși, cu ramă de baga. Era tobă de box, cum se spune în sălile de antrenament. Într-o oră de teorie îți desfă șura prin fața ochilor cele mai frumoase meciuri ale lumii. Cunoștea îndeaproape campionii naționali și internaționali din cursul anilor, știa precis toate datele legate de clipa când cariera unuia sau altuia s-a

prăbușit: când anume și cine a dat decizia, ce vreme era afară, cum arăta sala, câți spectatori au asistat la căderea stelei de pe cerul gloriei, cine arbitra. „Profesorul” era nemaipomenit. Când plecam în turnee ne băteam ca niște copii nebuni să ocupăm un loc privilegiat în compartiment sau în cușetă alături de el, să-i sorbim poveștile ca pe niște balsamuri. Știi câtă forță ne transmitea? Alegea perfect momentul când aveam nevoie de încurajări, dar știa și când trebuie să ne astâmpere orgoliile. Dacă începeam să ne-o luăm în cap că suntem mari vedete, ne alunga fumurile cu un simplu gest, ne arăta că trebuie să păstrăm distanța față de el și nu mai discuta cu noi decât strictul necesar, la antrenamente sau la meciuri. Încolo, rămânea mut și surd și ne ocolea privirea. Rezistam foarte puțin acestei sancțiuni drastice și ne întorceam spășiți sub autoritatea lui.

Juniorul Nicolae Vătafu oftă. Știa că marele boxer Covaliu nu mințise o iotă și că meciul acela care se terminase nedecis constituise în viața lui clipa cea de pe urmă a triumfului. Știa că așa se stinge o carieră, bănuia că boxerul va rămâne un prieten devotat echipei din care a făcut parte, dar că vrea să părăsească cu fruntea sus clubul și că va urca din ce în ce mai rar treptele ringului, numai când va fi în cea mai bună formă, ca să nu se mai compromită.

Gândurile băiatului se întorceau acum în jurul cușetelor de care pomenise Covaliu, în sălile de clasă ale unor școli provinciale, puse la dispoziția loturilor de box pentru vreo gală mai importantă; i se contura în minte chipul „profesorului”. Îl cunoștea de departe, despre isprăvile lui mai auzise vorbind și pe alții. Portretul se înfiripase dintr-o serie de amănunte.

Pe urmă, gândurile lui Vătafu părăsiră turneele din orașele mici sau mari cu tumultul lor specific, cu galeriile zgomotoase și se întoarseră din nou către figura lui Covaliu, tăcută, resemnată.

Potrivit mărturisirilor lui Covaliu, precumpănitor, în ultimul timp, devenise gândul de a se îndrepta către cea de a doua pasiune a lui: lupta împotriva răului. Îl preocupa găsirea unui loc în orașul natal, unde îl așteptau mama și sora lui. De când boxul de performanță nu-i mai surâdea, ideea de a se stabili în orașul copilăriei devenise o obsesie. Acolo crescuse, în vechiul port danubian locuit de o lume interesantă, un port de trafic intens și cu o dezvoltare impetuoasă. Râvnea să se întoarcă în mijlocul acelui oraș pitoresc, unde arhitectura modernă face casă bună cu bătrânele clădiri solide din vechiul centru. Acolo, în orașul-port cu veche faimă, făcuse primii pași în viață. Acolo urmase primii ani de școală; mai apoi devenise elev la școala profesională a uzinei de vagoane și compresoare,

unde-și găsise deîndată rostul. Firea îl ajutase să câștige atât pe maiștrii și profesorii lui, cât și pe colegii care-l socoteau un fel de conducător nenumit al clasei. Multe calități vădea fiul văduvei Rozalia Covaliu, înzestrat cu forță fizică și morală. Seara, în dormitor, la lumina becurilor de veghe, Covaliu povestea puștanilor tot ce pritocea mintea lui, lansându-i către vise eroice. Deși se pregătea pentru meseria de strungar și dovedea certe aptitudini, undeva, în intimitatea lui, zămislea secreta dorință de a fi „polițist”. Fantezia lui fusese alimentată de cărțile citite cu lanterna sub pătură, dar și de istorii ciudate ascultate pe malurile Dunării de la vechii mateloți și de la căpitanii de șlepuri, pe care în copilărie îi cunoscuse și le sorbise cuvintele. Prin această zestre strânsă cu grijă în memoria lui, mereu proaspătă, dobândise un renume printre colegi. Cum se stingea lumina, puștii își trăgeau pătura sub bărbie, priveau tavanul, ca pe un ecran, în timp ce Covaliu începea să depene întâmplări palpitante. Avea un mod de a se face ascultat, care îi stabilise o distinctă reputație la vârsta când imaginația adolescenților e mai înaripată decât oricând. Când povestea Covaliu despre suhaturile[1] bălților, despre peripețiile din deltă ale lui Terente, despre apariția acestui erou popular în cartierul

---

[1] Apă puțin adâncă (unde se adapă vitele).

Nedelcu-Chercea unde băga în sperieți pe cârciumari, covrigari și zarzavagii, luându-le într-o noapte tot rodul speculei de peste zi, ca apoi să se așeze în chip de călugăr la pasarela vapoarelor de pasa geri pe canalul Măcinului, împărțind gologanii la văduve și cerșetori, copiii abia își țineau respirația, îndemnându-l:

— Zi-i, zi-i mai departe. Nu te opri, nu ne e somn! Zi-i și cum l-a oprit pe șoseaua Vlădenilor pe muftiul Măcinului, când se întorcea de la casa unui bogătaș mort în conacul moșiei...

— Nu, nu v-o spun pe aceasta, se grăbea să-i refuze Covaliu, fiindcă ne apucă ziua și mâine avem practică în șantier. Vă promit să vă povestesc când mergem pe faleză, în dreptul morii lui Lichiardopol. O să ne uităm peste Dunăre, la Ghecet, și povestea va curge mai frumos. Acuma gata, noapte bună!

— Noapte bună, Covaliule, îi spuneau puștii recunoscători, apăsau obrazul cu mai multă putere în pernă și-și începeau somnul lor plin de vise.

Dacă ar fi să se întoarcă înapoi cu gândul la acea fericită perioadă din viața lui, nu poate uita ziua aceea de iarnă care i-a schimbat cursul vieții, o zi cu nămeți mari. Întorcându-se de la practică, după ce urcase vadul Dunării înconjurat de un grup de colegi, se pomeniseră atacați din senin de o șleahtă de golănași. În spatele unei clădiri din centru, unde pe vremuri întorcea tramvaiul

de Lacul Sărat, se afla un teren cu tobogane și două ștanduri cu dulciuri. Lumea denumise locul „Orășelul copiilor”. Șleahta apăruse de după un gard, se năpustise asupra grupului de ucenici și a început confruntarea. Covaliu își lăsă geanta cu scule și se repezi la cel mai solid dintre golănașii care-i atacaseră. Furios, lovi în neștire până ce-l trânti pe agresor într-un mal de zăpadă; când o a doua pușlama încercă să-l atace, a fost întâmpinată de grindina de pumni a lui Covaliu. Deodată se auzi un strigăt care făcu să se oprească ambele tabere. Strigătul venea din partea unui bărbat înalt, bine clădit, cu o privire deschisă.

— Stați, isprăviți cu bătaia! Nu vă e rușine? Ce aveți cu ucenicii?

Cei mai mulți o zbughiră. Puștii loviți de Covaliu se ridicaseră, își scuturau hainele sau își căutau căciulile prin zăpadă. Bărbatul care oprise încăierarea se apropie de Covaliu, îl măsură de sus până jos, îi întinse mâna încântat:

— Bravo, știi să te aperi ca un cavaler. Și află, puștiule, că ai stofă. Fă-mi neapărat o vizită la Box-Club. Cum te cheamă?

— Covaliu, răspunse timid băiețandrul cu obrazul încă învăpăiat de luptă.

— Bine, Covaliule, te aștept. Când vii acolo întreabă de Bobinaru; dacă nu mă găsești la club, sunt la sala de

antrenament.

Covaliu încuviință din cap, amețit de bucurie, căci numele lui Bobinaru era cunoscut în lumea boxului brăilean și când renumitul antrenor punea ochii pe câte o „speranță”, el nu-și irosea timpul zadarnic și nici nu se înșela.

Recrutarea în echipa de juniori a clubului danubian se făcu în cel mai scurt timp. Nici colegii, nici mama lui Covaliu și cu atât mai puțin soră-sa n-au putut să-l împiedice să-și pună în valoare forța cu care îl hărăzise natura. Pe lângă lecțiile teoretice din cadrul uzinei, pe lângă practica profesională de la care nu absenta niciodată, se adăugară istovitoarele ore de antrenament, unde Bobinaru îl obliga să se prezinte cu regularitate. Și ce evoluție vertiginoasă avu acest băiat și ce progrese incredibile făcu! Uimi pe toată lumea.

încercatul antrenor Bobinaru nu scăpa nicio ocazie să-i cultive tenacitatea. Mâna lui modelase în acest oraș multe vedete care își luaseră zborul ca să împodobească cu victoriile lor faima unor cluburi centrale. Bobinaru se bucura de noua lui descoperire și povestea pretutindeni că pusese mâna pe o adevărată „forță a naturii”, că asemenea băiat cu brațe și mușchi de piatră ca ai lui Covaliu nu intrase de mult în sala de antrenamente.

Bobinaru discuta despre „achiziția” lui mai ales în cercurile antrenorilor care pregăteau echipele sindicale

pentru competiții. El miza pe efectul psihologic ce-l provoca de obicei o speranță în plină ascensiune și știa totodată câte ambiții suscită asemenea apariție într-un oraș cu vechi tradiții și pasiuni în boxul competitiv. Antrenorul pregătea climatul în care urma să evolueze la primele confruntări Covaliu, fixându-i un program riguros de antrenamente, nestingherindu-l totuși de la practicarea meseriei și nici de la școala profesională, unde Nelu Covaliu se ambiționa să nu capoteze. Primăvara trecu în galop, plină de miresme și de soare, cu o Dunăre revărsată sub poalele orașului. Veni luna iunie. Covaliu fu răsplătit la sfârșitul anului școlar cu un premiu. Internatul își închise porțile. Covaliu se întoarse acasă după festivitatea sfârșitului de an, depunând în brațele mamei cărțile primite ca premiu și-i oferi în dar un batic de mătase cumpărat din micile lui economii.

...După părerea lui Bobinaru, momentul psihologic al lansării trebuia foarte bine studiat. Îndată ce școlile își încheiaseră cursurile, el se dedică pregătirii noului elev. Începură împreună o îndârjită bătălie pentru însușirea tehnicii. Ar fi poate exagerat să-l numim calvar, dar nici a distracție nu prea semăna. Momentele de acalmie erau din ce în ce mai rare, antrenamentele se desfășurau într-un ritm intens; mișcările de agilitate alternau cu lovituri la sac și la puncing-bal, încât sudoarea curgea de pe

Covaliu cu nemiluita. Joc de picioare, fente, eschive, scăderi de nivel și iar și iar de la capăt. Vocea și ochii lui Bobinaru nu-l slăbeau o clipă, iar observațiile de asemenea. Stătea cât stătea departe de elevul său și iar se apropia de el ca să-i corecteze garda, poziția capului, a umerilor, a picioarelor, îndemnându-l: „Încă o dată, Nelu, încă o dată, nu te opri! Să nu te oprești o clipă. Ai forță cât o locomotivă. Nu înceta să tragi, chiar dacă nu te afli în cea mai bună poziție. Ăsta va fi atuul tău totdeauna. Profită de el. Repede-te înainte cu hotărâre. Așa, așa, băiete! Îmi place cum lucrezi. Ai vigoare și nu obosești, ceea ce este extraordinar!”.

Urmau câteva momente de relaxare, după care Bobinaru îl sfătuia din nou să-și fixeze pe cap casca de protecție, își lua și el una, își trăgea mănușile de box și studiau împreună fiecare mișcare, făcând fandări sau pași de retragere. La capătul nesfârșitelor ceasuri, îl lăsa să plece la vestiar, să intre sub jetul fierbinte, la abur și apoi la duș; după aceea plecau împreună în oraș și poposeau la terasa marinarilor, pe faleză. Covaliu își recupera lichidul pierdut în timpul antrenamentelor bând trei halbe cu suc de lămâie; Bobinaru, două șprițuri slabe cu vin de soi. Se despărțeau bine dispuși, promițându-și pentru a doua zi o nouă strădanie. Antrenorul nu uita să-i amintească ucenicului: „Zarurile au fost aruncate, nu mai putem da înapoi. La

toamnă te scot pe ring. Am mare încredere că te vei impune și vei obține primele succese. Ascultă ce-ți spun eu!”

Îl bătea pe umăr și-i ura noapte bună. Până acasă, capul adolescentului, înfierbântat de perspectivele promise, fierbea pur și simplu de gânduri. Ritmul inimii i se accelera, pașii îi deveneau mai sprinteni, mai iuți. Când intra pe strada lui, aproape fugea până în pragul casei, deschidea ușa și-și îmbrățișa mama, asigurând-o că într-o zi de toamnă, nu știe precis când, el va birui pe cel ce va fi destinat să-l înfrunte pe ringul de box al orașului și după aceea va fi purtat în triumf. Numele sau fotografia lui vor apărea în ziare și se va vorbi despre el ca despre un viitor campion.

— Să vezi, mamă, îi zicea el cu aprindere când o apuca de umeri cu brațele lui tot mai tari, că acei oameni care și-au pus nădejdea în mine n-au de ce să se teamă, pe nimeni n-o să înșel. O să te convingi singură.

— Dragul mamei, se minuna femeia cu vocea ei domoală, ce s-a petrecut cu tine că ți-ai ales sportul ăsta brutal? Oamenii se bat între ei, ce sport e ăsta? Eu te-am adus pe lume cu un suflet atât de bun că nu ești în stare să omori o furnică.

— Nu pricepi, mamă, nu pricepi? Ce are una cu cealaltă?

— Îmi închipui că oamenii care se bat între corzile

acelea, cum le zici tu, se și urăsc între ei și de aceea dau unii în alții, fără să mai judece. Pe când tu...

— Ai dreptate, nu sunt nici rău, nici răzbunător. Dar vreau să mă afirm în spori, să nu rămân o viață întreagă necunoscut. Mi s-a oferit ocazia să ies la iveală pe calea asta, să vorbească oamenii despre mine. Maestrul Bobinaru mă apreciază ca pe ceva neobișnuit. Așa zice el. La toamnă o să fii și dumneata de față, să te mândrești cu mine.

Mama nu-i mai replica, se învăluia în tăcere, se întuneca la față. Luau masa în liniște, fără să-și mai adreseze un cuvânt. După aceea Nelu se retrăgea în camera lui, intuind cu ușurință cât de puțină plăcere îi făcea maică-sii discuția despre gale de box, ringuri, corzi, decizii, înfruntări, arbitraje. De fapt, femeia nu se împăca deloc cu gândul că fiul ei și-a ales un sport atât de greu, expunându-și de acum înainte fața și trupul la lovituri. Dacă, la început, mama îl mai povățuise să renunțe, când și-a dat seama că se căznește zadarnic a adoptat uitătura lungă și tristă, mai semnificativă decât vorbele, dar nici așa nu l-a înduplecat. Rozaliei nu i-a mai rămas nimic de ales, decât resemnarea. Fără îndoială că nici pe băiat nu-l lăsa indiferent supărarea maică-sii. Îl durea într-un fel atitudinea ei, dar spera cu înverșunare că în clipa când îi va așterne la picioare laurii gloriei, ea îl va privi cu alți ochi, mai îngăduitori

poate decât acum.

Până una alta, dezacordul dintre mamă și fiu se desfășura tacit, fără izbucniri, care ar fi alterat, desigur, iubirea profundă dintre ei, stima ce și-o purtau în această familie lipsită de atât amar de ani de sprijinul unui tată.

Când, uneori, în vara aceea toridă cu muncă peste puteri și antrenamente istovitoare, Nelu se întorcea cu un ochi vânăt sau o arcadă pecetluită cu vreun plasture, mama tresărea și, deîndată ce avea prilejul, alerga la fiica ei, Mirela, să se plângă.

*

Primele frunze căzură din platanii de pe bulevarde, măturate de vântul ușor, încă neaspru, al începutului, de toamnă. Școlile și-au redeschis porțile, se vedeau pretutindeni pâlcuri de copii cu ghiozdane în spate. Și la școala profesională a uzinei începură cursurile, așa că în acea dimineață de septembrie Covaliu cu colegii lui luară loc în bănci. Profesorul de tehnologie îl ridică în picioare pe Covaliu:

— Merge zvonul în oraș că la viitoarea gală de box echipa Brăilei va avea în lotul ei un junior cu multe calități. Sper că voi avea plăcerea unui bilet de favoare din partea elevului meu, ca să-l văd evoluând pe ring și bătându-se pentru culorile box-clubului Brăila, nu-i așa?

— Desigur, tovarăşe profesor, îi zise dintr-o suflare Covaliu, bucuros de această primă recunoaştere a viitoarei lui cariere sportive.

Puştii fremătau în bănci, nu mai puţin încântaţi de prezenţa şi perspectivele colegului lor. Se şi vedeau în arena centrală, într-un sector al asistenţei, strânşi la un loc şi aplaudându-l pe Nelu Covaliu când aplica o lovitură decisivă adversarului.

Minunea avea să se petreacă, într-adevăr, peste două săptămâni... Cu câteva zile înainte, oraşul era plin de afişe. Lotul brăilean se confrunta cu o echipă de club din Bucureşti care alinia pentru acest meci o garnitură compusă din câţiva seniori şi câţiva juniori. Lui Covaliu îi reveni drept partener de întrecere un oarecare Tedy Lăzărescu, un „uşor” negricios şi foarte iute, pe care Bobinaru îl văzuse evoluând la începutul verii, într-o gală, la Buzău. Puştiul acela negricios îşi bătuse la puncte adversarul, o speranţă învechită a echipei gazdelor. Bobinaru n-avea nicio îndoială că elevul său îl va face „pilaf” pe bucureştean. Nu-i purta niciun fel de grijă lui Covaliu. Singurul sfat pe care i-l dăduse înainte de a-i face încălzirea la vestiar a fost acela că nu trebuie să-i lase răgazul să se retragă, ci să-l angajeze tot timpul în luptă, pentru că suflul lui Tedy este foarte scurt.

— Nu respiră bine şi se înăbuşă. Aşa că fii atent, îi zisese în timp ce-i masa muşchii de la picioare. Să

folosești alonja. Nu-ți recomand garda deschisă. Încearcă directa de stânga. Să tragi cu urechea la colțul de ring unde te aștept.

— Așa am să fac, maestre, răspunse cu aparentă liniște Covaliu, cu toate că inima i-o luase la trap.

Din când în când, în vestiar răzbăteau rumoarea și aplauzele arenei. Copilandrul cu trupul oțelit, cu pantaloni albi și maiou albastru de mătase, ședea relaxat pe bancă, încordând în răstimpuri mușchii de la mâini și de la picioare, potrivit indicațiilor date de Bobinaru. Se apropia momentul meciului. Se auzi vocea arbitrului principal, care îndemna jucătorii să-și ocupe locurile. Ceasul de deasupra intrării în sală se grăbea parcă, secundarul bătea în același ritm cu inima lui Covaliu. La un moment dat, antrenorul apucă încheietura stângă a lui Covaliu și-l trase după el. Bobinaru era îmbrăcat într-un trening albastru, iar pe spate se putea citi emblema albă a box-clubului Brăila. Pe după gât avea un prosop, iar în mâna stângă, pompa cu apă. Era și el destul de emoționat. Lui Covaliu i se păru nesfârșită aleea dintre tribune. Colegii lui, așezați chiar aproape de intrarea sportivilor, strigară de bucurie, urându-i noroc, iar o voce pițigăiată din mijlocul lor zbieră de se auzi în toată arena:

— Covaliule, fii tare, nu ne face de baftă! Toți am pariat pe tine!

Juniorul zâmbi palid și-și urmă mentorul, așezându-se în apropiere de ring. Meciul dinainte se sfârși, se dădu decizia și iată-l și pe el în colț, în primul rund adevărat, cu arbitri adevărați, cu spectatori adevărați, cu adversarul care purta chilot și maiou roșu, culorile clubului „Progresul”.

Covaliu îl măsură pe Tedy Lăzărescu pe sub sprâncene, în timp ce primea ultimele indicații din partea lui Bobinaru. Descoperi în adversar un boxer nu tocmai sigur pe el. Se dădu lovitura de gong pentru începere. Arbitrul îi chemă la mijloc, îi sfătui să nu se țină și să fie loiali în dispută, să nu lovească în părțile nepermise de regulament și altele. Meciul începu. Ofensiva dezlănțuită din prima secundă de Covaliu îl dezechilibră pe Tedy Lăzărescu, dar câteva scăderi de nivel îl repuseră în formă, aducându-l în mijlocul ringului.

În clipa când se pregătea să-l atace pe Covaliu, acesta îi ripostă cu un upercut de stânga și arbitrul fu obligat să-l numere, retrăgându-l din fața reprezentantului Brăilei. După ce-și reveni, Tedy Lăzărescu nu mai avu curajul să-l înfrunte pe Nelu Covaliu și ceea ce făcu în continuare era o gardă strânsă și o retragere continuă. Covaliu, văzându-se stăpân pe situație, îi tăie drumul și-l obligă să lovească; primi o lovitură în umăr, și asta îl înfurie; întinse mâna și, prinse bărbia adversarului,

dar Tedy rezistă, începând iarăși retragerea strategic și scăderile de nivel. Când bătu gongul pentru încheierea celei de a doua reprize, Tedy Lăzărescu avea obrazul și fruntea congestionate și îl părăsise suflul. La mijlocul celei de a treia reprize, Covaliu îl făcu pe juniorul de la „Progresul” K. O tehnic. Ovațiile nu mai conteneau. Arbitrul îi chemă la mijloc pe cei doi și înălță brațul brăileanului. Lumea arenei era fericită. Bobinaru sărea ca un copil de bucurie, strigând fără să-și mai dea seama: „Știam că o să învingă, știam că o să învingă. Știam ce comoară de băiat am găsit. Uitați-vă la el, va ajunge campion!”

Explozia de bucurie a lui Bobinaru părea că nu convine oficialilor de la București. Unul dintre ei se întoarse întărâtat și-i aruncă peste umăr:

— Destul, omule, destul!

Pe drumul de întoarcere spre cabine, colegii de clasă îi întinseră mâinile peste balustradă și Covaliu, la rându-i, le atinse degetele cu palmele bandajate, așa cum le scosese din mănușile de box. Bineînțeles că banchetul care urmă seara, dat în onoarea brăilenilor care câștigaseră meciul, îl avu în centru pe Ion Covaliu, marea descoperire a lui Bobinaru. De aici încolo dramurile afirmării se deschideau în fața tânărului sportiv. Cât timp dură masa, talentatul junior stătu ca pe ghimpi, gândindu-se să se întoarcă mai repede acasă

și să-i împărtășească mamei bucuria victoriei...

Mai era puțin până la închiderea magazinelor. Ceru iertare tuturor și se strecură afară. Alergă într-un suflet, să-i cumpere Rozaliei Covaliu câțiva metri de mătase fină pe care o ochise, de mai multe zile în vitrină. În magazin câțiva inși îl felicitară. Se întrebă în sinea lui când au aflat, dar își aduse aminte că arena se afla în vecinătate; fără îndoială că oamenii aceia fuseseră martorii victoriei lui...

Acasă vestea ajunsese înaintea lui. Vecinii auziseră rezultatele meciului și se grăbiseră s-o felicite pe mama învingătorului. Când Covaliu intră pe ușă, ea îl întâmpină zâmbind printre lacrimi. Chipul ei nu exprima bucuria pe care ar fi așteptat-o fiul, totuși, ca să-i facă plăcere, îl îmbrățișă și-i primi darul, rugându-l însă ca pe viitor să fie mai puțin cheltuitor.

— Câștigi ceva bani prin muncă, dar nu trebuie să-i risipești aiurea. Cumpătarea este bună în toate!

— Bine, mamă, am înțeles, știu că nimic din ceea ce fac nu-ți produce o prea mare plăcere.

— Nu-i adevărat, sunt mulțumită, știam precis că vei birui astăzi, dar nu-mi cere să mă prăpădesc de fericire. Nu pot... Greul abia începe, fiule! Să-ți dau ceva să mănânci?

— Nu pot mânca acum, e prea mare bucuria. Pentru mine e o zi mare; m-au sărbătorit străinii, după cum

vezi, dar cu tine nu mă pot înțelege.

— Atunci du-te și te culcă și visează-te campionul campionilor...

*

Într-adevăr, așa cum prorocise instinctiv maică-sa, eforturile sportului de performanță abia începeau. Competițiile îl expuneau la mari solicitări de natură fizică și morală. Triumful era plătit nu o dată cu stropi de sudoare și chiar de sânge. Mergea din victorie în victorie, fu selecționat în echipa de juniori a țării, boxă peste graniță, în Grecia, în Turcia, în Iugoslavia, palmaresul i se îmbogățea cu tot mai multe victorii. De pretutindeni avea grijă să-i trimită mamei ilustratele cele mai expresive, cu colțurile cele mai încântătoare ale orașelor pe unde repurta victorii: vechi domuri, catedrale ilustre, piețe, temple, lacuri scăldate în soare, bulevarde lungi, arcuri de triumf, statui, obeliscuri, toate soseau pe adresa mamei și în fiecare rând din scrisori se vădea strădania lui de a demonstra Rozaliei Covaliu că fiul ei a atins o culme în boxul european amator. Campionatul național de juniori la categoria sa îl câștigase fără dificultăți. Aproape că nici n-a avut adversar. Ambițios și tenace, își bombarda adversarii cu lovituri necruțătoare. Urcă treaptă după treaptă în atenția generală și amatorii de box din țară îl considerau o vedetă în ierarhia pugilisticii românești. Câțiva

reporteri sprinteni la condei îl declaraseră „fenomenalul băiat de la Brăila” și-i prevestiseră o mare carieră.

...De când se afla Covaliu la discuție cu Vătafu în acest colț umbros, înconjurați de jardinierele restaurantului „Barcarola”, tânărul îi aducea în minte perioada vieții lui sportive, juniorul fiind tot atât de pasionat după box cum fusese și el pe vremuri; de fapt, numai cu zece ani în urmă. Cam atât durează în box gloria unui sportiv, după care traiectoria coboară, urmează declinul; pe acesta ori știi să-l eviți cu același curaj cu care te-ai apucat de luptă, ori îți înjosești numele, ajungând să fii înfrânt meci după meci, până îți râd în față vechii suporteri.

Ei bine, decât să-ți audă urechile fel de fel de lucruri când mergi prin târg, mai bine să o apuci încotro vezi cu ochii, să nu bei paharul necazurilor până la ultima picătură.

Caruselul amintirilor se mișca întruna. Covaliu revăzu parcă aievea Viena la un meci internațional, unde fusese inclus pe lista favoriților, avându-l ca adversar pe Walter Kraus. Semigreul român avea pe atunci o cotă serioasă pe arena europeană și de aceea întâlnirea era așteptată cu nerăbdare de austrieci. Se puseseră pariuri mari pe Walter Kraus. Numai că, în vremea aceea, Ion Covaliu nu putea fi ușor intimidat, deși găsi o Vienă fierbând de o publicitate spumoasă.

Încă de la aerogară, megafoanele anunțau din timp în timp meciul de box ce avea să se desfășoare pe arena din incinta Kultur-Haus-ului vienez. Panourile luminoase făceau cunoscut același eveniment sportiv și subliniau vedetele de primă mărime care aveau să evolueze la întâlnire, în ordinea importanței lor. Numele lui Covaliu se afla printre primele citate. Afișele răsăreau la fiece pas, dezvăluind boxerului român aspectele mașinii publicitare care fusese pusă în mișcare spre a atrage cât mai mulți spectatori, mai ales că biletele fuseseră puse în vânzare la prețuri piperate. Spre a face și mai atractivă reclama, pe unele afișe care împânzeau standurile și chioșcurile de ziare se imprimaseră biletele de meci la scară mare, făcându-se mențiunea că prin intermediul acelui petic de hârtie pot fi văzuți în după-amiaza următoarei zile, în carne și oase, magnificii ringului european, greii și semigreii cei mai reputați, de la Clark până la Kuznețov, de la Beno Claudio la Covaliu, acesta din urmă fiind temutul rival al lui Kraus. Bombardamentul vizual îl obosi în drumul de la aeroport spre hotel. Mașina luneca pe marile bulevarde, ducându-i în viteză pe el și pe coechipierii săi. Delegatul organizatorilor, care-i întâmpinase la aeroport, vorbea cu un debit uluitor, amintindu-i de pasionații din orașul lui dunărean. Austriacul i se adresa în special lui, aruncându-i din când în când

priviri cam îngrijorate, cu gândul la șansele lui Kraus; probabil nu-i convenea conformația sportivului român.

...Și iată-l în ring, auzind sunetul grav al gongului... Din prima clipă Covaliu trecu la atac. Kraus era un tip rezistent și ținea la tăvăleală, dar dacă îi aflai punctele vulnerabile îl aveai în mână. Ca să nu-i dezamăgească publicul, Covaliu s-a arătat indulgent, l-a mai plimbat puțin, i-a oferit două gărzi deschise ca să puncteze, dar condiția fizică și alonja lui și-au dovedit superioritatea, mai ales când rundul doi se apropia de sfârșit. Oficialii i-au acordat în unanimitate victoria; sala Kultur-Haus-ului l-a ovaționat pe Covaliu iar adversarul i-a întins mâna, ca într-o idilică confruntare de la începutul boxului amator. Dar surpriza n-a constituit-o meciul propriu-zis, ci faptul că, după ce și-a făcut dușul, s-a îmbrăcat și a pornit spre ieșire, în poarta arenei l-a întâmpinat o bătrână mărunțică, vorbind o românească puțin atinsă de un accent străin și rugându-l să o asculte, fiindcă are să-i spună ceva extrem de important. Covaliu a luat-o de braț, a invitat-o la cofetărie. A aflat că femeia era o grecoaică din Brăila, prietenă din copilărie a maică-sii; aflând că el este fiul fostei sale prietene, nu s-a putut opri să nu vină tocmai aici să-l privească.

— Semeni mult cu mama dumitale. Văzându-ți figura în ziare și la televizor, mi-am amintit de ea. Te rog să-i

transmiți că eu trăiesc și că fiul meu este... tăcu o clipă, după care rosti: Walter Kraus. Spune-i că eu m-am căsătorit de tânără cu un vaporean austriac și fiul meu este boxerul cu care te-ai bătut astăzi. Nu-mi pare rău că l-ai înfrânt. Încă nu-i pregătit suficient, este și mai tânăr cu câțiva ani decât dumneata. Să știi că printre cei care te-au aplaudat am fost și eu.

— Formidabil! spuse Covaliu stupefiat, cum e posibil? Dacă aș fi știut, aș fi cedat meciul.

— O, nu s-ar fi putut, aș fi protestat eu în primul rând.

Covaliu o rugă să participe la banchetul din seara aceea, dar ea îl refuză categoric, întrebându-l cu un glas ceva mai scăzut:

— Spune-mi mie sincer, ca unei bătrâne brăilence, este mama ta într-atât de fericită că te-ai făcut boxer? Dar să fii sincer cu mine.

— Nu, de ce să vă ascund? Nu e deloc fericită.

— Îți mulțumesc, Ion Covaliu.

Bătrâna se ridică domol și plecă fără să mai adauge un cuvânt...

Caruselul se învârti mai departe și scoase din umbră bătălia pentru centura de aur unde, din nou, talentatul boxer brăilean a făcut senzație și a fost considerat unul din primii cinci mari boxeri ai anului 1966. Clubul „Dinamo” îl primi printre componenții săi; între timp absolvise o școală de miliție, îndeplinindu-și astfel visul

din copilărie.

Paralel cu pregătirile din sălile de antrenament, Covaliu începu să obțină succese și pe linie profesională. Fusese repartizat la judiciar; avu de furcă cu contrabandiști de valută și cu traficanți de mărfuri interzise în circuit. Bișnițarii ce foiau prin holurile unor hoteluri se trezeau cu el față în față și nu mai puteau nici măcar clipi, văzându-i statura robustă și atletică; avea obiceiul să pice exact pe fază, cum se spune, îi înșfăca de braț, prinzându-i ca într-o menghină, încât infractorii se îndreptau fără murmur spre mașina echipajului staționată în stradă.

Una din reușitele lui a fost, într-o seară, în restaurantul unui mare hotel bucureștean. Supraveghea o infractoare cunoscută, care abia își ispășise pedeapsa și apăruse iarăși la „vadul” de predilecție. Femeia, tânără, frumușică, elegantă, făcea ochi dulci unui turist străin care se dovedea a fi mare amator de băuturi tari. Când l-a văzut amețit de-a binelea, ea s-a instalat pur și simplu la masa lui, a început să-i murmure vorbe măgulitoare, zicându-i că de mult n-a mai avut ocazia să stea la masă cu un domn atât de distins și că i-ar face plăcere să petreacă seara împreună. Urechea lui Covaliu înregistră discuția cuvânt cu cuvânt, își dădu seama că individa se pregătește să dea o lovitură. Surprinse și privirile complice ale „prietenului” ei, care intrase ca

din întâmplare în braserie și urmărea cu atenție scena. Turistul îi făcea la rândul lui complimente fetei pentru frumusețea și claritatea limbii ce o vorbea. În onoarea ei comandă gustări și o sticlă de vin negru, câteva pachete de țigări Kent.

După vreo jumătate de oră, fata invocă o subită migrenă și-l rugă pe străin să facă plata și să urce în hotel. Oarecum surprins, omul achită nota, o luă de braț și se îndreptă spre lift. Covaliu era sigur că, în afara fetei care manevra ascensorul, se va urca și complicele domnișoarei. Îi urmă și el în lift. Făcu pe indiferentul, dar se așeză cu fața spre oglindă, spre a urmări mișcările celor doi. Turistul era afumat; fata întinse mâna spre buzunarul lui de la spate, îi scoase portofelul, și în clipa când voia să-l „paseze” prietenului ei, Covaliu strigă „Stop!”. Liftiera se întoarse brusc, fără să înțeleagă prea bine ce se întâmplă. Covaliu îl lămuri pe străin că fusese victima unor hoți de buzunare. Cu toate încercările celor doi infractori de a se opune și de a-și tăgădui fapta, Covaliu ajunse cu ei în hol, unde pe liftieră și pe străin îi rugă să dea o declarație, iar pe cei doi îi predă echipajului chemat între timp...

Pentru modul în care știa să se descurce în problemele judiciare primise felicitări. Vocația ce-i crease iluzii în copilărie i se întorcea în ființă. Întâlnirea cu meseria îi fu de bun augur. Ea compensa într-un fel decepția

confruntărilor pugiliste care, după un număr de ani, își pierdeau tot mai mult din strălucire. În ultimul sezon fusese parcă urmărit de ghinion, dar, de fapt, vârsta începea să-și spună cuvântul. Nu era, deci, de mirare că într-o discuție, maestrul Nour îi dădu dreptate în hotărârea pe care o luase și chiar îl îndemnă să-și caute satisfacții în profesiunea pentru care demonstrase reale calități.

— Ești încă tânăr, Covaliule, ai o alură atletică, ochii tăi deprinși să surprindă intențiile celui cu care lupți adaugă un plus de virtuți utile pentru munca la judiciar. Și cum te știu un tip dârz, n-am nicio îndoială că o să reușești, ca și până acum de altfel.

Într-o dimineață înnourată, Covaliu urca scările circumscripției unde-și făcea serviciul. Din capul scării, cineva îl salută de la distanță, fără să-i poată desluși de la început figura:

— Bună dimineața, campionule, și felicitări! Mi-a plăcut cum te-ai descurcat ieri. Să știi că avem și astăzi „o escapadă”. Vino în birou, la mine, să-ți spun despre ce e vorba...

— Am înțeles, tovarășe căpitan.

Peste o jumătate de oră, în mașina care-i ducea spre o gară exterioară a Bucureștilor, căpitanul Plaur reluă discuția începută în birou.

— Nu prea credeam că o să intri în cavalcada noastră fără să-ți recunoaștem calul. Ai dat într-un atât de scurt timp câteva veritabile „probe de foc”. Cum a fost cu hoțul ăla de magnetofoane. Bănuiesc eu ce indicii ai avut, dar noroc că te-ai mișcat iute, altfel îl pierdeai. Și chiar avea o legitimație de student asupra lui?

— Exact precum spuneți. Portarul mi-a povestit că a urcat la etajul II să-și caute un coleg și i-a fluturat sub ochi o legitimație, pe urmă l-a văzut coborând cu un magnetofon. Până să se dezmeticească portarul și să dea alarma, „studentul” s-a și făcut nevăzut.

— Covaliule, asta înseamnă „fler”. Te-ai ghidat după faptul că în raza ta „studentul” mai făcuse și alte isprăvi?

— Da, semnalmentele coincideau. Știam cam pe unde se află „piața” lui de desfacere. Portarul mi-a spus cum e îmbrăcat și n-am mai așteptat nicio clipă.

— Ai ochi, ai ochi, aprobă Plaur. Din marea aceea de oameni din Piața Universității, „studentul” nu era chiar așa de ușor de dibuit.

— Țineți seama că portretul lui se afla întipărit în mintea mea; îl căutam prin mulțime ca pe un vechi cunoscut...

Tăcură un timp. Apoi în parbrizul mașinii se văzu de departe clădirea Gării de Est, cu arcadele afumate, cenușii, ale vechii ei arhitecturi, care de mult făceau

obiectul unor ilustrate pitorești din Bucureștii de altădată.

Căpitanul Plaur ceru șoferului să oprească și să parcheze mașina între blocuri.

Coborâră și grăbiră pasul către marele portal al gării. Era o oră de aglomerație. În hol, un subofițer din miliția de transporturi le relată că „suspecții” și-au suit bagajele în trenul de Oltenița, care urma să plece peste zece minute, iar unul dintre ei se află la ghișeul de bilete. Căpitanul hotărî rapid planul de acțiune: subofițerul de la miliția căii ferate trebuia să-l țină sub observație pe cel care cumpăra bilete, iar ei doi să pătrundă în tren, căutându-și loc lângă ceilalți infractori, care urcaseră într-un vagon de clasa I.

Ii găsiră repede. Plaur și Covaliu se așezară unul în dreptul geamului, celălalt la ușă. Făcură „un tur de orizont” asupra bagajelor, se lămuriră că sunt destul de voluminoase și căpitanul simulă că vrea să ridice una din valize și s-o pună în plasa de vizavi. Un tânăr cu mustață în formă de potcoavă interveni grăbit:

— Lasă valiza acolo, tovărășu'! Cu ce te supără?

— Nu vedeți că se dezechilibrează? explică Plaur. Vreți să ne cadă în cap sau peste picioare?

Tânărul ridică din umeri neliniștit. Ceilalți doi schimbară o privire iute și încercară să iasă pe culoar, dar Covaliu le tăie drumul:

— Stați pe loc până vine și prietenul dumneavoastră, cu biletele.

— Ce vreți să spuneți, tovarășe?

— Vrem să vă scutim de un transport ilegal de mărfuri și valori care nu vă aparțin. Nimic altceva.

— Vreți să insinuați cum că noi ne ocupăm cu...?

— Cam așa ceva, zise căpitanul Plaur. Fiți cuminți până vine și amicul vostru, altfel e de rău.

Ușa se deschise și căzu în capcană și cel de-al patrulea hoț. Din spate îl escorta, neobservat până atunci, subofițerul de la miliția T. F. Plin de dezinvoltură, ultimul intrat în compartiment anunță că mai sunt cinci minute. Văzându-și complicii încremeniți pe bancă înțelese.

— Luați-vă bagajele și urmați-ne, spuse cu hotărâre căpitanul Plaur. Pentru voi trenul nu mai pornește în direcția obișnuită. Din clipa asta sunteți arestați și vă interzic să vorbiți între voi. Clar?

*

Alte „escapade” bucureștene se adăugau la palmaresul lui Covaliu.

Se împrieteni frățește cu Moraru, un bărbat roșcovan, îndesat și puternic, cu o minte ageră. Era un bonom, își însușise vocabularul mediului în care acționa și dispunea de un limbaj atât de colorat, încât atunci când Covaliu stătea de vorbă cu el se distra de minune dar se

instruia totodată, învățând din experiența acestui specialist. La începutul carierei, Moraru pășise cu dreptul, făcând ordine în mediul flotanților de pe lângă o mare uzină transilvăneană; îl cunoșteau hoții, bătăușii și bețivanii, pleava adusă de vânt în acest colț de țară, ca pe un cal breaz. În preajma orașului era o pădure unde diferiți indivizi certați cu legea se ascundeau după ce dădeau vreo lovitură prin oraș. Moraru își lua bicicleta, se asigura că nu l-a văzut nimeni și pe niște cărări numai de el știute ajungea până sub poalele pădurii, unde intra în pândă, precum bătrânii pădurari. Cunoștea prin întuneric toate văgăunile, vizuinile vulpilor, boscheții și lăstărișurile. Se așeza într-un anumit punct și de acolo asculta zgomotele pădurii. Indicii numai de el știute îl ajutau să dea de urma infractorilor.

Alteori, Moraru îi povestea despre colegii lui, despre modul în care un confrate a soluționat cutare sau cutare caz. Îi istorisea, de exemplu, despre Fane Munteanu, milițian dintr-un port dunărean. Un mare cunoscător al oamenilor, un tip hârșâit de viață și înzestrat cu o intuiție nemaipomenită asupra genului de infracțiuni specifice porturilor. Crescuse pe malul apei, trecea Dunărea când era puștan, înota în siajul vapoarelor de mare tonaj, se amesteca prin mulțimea de prin cârciumi. Asta l-a călit și l-a făcut să deslușească în cele mai mici

detalii mentalitatea portuarilor. Lui Fane nu-i scăpau acele subtilități care duc, de cele mai multe ori, la soluționarea cazurilor complicate. Avea obiceiul să facă investigații printre fostele „vârfuri” ale lumii interlope, să stabilească filiațiile și ramificațiile ajunse la zi. În felul acesta avea în minte un adevărat „ghid” al tuturor celor certați cu legea; îi era mai ușor să se orienteze, știind cam încotro ducea un fir sau altul. Într-una din nopți, o ceată de infractori dădu o lovitură în stil mare prin bucătăriile vechilor mahalale, unde lumea neglija să închidă ușile în timpul nopții. Când Fane luă cunoștință de acest fapt, aduse la miliție trei foști pușcăriași, îi interogă pe rând, puse să fie întrebate concubinele la ce oră le-au sosit bărbații din oraș, niciuna n-a știut să spună cu precizie ora; mergând din aproape în aproape, el depista făptașii și locul unde erau depozitate buteliile furate. A doua zi către prânz, banda se afla la arestul miliției, iar în hol se perindau păgubașii, bucuroși că-și recapătă bunurile furate...

Un alt „profesor” în probleme de miliție, maiorul Sergiu, îi povesti un episod semnificativ din activitatea sa. Fusese anunțat că pe o platformă a unui tren de marfă se găsise un cadavru. Întâmplarea era de-a dreptul uluitoare. Nu se știa nimic, nu exista nicio semnalare despre dispariția vreunui individ pe

parcursul străbătut de convoiul de mărfuri. Întâmplarea provocă un adevărat șoc. Ofițerii de miliție s-au deplasat la locul garării vagonului, în jurul căruia se strânsese deja lumea. Medicul legist a făcut primele constatări, care însă nu le-au fost de mare ajutor. S-au întors la sediu, au pus în alertă stațiile și cantoanele; rapoartele începură să sosească curând: nimic deosebit, niciun accident, nicio sesizare că din comunele învecinate căii ferate ar fi dispărut un om. Deodată însă, telefonul anunță de la un post T. F. Că pe arcada unui viaduct s-au găsit o pereche de tenişi și o bicicletă abandonată. Echipa plecă la fața locului și începu investigațiile. Informațiile unui șef de post, la care cu o zi înainte venise familia unui psihopat ca să anunțe disparițtia lui de acasă, îi puseră pe urmele acestui om care, în stare de depresiune accentuată, mai încercase să-și pună capăt zilelor. Cu două luni înainte, bolnavul, fost angajat al serviciului de drumuri și poduri, ieșise din spital și fusese încredințat familiei, cu rugămintea de a-l supraveghea cât mai îndeaproape, căci între impulsurile lui depresive se numără și acela de a se arunca în apă. Pesemne că în noaptea fatală când oprise bicicleta pe pod, omul își închipuise că trenurile ce treceau pe dedesubt în mare viteză sunt șuvoaiele unui râu ciudat ce alergau dintr-o parte în alta ca apele învălmășite ale unei cataracte năprasnice. Probabil i se

păruse acelui nenorocit că undele ce veneau din sens invers sunt mai tumultuoase decât cele care urcau panta; alesese momentul când trenul cu pricina se afla dedesubtul podului și se aruncase în gol.

În miezul acelei zile toride și plictisitoare de vară, când toate drumurile erau acoperite de un praf cretos și soarele ardea cu putere, cei trei ofițeri au intrat în bătătura familiei dispărutului. Nevasta plângea pe un colț de laviță, copiii fugăreau o găină roșcată și femeia înțelese, când veniră străinii acolo, că este vorba de bărbatul ei.

— Cum era îmbrăcat? întrebă Sergiu.

— Îi plăcea să se îmbrace în hainele lui de lucru, îl durea mult că-l scoseseră din serviciu și nu se considera nebun, cu toate că bătea câmpii și de multe ori nu-și mai dădea seama pe unde umblă. Mi se rupea inima de mila lui, spuse femeia printre sughițuri.

— Dar bicicleta era a lui?

— Nu, a lui o vândusem și-i cumpărasem un rând de haine bune, pe care nu le-a îmbrăcat niciodată. A fost găsită o bicicletă?

— Da, pe pod, lămuri Fane Munteanu.

— Înseamnă că a luat-o pe a lui frate-său. Îl cunoșteau câinii și putea oricând intra în curtea lui. Nici nu stă prea departe...

Mâna femeii se întinse în direcția leațurilor gardului

propriu-zis, indicând o curte plină de pomi și umbră unde locuia fratele mortului.

— Suntem lămuriți, zise Sergiu. Poftiți în mașină să faceți identificarea.

Pe drumul de întoarcere, la podul cu pricina, șoferul încetini; un suflu cald de aer răzbătea odată cu sunetele unui tren care trecea cu zgomot de tunet pe sub arcurile de beton și fier.

Acesta era ofițerul Moraru, un om generos, vorbind cu entuziasm de fiecare lucrător din teren. De când lucra în centrală, având imaginea bine reliefată, plină de nuanțe și contururi a colegilor săi, putea afirma fără grijă că îi cunoaște aproape pe toți.

Îi plăceau isteții, oamenii cu imaginație și mai ales pe cei care nu pierdeau niciodată ocazia să prindă din zbor sensurile. Traista lui cu știri era totdeauna doldora și se revărsa ca un con al abundenței.

Pe faleză se făcuse răcoare. Sublocotenentul Covaliu își pironi privirea undeva, pe apele lucii ale Dunării.

— Frumos pe-aici, pe la noi, oftă el.

— Și cum ai ajuns, nene Covaliule, înapoi în orașul nostru? întrebă Vătafu, cu toate că printre picături mai aflase și el ceva.

— Foarte simplu, mânzule. M-am prezentat la șefii mei, le-am făcut o expunere de motive pe cinste, le-am

spus că aici am o mamă, o soră și nu m-am sfiit să adaug că mă mai așteaptă o fată și vreau să fac, ca tot omul, pasul cel mare.

— Și i-ai înduplecat?

— Ba bine că nu. Șefii mei din București sunt oameni de înțeles. Când vii cu asemenea argumente cine te poate refuza? Mi-am pus dosarele în regulă, am rezolvat cazurile în care fusesem angajat și, într-o bună zi de primăvară, toată lumea a fost a mea. Urcam cu bagaje și cu nădejdi cu tot în rapidul de Brăila și adăugam la zilele frumoase ale carierei mele și această dimineață pe care nu o voi uita și o voi socoti drept o răscruce a vieții.

— Te-au condus colegii la gară?

— O, să nu mai vorbim despre asta! A fost un bun-rămas emoționant. Boxerii clubului „Dinamo”, juniorii, vechiul meu prieten Năstase, care mă judeca aspru că părăsesc capitala și mă afund în provincie. L-am asigurat că din lună în lună voi petrece o duminică cu el, iar prietenia noastră nu va fi niciodată periclitată de cei două sute și ceva de kilometri care ne vor despărți. Totuși mi s-a strâns inima când trenul s-a pus în mișcare și grupul de prieteni s-a micșorat încet-încet, contopindu-se cu mulțimea fremătătoare care făcea semne de adio.

— Aici am fost eu martorul și unul dintre

organizatorii primirii dumitale! Când s-a auzit că ți-ai ales garnizoana aici, vestea a făcut înconjurul orașului și, cu mic cu mare, au asaltat box-clubul, interesându-se cu ce tren vii. Te-ai convins, nea Nelule, de câtă simpatie te bucuri încă printre noi.

— Știam, mânzule, că mă pot bizui pe lumea de aici, pentru că niciodată gândul nu mi s-a abătut de la ea. Acolo unde ai crescut și ai copilărit te întorci ca într-o matcă...

Repartizarea lui Covaliu în serviciul miliției brăilene s-a efectuat, așa cum era și firesc, cu o oarecare solemnitate. Boxerul avea merite incontestabile față de orașul de obârșie, iar entuziasmul lucrătorilor l-a impresionat din prima clipă. Sublocotenentul s-a prezentat în cabinetul comandantului cum scrie la carte, în ținută cu diagonală și mănuși, și-a rostit numele și a predat ordinul pe baza căruia fusese mutat. Colonelul Ionescu Constantin era numai zâmbet, i-a întins mâna, l-a invitat să ia loc, prezentându-i și pe șeful serviciului sub ordinele căruia intra.

— Munca de aici nu se deosebește prea mult de cea din capitală, i-a spus colonelul, dar să știi că există un specific anume, de care va trebui să ții seamă. Poate că îl ai în sânge, dacă stăm să ne gândim bine, căci ai văzut lumina zilei aici, și tot aici ai crescut.

— Tovarășe colonel, știu toate străzile, și cu ochii

închiși le recunosc. N-am pierdut contactul cu ai mei. Ori de câte ori aveam posibilitatea, zburam încoace ca să iau puteri. Atmosfera de aici îmi dădea mai multă forță și încredere în mine.

— Așa e, Covaliule, spuse colonelul. Dacă te leagă atâtea amintiri de oamenii și locurile acestea, înseamnă că îndeplinirea sarcinilor îți va fi mult ușurată. Ne-am gândit să-ți oferim un sector central, care să cuprindă în același timp și o parte din cheiul Dunării. Pe toată această rază îți vei exercita serviciul, ajutat o vreme de vechiul titular și, după aceea, singur. Inițierea se va face cam în decurs de o lună. Vei cunoaște cetățenii, mentalitatea lor, anume locuri, anume vaduri și... anume puncte vulnerabile. Fără această recunoaștere nu se poate lucra, cred că-ți dai seama.

Pe urmă, discuția lunecă spre box. Colonelul îl avea în față, de fapt, pe fostul campion la categoria semi-grea, retras onorabil din competiții și fixat acum cu toate rădăcinile în profesiunea de ofițer de miliție. Putea vorbi detașat despre epoca lui de glorie, dar Ionescu nu bănuia că, atingând această problemă sensibilă, îl cam jenează pe interlocutor și atunci Covaliu schimbă cu tact subiectul, vorbind doar despre pronosticurile lui privitoare la echipa brăileană în competițiile ulterioare.

— Și ce o să facă cu trofeele? Le depui la club, aici?

— O parte le-am lăsat la Clubul bucureștean, iar cele

de la juniorat o să le depun în vitrinele de la Brăila.

Voi reține doar autografele primite de la cei mai mari boxeri din lume. Aceasta este comoara mea. O voi lăsa moștenire copiilor.

— Bună idee, conchise colonelul.

*

Contactul cu sectorul, recunoașterea, porțiune cu porțiune, stradă cu stradă, casă cu casă, s-a făcut într-un timp relativ scurt. Când s-a aflat că zona de competență a sublocotenentului Covaliu se întinde în cartierul central către Dunăre și că el a și luat în primire serviciul, curioșii au început să răsară pe stradă și să-l salute. Într-adevăr, această apariție constituise un eveniment pentru ei. Copiii și tineretul erau fericiți că-l văd de aproape pe celebrul campion; vârstnicii se așteptau ca reputația marelui boxer să veștejească orice intenție a infractorilor care ar fi vrut să acționeze în zonă. Din primele zile se statornici un sentiment de siguranță.

Încetul cu încetul se familiariză cu localnicii, cu înfățișarea caselor și a curților de tot felul. Un studiu amănunțit al cărților de imobil l-a edificat în privința oamenilor cu statut de cetățeni permanenți ai urbei și a celor temporar găzduiți: rude, prieteni, chiriași, într-un termen general flotanții, din rândul cărora se ivesc uneori surprize. Și-a rezervat timp să stea de vorbă cu mulți, în mod civilizat, rugându-l să acorde o grijă

specială respectării regulilor de conviețuire.

Îi făcea plăcere să se scoale de dimineață, să-și facă apariția în cartier odată cu răsăritul soarelui, care lumina curțile pieziș, dezvăluindu-le progresiv contururile, în timp ce locatarii urneau ușile până atunci imobile. Obiceiurile oamenilor se insinuau aproape inconștient în sufletul lui Covaliu, deoarece se repetau ca într-un ritual al trecerii orelor, după un program ce-l are înscris fiecare familie în deprinderile ei. Simultaneitatea plecării oamenilor la lucru, pe căile grăbitelor dimineți, desfășura în fața ochilor lui Covaliu un panoramic de figuri, de priviri, de siluete și expresii, de vârste și de cuvinte. Covaliu îi întâmpina cu bunăvoința cetățeanului învestit prin lege cu veghea liniștei lor.

— Bună dimineața! Vă salut! Spor la lucru! Succes! Bună, copii, note mari în catalog, altfel nu mai pun vorbă pentru voi la meciul de duminică, să fim înțeleși!

Vedea chipuri, auzea pași, pașii mari, elastici ai bărbaților tineri, care-și fluturau pantalonii evazați cu aroganța tinereții, pașii ușor contrapunctați de tocuri ai femeilor și fetelor, strigătele vesele ale școlarilor. Această avalanșă multicoloră se potolea treptat și era urmată apoi de pașii domoli ai celor care rămâneau să-și dirijeze existența după orarul comod al pensionarilor, cu treziri la oarecare ceasuri, cu ieșirea la târguieli la alte

ceasuri. Deci o altă față a lumii cartierului, oamenii vârstei a treia. Covaliu, un tânăr respectuos din fire, se străduia să le obțină prietenia și să le incite aducerile aminte. Iar când bătrânii aflară că sublocotenentul manifestă un interes aparte pentru vechea cronică nescrisă a orașului, i-au devenit confidenți, deoarece își puteau permite în prezența lui să retrăiască crâmpeie din tinerețile lor. Primea câteodată invitații la evenimentele lor nostalgice, unde se adunau laolaltă prieteni cu tâmplele albe, ori poposea în serile lungi de iarnă la câte o cafea servită în cești cum nu se mai văd astăzi, sau gusta o linguriță de șerbet făcută după rețete numai de ei știute. Aveau obiceiul să-l răsfețe zicându-i „tânărul nostru ofițeraș”, mai ales că printre dânșii se mai aflau și bătrâni rezerviști, cu două războaie mondiale în spate, foști cavaleriști în Regimentul 8 călărași, tunari de la regimentul 3 artilerie-„Franța” sau vechi grăniceri ai Dunării, din Regimentul 5. Câțiva văzuseră aievea chipul lui Terente și vreo doi din Flotila de Dunăre priviseră, de pe monitoarele lor, poterele care intrau cu bărcile în bălți să-l caute pe Terente și se întorceau cu mâinile goale, osteniți și furioși că nu-i găseau nici măcar urmele, atât de bine înțelegeau lipovenii și oamenii nevoiași din partea locului să-l țină ferit de ochii gealaților de la jandarmerie. „Păi, ce, te joci cu poporul?” spunea apăsat câte un asemenea martor

cu creștetul coliliu[2] și obrazul încrețit, fost maistru militar în marină sau simplu soldat în Flotilă.

Covaliu trecea în revistă vechea lume istratiană a Brăilei aducându-și aminte, împreună cu bătrânii, de grevele furtunoase ale docherilor și ale cărăușilor, ale fochiștilor scăldați în sudoare la gurile cazanelor navale. Revedea prin ochii lor fluviile de cereale care umpleau până la refuz silozurile construite de Anghel Saligny[3]; când nu mai încăpeau, grămezile de grâu umpleau cheiurile docurilor de nu se mai vedeau siluetele ceamurilor[4] și șlepurilor care purtau zestrea Bărăganului în pântece. Vapoarele erau botezate după numele nevestelor armatorilor greci: Casiopeea, Calipso, Hristodula, Tioghenos, Ermiona, Ifigenia, Galatheea, Chifisia, Trandafilia, Eleonora, Sophia, Planetta Zaheea. Armatorii veneau în port în brișți trase de cai mărunți și lucioși, le ținea umbră un coviltir transparent cu ciucuri și nu coborau, ci treceau în revistă vasele defilând prin fața lor și împungeau din când în când cu coada biciului sau a cravașei câte un

---

[2] Cu părul complet alb.

[3] Anghel I. Saligny (n. 19 aprilie 1854, Șerbănești, județul Galați, Moldova – d. 17 iunie 1925, București, Regatul României), academician, inginer constructor, ministru și pedagog român, este considerat unul dintre pionierii tehnicii mondiale în proiectarea și construcția podurilor și silozurilor cu structură metalică, respectiv de beton armat, unul dintre întemeietorii ingineriei românești.

[4] Navă fluvială remorcată care are magazii cu deschideri de dimensiuni mari și care este folosită mai ales pentru transportul pietrei sau nisipului.

zdrahon sau vătaf, zorindu-l și arătându-i ceasul strălucitor desprins cu trufie din buzunarul de la jiletcă.

Covaliu l-a cunoscut, printre alții, și pe moș Nicola Lefteriu, un adevărat filosof, decanul de virată al cartierului; nu-i scăpa nimic din spațiul unde locuia și se afla, slavă Domnului, pe aceste meleaguri la începutul secolului. Nu le-a părăsit decât rareori și totdeauna s-a înapoiat. La început fusese agent de avarii, și pe urmă vameș. Comoara lui erau albumele, un teanc impunător păstrat într-o ordine perfectă.

Când se apuca să-ți istorisească de când era lupul cățel, nici nu știai când bate miezul nopții sau se face ziuă. Odăile în care trăia împreună cu un fiu trecut de 50 de ani, holtei până la această vârstă, păreau un decor de pe vremea filmului mut. Peste tot mirosea a naftalină, a sofale cu tapițeria roasă, a catifea tocată fără știrea stăpânilor de niște gângănii minuscule. Te întâmpinau obiecte grele de argint cu cizeluri foarte fine, tăvi uriașe, servicii de ceai și cafea rămase ca după un ospăț, recipiente, pocale, pudriere, vase de flori, chiar și câteva gheridoane [5] așezate în colțuri, ornamentate în stil baroc. Pretutindeni se zărea spuma unor dantele delicate, de la perdelele care atârnau la ferestrele înalte, până la cuverturile de pe paturi și

[5] Măsuță rotundă cu unul sau cu trei picioare.

milieurile de pe fotolii sau de pe măsuțele scunde.

Alămurile, argintăria, brocaturile ușor coclite, ușor colbuite, cu toate că cei doi bătrâni, tatăl și fiul, luptau din răsputeri să le mențină curate și mereu proaspete, aerisind deseori încăperile, păreau că nu mai au niciun rost. Priveliștea acestui bazar l-a îndemnat pe tânărul Covaliu să-l întrebe între-o bună zi:

— Moș Nicola, de ce nu te descotorosești de toate vechiturile astea? Apucă-te și le valorifică la prețurile care-ți convin și după aceea umple-ți casa cu mobilă nouă și trăiește și dumneata cumsecade.

— Tovarășe sublocotenent, cum să vă spun, mi-ar fi greu să mă despart de ele. Îmi țin trează în minte tinerețea, mă leagă strâns de trecut, de viața care s-a scurs fără întoarcere. Am fost și eu cineva, doar v-am povestit, subșef și șef de vamă, noi ne consideram pe atunci înalți funcționari de stat. Nu m-am lăsat corupt, nu m-am aruncat să-mi fac cine știe ce avere, m-am mulțumit doar cu aceste colecții agonisite într-o viață de om. Dacă m-aș lipsi de oricare obiect, aș suferi grozav. Din angrenajul amintirilor ar lipsi o rotiță și mi-ar da totul peste cap. Pe când așa, dacă le știu pe toate la locul lor, inima îmi bate normal, retrăiesc între pereții mei întâlnirile cu prietenii, cu cei dispăruți și, mai presus, cu una dintre cele mai frumoase femei care a trăit vreodată pe aici și mi-a fost nevastă. I-ați văzut portretul în salon.

Olimpia Lefteriu Toma, distinsă membră a corpului didactic brăilean, profesoară de istorie la liceul Santa Maria și la școala normală de fete. A murit când băiatul avea cinci ani. Am motive serioase să păstrez lucrurile neatinse, căci ea le-a atins cu cea mai deplină tandrețe și puritate. Ați văzut-o și în albume ce chipeșă era? Stați nițel, să vă mai arăt ceva.

Moș Nicola se ridică neașteptat de vioi, desprinse din raftul cu amintiri o mapă satinată și înfățișă ofițerului câteva reproduceri după o pictură în ulei care reprezenta o tânără înveșmântată în falduri, cu o ghirlandă de flori în jurul gâtului și o coroană aurie cu nimb deasupra capului.

— O recunoașteți? întrebă el.

— Nu, zise Covaliu surprins și amuzat.

— Aflați că e tot nevastă-mea, luată drept model de către o elevă de a ei, pentru a o înfățișa pe Maria Magdalena. Astăzi, această icoană se găsește, după spusele celor din Grecia, în mănăstirea Metamorfosis din Rhodos.

„A început moșul să bată câmpii”, își spuse în gând Covaliu. Se ridică în picioare, invocând ora prea înaintată, își luă rămas bun de la Nicola și plecă. Pe drum gândi în continuare: „Când va fi puțin mai obosit moșul și mai puțin fascinat de femeia pe care a iubit-o nebunește, îi voi mai face o vizită.”

Covaliu ieși în stradă și porni spre casă, făcând un rond și prin partea sudică a sectorului ce cuprindea malul fluviului, ca să privească de acolo, de sus, pe o uliță uitată, acea profuziune de becuri licărind în noapte care brăzda cea mai lungă stradă din oraș, marcând cheiurile, danele, docurile.

Covaliu își fixase drept obligatorie identificarea indivizilor aflați în diverse ipostaze de parazitism, căci cartierul pe care îl luase în primire nu se putea mândri că îi lipsește cu desăvârșire astfel de specimene. Ba, dimpotrivă, era cu totul nemulțumit de cei zece tineri, șase băieți și patru fete, fără ocupație și, mai ales, fără dorința de a se apuca de muncă. În fugarele întrevederi pe care le-a avut cu ei n-a reușit mai nimic. A eșuat și cu Nora Panaitescu, o mică cochetă, peste măsură de elegantă, nejustificat de cheltuitoare, prinsă în hățișul combinațiilor nocturne de la barul „Rubin”, și cu Alfred Pora, fiul unui profesor de desen care-i dăduse băiatului, potrivit unor principii libertine, dreptul să se orienteze în viață după „propria busolă”. Băiatul n-a făcut altceva decât să ajungă în brațele unor indivizi fără contur moral, certați cu legea; legase școala la gard și se grozăvea prin cârciumi, în timp ce i s-a mai deschis și pofta să câștige bani din tranzacții obscure, până a ajuns să fie amendat și chiar condamnat. Nu s-a învățat totuși minte, continua să dea cu nasul prin holurile

hotelurilor unde-și. Căuta victimele să le speculeze, vânzându-le țigări de contrabandă. Ce-i drept, aria de lucru i se restrânsese. Cei de o vârstă cu el îl cam ocoleau, opinia lor fiindu-i ostilă, deoarece se exprimase într-un cerc că munca este numai pentru dobitoace și pentru tractoare. „Când ești deștept produci idei, afli cum se poate scoate o foaie de o sută, și-ți „fixezi” prostul năpustindu-te asupra lui!” Acum umbla ca un lup singuratec, oamenii îl evitau sistematic. Fetele, până nu demult îndrăgostite de el, nu-l mai sufereau, deși era încă un băiat „gigea”.

Pe multe Le păcălise în fel și chip, iar pe unele le tapase pur și simplu de bani, mințindu-le că le restituie sumele a doua zi. Bineînțeles că naivele nu mai văzuseră nicio lețcaie. Fratele uneia dintre fetele ademenite de păgubitorul donjuan l-a căutat și l-a tras la răspundere. Cu un cinism specific pușlamalei fără scrupule, Alfred Pora i-a ripostat:

— Dacă e proastă, amice, să stea acasă. Ține-o ascunsă și n-o mai lăsa să umble în lume.

Cam în felul acesta se prezenta lotul de paraziți căruia Covaliu îi declarase un război tăcut dar tenace.

Tânărul sublocotenent se simțea înviorat. Nu era câtuși de puțin obosit. Peste imaginile demodatei case a bătrânului Nicola se suprapuneau tonicele contururi ale dimineții.

Se va interesa în zilele următoare de familiile paraziților care le tolerează hachițele și perioadele prelungite de inactivitate. Cu părinții va sta neapărat de vorbă, să vadă ce gândesc despre odraslele lor. La serviciile cui va putea să mai apeleze spre a desface acest nod gordian, în care s-au împleticit cei zece pensionari tineri? „Să vedem ce-i de făcut” își spunea Covaliu. La un moment dat rări pasul. Se apropia de casă. Își duse mâinile la spate, după ce mai înainte dădu un bobârnac cozorocului și chipiul îi alunecă pe ceafă, expunându-i fruntea la răcoarea vântului de dimineață. „Mama își va închipui că mă întorc după un chef prelungit sau că m-am încurcat cu vreo fată. De altfel, asta n-ar supăra-o prea tare. Mereu îmi reproșează că n-am găsit timp să mai fac și puțină curte fetelor”. Amintindu-și însă de legătura ratată și de visurile spulberate cu aproape un an în urmă, i se urcă sângele la cap și oftă din adâncul inimii.

Avea acum câteva nevinovate dorințe: să se bărbierească, să facă un duș, să ia o cămașă apretată și să pornească din nou la treabă, după ce va bea cafeaua pe care bătrâna i-o pregătea în fiecare dimineață.

Intră încet, pășind prin casă ca un motan, să nu-l simtă „fetele”. Aruncă o privire grăbită în oglinda din hol și nu descoperi schimbări prea vizibile pe fizionomia lui, afară de cearcănele accentuate de sub ochi. Dușul îl va

împrospăta cu siguranță.

În sfârșit, reuși să treacă fără dificultăți, să le păcălească, deschizând și închizând ușile cu precauție, până ajunse la baie. Dar când să deschidă robinetele, își dădu seama că zgomotul apei va pune capăt liniștei existente în casă și atunci femeile vor sări din așternut. La urma urmei, nu avea încotro. De fapt, era ora trezirii de dimineață. Cel mult să mai aștepte până va suna ceasul. Ar fi o idee, va face operațiunile invers. Se va bărbieri întâi. Când se gândea la toate astea, se auzi strigat din dormitor de vocea aceea limpede pe care o cunoștea dintr-o mie.

— Puteai măcar să mă anunți, băiete, că nu vii astă-noapte, nu să stau cu inima sărită, să nu știu pe unde umbli ori să cred că ți s-a întâmplat ceva.

Covaliu presupunea, în lumina albă a băii, cam cum arată fața mamei în clipele acelea, în contrast cu perna pe care s-a răsucit capul ei înfierbântat de teama acelui neprevăzut care o tortura. „Of, prăpăstioase sunt mamele.” Rămăsese cu haina pe braț, așezat pe marginea căzii și nu găsea cuvintele potrivite să-i potolească spaimele. O mai ascultă un timp.

— Până acum un an mă gândeam să nu-ți zdrobească falca vreun boxer dezlănțuit, ori să-ți dea un pumn în frunte, să rămâi nenorocit pentru totdeauna. Acum ai îmbrățișat meseria asta și-mi zic: apare de undeva un

borfaș, lovește și fuge. Atunci?

Baia răsună de un râs puternic.

— Cum, mamă, te poți gândi așa departe? Uiți unde ne aflăm? Exagerezi ca totdeauna.

— Că orice femeie care are un singur băiat, și ăla tânăr și pe deasupra polițist. Eu vreau cu orice preț să rămâi teafăr și să mă bucur de tine. Ai stat destul prin străini. Iacă, așa gândesc eu. Nimeni nu mă poate condamna. De-acum încolo o să mă supăr foc când voi vedea că trec ceasurile, după ora obișnuită de întoarcere, și nu știu unde ești și ce faci.

— Jur cu mâna pe inimă, zise el pe un ton glumeț, dar și supus, umplând baia de ecourile vocii lui baritonale, că, în afara secretelor de serviciu, îți voi comunica totul la momentul oportun și voi fi punctual. Ești mulțumită acum?

— Mda, așa mai merge!

— Atunci pregătește pentru întoarcerea fiului risipitor o cafea-dinamită cu tot dichisul, ca să-mi alunge și ultimul strop de oboseală. Atenție, începe dușul. Nu uita că m-ai ținut de vorbă și mă așteaptă o nouă zi de muncă.

— Mirela e de mult la bucătărie și prepară gustarea de dimineață, fii pe pace.

În toată casa nu se auzi decât vâjâitul apei din baie. Când Covaliu își termină bălăceală și intră în

mângâierile plușate ale halatului, simțea că-i moleșit ca un boț de aluat, dar deîndată ce intră în sufragerie simți aroma cafelei preparate de soră-sa și se învioră.

Mama tăcea, privindu-l cu ochii ei mari, soră-sa își ținea bărbia proptită în palme și se uita atentă la obrazul lui stacojiu, proaspăt, descoperind ce frate tânăr are, cât de puternic și mai ales cât de liniștit este.

Roșeața obrazului lui Covaliu dispăru, ochii i se întunecaseră și în mintea lui continua să stăruie nedumerirea provocată de rezistența mută a celor două făpturi apropiate; se gândi că între ele avuseseră loc discuții îndelungi cu privire la soarta lui de apărător al legii. Încă nu pricepea motivul ce le alarmase într-atâta, încât începuseră, fiecare în felul ei, să reacționeze atât de vehement.

Oare n-a făcut, se întrebă, tot ce i-a stat în putință ca să se întoarcă de unde plecase, să le sprijine și să le apere? Ce vor, ce gest putea fi mai cinstit și ce atitudine mai apropiată? Și niciuna nu se arăta mai indulgentă ca cealaltă, parcă s-au vorbit să-i joace scena asta, pornind la o înființare mai mult sau mai puțin aprigă.

— Ia ascultă, Mirela, se răsti el.

Sora nu-l lăsă să termine.

— Te rog, Nelule, nu lua tonul ăsta ridicat, dispar de aici și te las să țipi singur cât vrei.

— N-ați avut nici măcar răbdarea să vă explic unde și

de ce am întârziat. Acum pot s-o fac!

— Dar dacă n-am chef să te-ascult? spuse Mirela.

— Chiar și în cazul ăsta. Urechile îți vor înregistra fără voie ce-ți vorbesc. Să știi și tu. Am studiat la fața locului ciudățeniile unei case de bătrâni; asta n-o puteam face decât în ceasurile mele libere; mai ales că s-au arătat extrem de ospitalieri și nu le-am putut refuza invitația. I-aș fi ofensat, sunt cetățeni din sectorul meu și nu s-ar mai fi uitat niciodată la mine. Oare așa ceva nu-mi este permis? Familia se compune din doi oameni, tatăl și fiul. Unul pensionat acum treizeci de ani, celălalt, anul trecut. Trăiesc în capătul Carantinei, vecini cu casa lui Liberiu, dacă-ți mai aduci aminte. Am descoperit că, deși s-au izolat de oameni între tot soiul de mobile și obiecte, ei au rămas totuși vii și, mai cu seamă, la curent cu tot ce se petrece în jurul lor. Telefonul străvechi șade pe un soclu de marmură, e conectat la rețeaua orașului și îndeplinește aceleași funcții ca altădată. Le seamănă leit proprietarilor, e la fel de curios ca ei și-și viră nasul pe oriunde crede că are ceva nou de aflat. Bunăoară mersul vapoarelor, cu toate că stăpânii nu s-au mai urcat pe o punte de vas de zeci de ani. Dar nu trebuie să uităm că bătrânul, stafidit și puțintel la trup, a fost șef de vamă timp de patruzeci de ani, iar nostalgia îl împinge în mod firesc să aibă idee de orarul navelor care vin și pleacă la pontoanele gării fluviale. Oamenii

aceștia nu se mulțumesc cu orice fel de mâncăruri, caută cu oarecare ifose delicatesele: uleiul de măsline, lacherda [6], bananele, icrele de Manciuria, sardelele portugheze și tot soiul de preparate exotice. Și să vezi, dragă soră, mai departe, colecțiile lor de argint samovarele împrăștiate prin casă. Sunt adevărate bijuterii. Cred că atunci când voi mai trece pe acolo, voi fi servit și cu ceai preparat în stilul Petersburgului de altădată. Dar să le răsfoiești albumele! Lumea îngălbenită de pe paginile lor, unde contururile aproape că s-au șters, reînvie o epocă și niște oameni cu care, nu știu de ce, mi-a făcut impresia că telefonul de pe consola de marmură mai păstrează legătura. Dacă spre ziuă nu mi-ar fi spus că la icoana cu chipul nevesti-sii, care poartă numele de Maria Magdalena, zugrăvită de o pictoriță de demult, se închină călugării din Rhodos, n-aș fi ajuns nici la ora asta acasă.

— Nu cumva, frate dragă, te-ai țicnit și tu, și nu-ți dai seama?

— Nu, Mirela, ripostă Covaliu ridicându-se. Boala asta e mai veche, adu-ți aminte când mă căutai prin port și eu stăteam cu barcagiii bărboși din Comorofca să-mi povestească cum arătau Nerantula și haiducul Gherghișan sau ce s-a întâmplat prin Brăila pe vremea

[6] Produs alimentar obținut din carne de pește, prin sărare și afumare.

holerei. Doar știi că sunt nebun, dar... nebun după povești.

— Bine, încerc să te înțeleg. Acuma hai, pregătește-te de plecare.

*

Soarele dimineții se cățărase peste catarge, ungând cu lumină peisajul și clopotnițele bisericii grecești, care scânteiau ca niște potire eu gură-n jos. Începea să se insinueze prin aer parfumul florilor de tei. Copacii înfrunziseră abundent. Mișcarea orașului și a portului era în toi. Era una din zilele când totul respira activitate și bucuria de a trăi. Covaliu se îndrepta către culcușurile frumoșilor „indiferenți” ai sectorului pe care-l oblăduia. Trecu pe lângă o grădiniță de copii; educatoarele, îmbrăcate în albastru deschis, stăteau în mijlocul unei hore de prichindei și cântau ceva greu de înțeles. Mai departe, spre grădina mare, pe două mari ferestre văzu atârnând două plăpumi uriașe, scoase la aer; casa părea un balaur cu două guri ale căror limbi scoase afară arătau că animalul respiră greu. Puțin mai încolo, liniștea unui laborator de analize chimice care mai ajuta câteodată organele judiciare și, mai departe, tăcerea unei grădini fără stăpân, cu porțile ferecate și zidurile roase de vreme. Alături, se afla casa Norei Panaitescu. Covaliu sună lung. Abia într-un târziu auzi pe coridor pașii unei făpturi care călca nesigur. Nora Panaitescu

ieși în prag cu niște ochi cârpiți și cu o figură scârbită; strălucirea nocturnă a frumoasei răsfățate în baruri dispăruse și acum apărea o femeiușcă oarecare, cam buimacă, cu cearcăne mari. Părea cu mult mai bătrână decât vârsta ei.

— Pe cine căutați?

— Pe dumneavoastră. Iertați-mă că v-am deranjat.

— Pe mine?! În ce chestiune? Nu vă cunosc. Ca să fiu sinceră nici n-aș vrea să vă cunosc. A!... făcu ea dezmeticindu-se în sfârșit, clipind repede din pleoapele despovărate de genele artificiale. Nu cumva sunteți boxerul care ne păstorește din punct de vedere legal, ca să zic așa?

— Eu sunt, nu v-ați înșelat câtuși de puțin, și vreau să am o discuție cu dumneavoastră, spuse Covaliu și făcu o jumătate de pas către intrare, în timp ce ea nici măcar nu se clinti.

— Bănuiesc eu în ce chestiune, dar aflați că la mine e mult deranj. Mai bine mă îmbrac și ieșim undeva.

— Nu, e prea de dimineață și n-are rost să discutăm în văzul lumii. Dacă nu se poate aici, vă invit la biroul sectoristului.

Descumpănită, fata ezită o clipă, apoi hotărî:

— Fie! Poftiți.

Nora Panaitescu călcă apăsat, spre a arăta că o nemulțumește total această vizită matinală dar că n-are

încotro și o acceptă de nevoie. După ce defilară prin fața mai multor uși, printr-un coridor nemăturat de multă vreme, presărat ici-colo cu gropi care marcau vechimea dușumelei, ajunseră în dreptul unei uși deschise la perete, prin cadrul căreia se vedea o cameră înspăimântător de răvășită. Un pat desfăcut, un cearșaf mototolit, o pată mai întunecată, dovedind faptul că pe aici nu mai trecuse zugravul de ani de zile. În colțul dinspre fereastră, o toaletă plină cu tot felul de cutii, cutiuțe, perii, sticluțe, spray-uri, diferite flacoane și undeva, lângă oglindă, o sticlă mare de parfum. Toaleta arăta ca masa de machiaj a unei actrițe de provincie. Două sertare deschise lăsau să se vadă interiorul lor. Coliere, mărgele de metal, de chihlimbar, de material plastic, brățări, inele, clipsuri și lănțișoare de proastă calitate care, toate, de bună seamă, serveau la crearea mirajului unei femei frumoase și provocatoare. Lipsită de ele, femeia arăta insignifiantă. Citi deodată pe fața sublocotenentului dezaprobarea față de atmosfera acestei camere.

— V-am spus că e dezordine, se scuză ea strângându-și capotul de mătase lucioasă care începuse să se desfacă în dreptul genunchilor.

Ofițerul se uită la papucii cu barete, din care îi ieșeau degetele neîngrijite, cu toate că unghiile purtau urmele unui lac stacojiu.

— Pot să iau loc?

— Cum să nu, tovarăşe locotenent, zise ea, înălţându-l brusc în grad cu intenţia să-l măgulească şi îi arătă un scaun cu picioarele cam înclinate.

Covaliu se aşeză cu teamă, ea îşi găsi un loc pe marginea patului acoperit la iuţeală cu pledul, aşteptând cu mâinile pe genunchi.

— Bănuiţi de ce am venit, nu-i aşa? întrebă Covaliu.

— E uşor de presupus, spuse ea pe un ton cam ironic. Nu-i mare filosofie. Probabil ca să-mi atrageţi atenţia că duc o viaţă neconformă cu normele morale, că nu-mi asigur existenţa pe căi cinstite. Că sunt văzută în baruri fie cu oameni de proastă condiţie, fie cu marinari străini şi altele asemănătoare.

— Dacă începi să vorbeşti aşa şi iei în râs dorinţa mea de a discuta omeneşte, să ştii că pot adopta şi eu un ton special, care n-o să-ţi facă plăcere. Am primit sarcina să te previn în modul cel mai categoric că existenţa dumitale este în tot al dezacord cu normele moralei noastre.

— Păi, nu spuneam şi eu?

— Dacă ştiai toate acestea, de ce te laşi în continuare tentată de pierderea timpului, de lenevie şi viaţă compromiţătoare?

Nora Panaitescu ridică din umeri, apoi spuse cu un aer sfidător:

— Fiindcă nu știu să fac altceva. Sunt o femeie frumoasă și bărbații aleargă după mine, sunt o fire slabă și nu le pot rezista. Niciodată nu le-am dat ocazia să-mi dea bani direct, ci numai cadouri. Vreau să fiu sinceră cu dumneavoastră. Nu-mi place să muncesc; locuiesc aici cu tatăl meu care s-a despărțit de aproape cincisprezece ani de mama. Mama, care este profesoară de liceu și are mult de suferit din cauza purtării mele. Sunt un caz patologic? Fie. Puteți să mă închideți, dar eu nu mă schimb.

— Mi se pare că ai și un copil, pe care l-ai părăsit fără niciun fel de scrupule. Ți-l îngrijește bunica, nu-i așa? Nu mă sfiesc să-ți spun că te-ai prostituat de pe vremea când nu aveai responsabilitate judiciară. După cât suntem informați, la înrăirea dumitale a contribuit însuși tatăl, care te-a cam folosit într-o vreme drept momeală pentru anumiți oameni din portul Constanța. Știi că ai fost unealta lui? Știi că a fost și închis pentru fapte contrare legii? A mai vârât și mâna până la cot într-o gestiune. Și uite așa, dumneata ei avut exemple dintre cele mai proaste, pe care, în loc să le repudiezi, le-ai urmat. Este cazul să vorbim și de faptul că te-ai complăcut să-ți petreci serile în restaurantele litoralului, acolo unde el era chelner și servea la mesele unde se așezau de obicei străinii, iar dumneata le erai prezentată ca o familiară a localului și nicidecum drept fiica lui.

Credeai că noi nu cunoaștem aceste antecedente sau că n-am stabilit partea lui de vină în privința „educației” dumitale? Crezi că n-am aflat din ce impuls refuzi să-ți schimbi viața de bulevardistă cu o viață cinstită? Ți s-a inoculat de timpuriu disprețul față de muncă și de oamenii care-și câștigă pâinea trudind Ce ai văzut aia ai învățat! Să nu crezi că am venit doar să-ți fac morală.

— Vă rog să nu mă amenințați! spuse ea cu o voce mai coborâtă decât înainte.

— Unde vezi amenințare? E doar un avertisment. Trebuie să-ți schimbi felul de viață. Iar noi o să te ajutăm. Te vei prezenta chiar mâine dimineață cu actele de studii, buletin de identitate și certificatul de naștere la serviciul personal al cooperativei „Sporul”. Vei începe o școală de calificare, unde vei fi urmărită îndeaproape, nu numai de conducerea cooperativei, ci și de organele noastre. N-ai aflat prea multe lucruri despre mine, dar să știi că din născare sunt foarte încăpățânat. De la ceea ce-mi propun nu abdic nici în ruptul capului. Cu mine nu te poți juca.

— Mă constrângeți să intru anume la această cooperativă? Nu pot să-mi caut singură serviciu?

— Nu, pentru că ori de câte ori ți s-a oferit un post te-ai dus câteva zile și pe urmă ai dispărut. Cu mine însă se schimbă chestiunea. Eu m-am bătut pe ring și până nu am învins nu m-am lăsat. Acum am deschis bătălia

împotriva stilului dumitale de viață și am să-ți spulber îndărătnicia.

— Mi-ar fi plăcut să lucrez la o recepție de hotel sau ca ghid la O.J.T. [7] în orice caz. O muncă mai... interesantă.

— Pentru asta ar fi trebuit să înveți carte. Studiile dumitale s-au terminat odată cu clasa a opta. Pe urmă, de unde știi că la „Sporul" nu e o muncă interesantă? Încearcă.

Fata rămase pe gânduri.

— Bine, tovarășe locotenent. Dar cel puțin diseară pot să ies să-mi iau rămas bun de la prieteni?

— Ce fel de prieteni? Depinde. Prieteni și nu „clienți", să fim înțeleși. Între aceste două noțiuni există o diferență, o cunoști și dumneata. În următoarele ore te-aș sfătui să faci puțină ordine pe-aici. Începi o viață nouă, nu uita asta.

Plecă congestionat la față, cu palmele jilave și dorința de a bea un pahar cu apă. În colțul străzii era un chioșc de răcoritoare. Grăbi pasul într-acolo. Un bătrân îmbrăcat în halat alb stivuia pe rafturi batoane de ciocolată, pungi de jeleuri și pachete de napolitane. Cum dădu cu ochii de el, bătrânelul izbucni într-o explozie de bucurie:

---

[7] Oficiul Județean de Turism

— Phii, ce-mi este dat ochilor să văd! Chiar pe marele Covaliu, cerându-mi să-i potolesc setea! Adineauri mi-a venit încărcătura de sifon, sticlele cu sirop de smeură și gheață la discreție, așa că-ți fac un cocteil pe cinste, la halbă.

În timp ce-l privea cu multă simpatie, bătrânul se apucă să pregătească amestecul răcoritor. Când îi întinse halba, îl întrebă în mod confidențial:

— Dacă-ți menții antrenamentul și-ți revii în formă, te lasă inima să nu urci pe ring? Ai șansa să-l învingi pe Petre Alexandru, să-l înlături din calea dumitale și să cucerești din nou centura de campion!

Covaliu îl asculta și, după ce dădu peste cap. Conținutul halbei, puse banii pe tejgheaua de zinc.

— Nu. Zise ferm, pe ringul de box nu mai am ce căuta!

Plecă. Mai încolo, ieșind de sub coroana unui castan care-și întindea umbra pe trotuar, Covaliu se întâlni cu Pora. Bișnițarul se prefăcu că nu-l observă și încercă să-l depășească, dar Covaliu îi aținu calea.

— Alfred Pora, nu merit eu nicio privire? Nu vrei să mă învrednicești cu câteva vorbulițe de duh, dintre acelea pe care-ți place să le rostești printre acoliții tăi?

— Iertați-mă, mă grăbesc, mi-am luat rând la frizerie și omul nu mă mai așteaptă după ora zece. Ca atare să amânăm discuția. Adineauri mi-a și telefonat Panaiteasca, să mă prevină că urmez eu pe lista

dumneavoastră. Chiar numai eu am rămas? Luați-vă de alții, mai breji ca mine, și vă voi rămâne îndatorat.

Dădu să plece, dar Covaliu îl opri din nou.

— Nu de depărta, amice, că nu ai spor. Te conduc dacă e nevoie și la frizerie. Hai să luăm loc și să vorbim în liniște despre meciul de cupă de duminică. Ce vrei discuție mai plăcută?

— O fi. Dar pe mine nu mă interesează fotbalul.

— Las' pe mine, Alfred, că găsesc un subiect care să ni se potrivească de minune amândurora, zise Covaliu pornind alături de el.

Pora încercă fără rezultat să se descotorosească de ofițer. Îl încerca regretul că nu putea invoca niciun pretext plauzibil ca să dispară. Întoarse fața către Covaliu și-l întrebă:

— La ce vă folosește că vă țineți scai de mine?

— Să capăt ceva informații din gura dumitale, ca apoi să-ți lămuresc creditorii asupra datei când le vei achita datoriile. De la un timp ne-au zăpăcit, bătând drumurile pe la noi cu reclamații. Iar noi nu suntem în stare să le dăm răspunsul. Iată care-s încurcăturile în care ne-ai vârât. Unii ne iau cu asalt și pe stradă, gândindu-se probabil că miliția ar fi în măsură să rezolve litigiul și să te oblige să le restitui banii. În fața acestei situații, spune cum să procedăm? Să-i alungăm din fața ghișeului? Lumea ar zice că suntem puși acolo ca să-i apărăm pe

escroci. Ori, precum știi, nu asta ne este menirea.

Pora se simți încolțit. Se opri privindu-l lung pe Covaliu, de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară. Apreciind că situația era cam fără ieșire, încercă s-o ia la sănătoasa, dar nu izbuti. Sublocotenentul, ghicindu-i intenția, îl readuse la realitate, apucându-l de braț. Îl întrebă calm:

— Unde vrei s-o întinzi? Nu te întrece cu gluma, omule. Până nu punem la punct chestiunea amintită, nu ne despărțim. Cred că am vorbit foarte clar.

Alfred Pora, dezamăgit la culme de eșecul înregistrat în acest început de zi. Răsuflă cu obidă, stăpânindu-se Era limpede pentru el că acest ofițer dârz. Cu ochii vii, o să-i cântărească fiecare vorbuliță și o s-o întoarcă pe toate fețele. Era mai bine să aștepte să vadă unde va ajunge omul în albastru și, în cazul că-l presează, el va trebui să temporizeze cât o putea, urmând să-i spună babacului să-i pună o proptea solidă la comandanții boxerului, să-l lase în pace, să respire.

Se frământa în sinea lui, gândindu-se cine l-a „turnat” cu înșelăciunea, fiindcă milițianul nu l-a oprit de florile mărului; îl are cu ceva la mână, nu se expune el fără motiv să-l ia la întrebări pe stradă așa, tam-nesam. În mintea înfierbântată se gândi întâi la Craiu, apoi la Petropol, ori chiar la colegul lui tata, Stavrache. Dar ăsta putea să-i spună babacului, nu să-l toarne direct la

„albaștri”. O altă variantă ar fi fost ca însuși babacul, sătul de câți îi vin pe cap, să-i fi trimis la miliție.

— Tovarășe sublocotenent, vă propun ceva, așa, omenește. Lăsați-mă o jumătate de zi să iau legătura cu tata. A plecat de alaltăieri în județ, la o casă de cultură, să întocmească niște schițe de decoruri, iar când se întoarce îi povestesc. Totul se aranjează cu bine și vă promit că nu vă mai dau de lucru. Aveți cuvântul meu.

Îl trecuseră fierbințelile, cu toate că un vânt curat răcorea străzile, și legăna copacii cu frunză proaspătă. Își scoase batista din buzunarul de la spate al pantalonilor; începu să i se citească pe față neliniștea, în timp ce Covaliu îl ținea sub focul privirilor, cu gândul vădit să-i smulgă mărturisiri mai ample în acest moment de descumpănire. Într-adevăr, la dosarul ce se întocmise de către judiciar existau câteva reclamații de înșelăciune, ca și de practicarea ilicită a jocurilor de noroc, pe sume mari, chiar și pe valută, cu indivizi dubioși. Băiatul nu avea fața curată. Se iviseră multe pete pe conștiința lui de tânăr refractar la muncă. Covaliu auzise de pe la vecinii lui taică-su că, atunci când profesorul Pora, compromis de zăpăceala fiului, pleacă în prospectări să mai agonisească câte ceva, pe lângă pensia din care se înfruptă trântorul, în casa aceea se întâmplă lucruri de-a dreptul scandaloase.

Sublocotenentul reluă ofensiva începută, schimbând

doar tactica:

— Fredi, aș face încercarea care mi-o propui, adică să amân chemarea celor înșelați de tine la miliție, să ți-i pun în față. Să zicem că accept. Ce garanție am că te prezinți la sediu fără carte poștală și fără invitație, ca să discutăm acolo pe îndelete? Dacă se întâmplă minunea asta, promit să-ți ușurez situația; încercăm să-i despăgubim pe cei de la care ai împrumutat bani și după aceea stabilim problema încadrării în serviciu. Ce zici, facem ordine în prezentul și viitorul tău?

— Știți bine că n-am ce garanție să vă dau. Las totul la aprecierea dumneavoastră. Dar să știți, pe cuvântul meu de onoare...

— Onoare? zâmbi Covaliu. Onoarea ți-ai pierdut-o demult; tuturor celor tapați le-ai dat cuvântul de onoare. Și ei ți-au semnat, cum se zice, cecuri în alb. Ce rost mai are să ne întoarcem la ceea ce ai pierdut?

— Da, aveți dreptate, spuse Pora și înghiți în sec.

— Să. Zicem, totuși, că facem apel la tatăl tău; îl găsim noi pe unde o fi și vă prezentați împreună, mâine dimineață. E nevoie să fie neapărat de față, să vadă în sfârșit ce înseamnă liberul arbitru în alegerea drumului în viață la copii ca dumneata.

— Păi ce, mai sunt eu copil? întrebă nedumerit Fredi.

— Pentru profesorul Pora ai rămas un copil, nepermis de răzgâiat, care pe măsură ce a crescut a devenit

primejdios și pentru cei din afara familiei. Ascultă-mă pe mine, n-ai fost suficient ținut în frâu. Ți-a făcut toate voile și ai ajuns la convingerea că trebuie să-ți pice din senin traiul bun, banii, viața ușoară.

— Voi veni cu tata, mă prezint cu el la dumneavoastră, se dădu bătut Alfred Pora. Dați-i telefon la Zebil, la casa de cultură. Distanța nu-i prea mare. Cel târziu diseară este aici.

— Ce fel de om ești tu, Fredi? Îl lași pe el să răspundă pentru tine? spuneai că nu mai ești copil. Și lichidarea datoriilor tot el s-o facă?!

Cu un cinism demn de spița lui, escrocul confirmă:

— Ce să fac, asta este. M-a crescut, zice că mă iubește, n-are decât să plătească.

— Ce raționamente altruiste! zise indignat Covaliu.

— Fiți pe pace, lui i-ar părea bine să fie ultima datorie pe care o achită de pe urma mea. L-am stors destul.

— Va fi ultima, te asigur, zise răspicat sublocotenentul Covaliu. De asta mă ocup personal și află că obișnuiesc să mă țin de cuvânt. Cu voia sau fără voia ta. Acum du-te și te tunde. Ne vedem mâine dimineață.

Covaliu nici nu-și dădu seama când pușlamaua se strecură după colț și se făcu nevăzut.

Vântul acela curat continua să pieptene coroanele pomilor, să resfire pletele fetelor. Ofițerul se opri câteva

clipe pe treptele de sus ale vadului Carantinei, respiră adânc mirosul sălciilor de peste Dunăre și-și aruncă privirea prin plasa de sârmă spre terenul de tenis „Spartac”. Două perechi de fete în alb loveau sârguincioase mingile elastice cu rachetele, ca în ritmul unui metronom. Improvizaseră o partidă de dublu și se necăjeau mult când acest ritm era întrerupt de către un draw sau o lovitură căzută în afara terenului.

„De-aș găsi și eu timp, gândi ofițerul, să-mi mai spăl mintea din când în când și să-mi liniștesc nervii, după ceasuri de alergătură și încordare. Vin lunile de vară, te pomenești că n-o să pot nici măcar trece Dunărea, necum să pun piciorul pe plajă”.

Coborî treptele mai departe cu încetineală și constată subit cât de frumoasă era fata care servea în acel moment. Ea se opri dintr-odată. După ce zvârli mingea în sus, o prinse la loc. Lăsă racheta în jos și rămase cu ochii la el, ca și când ar fi descoperit ceva cu totul ieșit din comun. Ofițerul se uită nedumerit în jur, neprinzând din prima clipă de veste că-i vorba de persoana lui. Auzi apoi vocea frumoasei fete:

— Fetelor, poate voi vedeți mai bine, acesta nu-i boxerul Covaliu?

Partenerele de joc se întoarseră surprinse, confirmând că e vorba de însuși campionul de box. Lipsa lor de discreție îi displăcu într-o oarecare măsură ofițerului,

dar tăcu.

Fata care iscase această situație se înroși tulburată, ochii verzi îi străluciră intens, iar Nelu observă cu luare aminte genele ei lungi, întoarse și părul mătăsos, prins cu o bentiță elastică deasupra frunții. La urechile ei mici jucau niște cercei rubinii. O privi ca pe o copilă crescută prea iute, căci aerul adolescentin o învăluia din tălpi până în creștet.

— E nevoie să mă prezint? râse el.

— Ba nu, zise fata împurpurată la obraji. Nu mă înșel. Vă știu de când eram mică, de când mă ducea tata la arena de box. Erați la juniori atunci. Tata era un microbist inveterat, dar mie mi s-a făcut rău de câteva ori când am văzut sânge și nu m-a mai luat. Ați fost boxerul lui preferat. De când v-ați retras nu-i deloc mulțumit. Aduce mereu vorba în casă despre dumneavoastră. De aceea m-a prins mirarea când v-am văzut în uniformă, coborând vadul. Vă rog să mă iertați.

Roșie la față, își învârtea racheta fără niciun rost, neștiind ce să facă cu mâinile.

Probabil că fata regreta clipele de expansiune de adineauri. Ca să-i risipească stânjeneala, Covaliu o liniști, zicându-i că înainte de a ajunge să vadă terenul propriu-zis, s-a gândit să practice tenis de agrement, spre a-și menține condiția fizică, așa că trecerea lui pe aici nu e chiar întâmplătoare.

— Numai să fie adevărat, replică ea pe dată, și un surâs senin îi lumină trăsăturile delicate.

— Dacă n-aș fi grăbit, zise Covaliu, aș intra chiar acum să vă urmăresc jocul și, eventual, să facem cunoștință.

— Asta-i mai simplu, râse ea. Mă numesc Viorica Săulescu, locuiesc pe Mihai Bravu, aproape de piață. Lucrez în proiectări. Din două în două zile vin pe teren cu prietenele mele, aici de față. Oare am spus tot ce trebuia să știe miliția?

— Cred că da. Întrucât pe mine mă cunoașteți, înseamnă că sunt scutit de alte formalități. Îmi pare rău, repet, că sunt grăbit. V-aș fi urmărit antrenamentul chiar de astăzi, ca să mă acomodez cu „sportul alb”. Poimâine nu-i târziu? Sper să vă revăd.

*

Către miezul nopții, Covaliu fu trezit din somn de sunetul telefonului.

— Da, da, eu, zise moale, revenindu-și cu greu.

La capătul firului distinse o voce neașteptată: Moș Nicolai. Era deosebit de clară. Se îndurase, pesemne, telefonul arhaic să se conecteze din nou cu lumea actuală și de astă dată bătrânul tocmai la miezul nopții. Dar ce vroia oare să-i aducă la cunoștință bătrânul colecționar? Îl ascultă.

— Fără să fiu îndemnat de nimeni, decât de ura pe

care o port golanilor, știți la cine mă refer, v-am mai pomenit eu de câte unii, nu de mult, vă fac atent că într-un anume loc, nu departe de mine, pe strada Belvedere, într-o magazie, câțiva șobolani din ăștia și-au aranjat un culcuș de toată frumusețea. Acolo-și aduc băuturi, femei și-și fac de cap. În astă seară au pus la cale o asemenea reuniune, i-am văzut trecând adineauri, pe furiș. Cu unul din ei ați stat de vorbă dimineață. Am obiceiul, scuzațimi-l, să mă uit pe după perdele, ca orice bătrân curios. Mi-am dat seama despre ce vorbeați, îl știu pe omul ăsta fără căpătâi, care i-a făcut destule zile amare nenorocitului de taică-său. Și alții și altele din aceeași categorie s-au strecurat într-acolo și acum se află în bârlogul lor. Nu și l-au rânduit demult. Se pătrunde acolo pe o stradă vecină. O scândură mascată servește drept poartă și se intră într-o grădină plină de bălării. A fost pe timpuri una din remizele de trăsuri ale lui Lichiardopol. Dacă te uiți pe dinafară la coșmelie, zici că nu-i nimic de capul ei. Apropiați-vă cu băgare de seamă, să nu aibă pus vreun paznic. Duceți-vă imediat. Este cu neputință să nu pună ei la cale ceva în maghernița aia. Îi veți prinde în fapt. Merită pușlamalele astea, bubele astea rele de pe obrazul cartierului, să le trageți o chelfăneală pe cinste. M-ați auzit?

— Perfect, moș Nicola, și-ți mulțumesc pentru sprijin.

Îmi pare bine că telefonul îți funcționează ireproșabil. Credeam că e un element de decor.

— Aș, știu eu ce păstrez în casă!

— Cu bine, Moș Nicola. Somn ușor.

Telefonul piui ca o pasăre de noapte. Covaliu nu-l închise imediat, ca să mai asculte acel bâzâit straniu. Pe urmă, sări din pat, în timp ce se întreba: să-i anunțe sau nu pe cei de la municipiu? Hotărî mai întâi sa verifice informația și apoi să studieze la fața locului posibilitatea încercuirii obiectivului. Se îmbrăcă într-o clipă, o zbughi pe ușă, opri un taxi care-l duse până aproape de Rond.

Covaliu se orientă cu precizie. Noaptea nu era întunecoasă; rețeaua luminilor din port ridica o ceață incandescentă în văzduh, difuzând o lumină stranie peste tot. Numai sub pomi și în tufișuri era beznă. Excelentă pavăză pentru un urmăritor. Se furișă pe strada Belvedere, privi de pe partea opusă casa, aprecie direcția unde răspundea curtea aceea lungă și, stabilindu-și un reper, porni să dea ocol pâlcului de locuințe. Ajunse în strada paralelă. Grăbiți și neatenți, borfașii uitaseră întredeschisă intrarea mascată de scândură. Bătrânul vameș nu se înșelase. În depărtatele lui tinereți, răscolise, alături de agenți, cuiburile de contrabandiști. E bun și câte un bătrân din acesta prin hățișul cartierului, chiar dacă o mai ia razna câteodată.

Covaliu se îmbrăcase civil. Părea un tânăr cu gulerul

cămășii răsfrânt peste haină, venind de la o plimbare nocturnă. Păși atent peste o stinghie transversală, mergând pe vârfuri. Își alese un loc de observare chiar în curtea aceea părăsită, pitindu-se pe după trunchiul unui nuc gros. Acum i se mai obișnuiseră ochii cu întunericul.

Magazia era luminată în interior; se zăreau niște dungi ca de fosfor în partea superioară a oblonului. Nu distinse niciun semn care să dovedească luarea unor măsuri de pază, iar acest lucru îi ușură înaintarea pe o cărare cu ceva iarbă pe deasupra. Călcă încet, ca pe pâslă, și se opri în colțul clădirii. Reuși în cele din urmă să ajungă în spatele construcției fără să fie auzit. Dădu ocol cu precauție și, în sfârșit, se opri sub o aripă de umbră, în dreptul unei uși cu balamale ruginite. Din acest loc Covaliu putu să scruteze nestingherit interiorul remizei, care, spre deosebire de aspectul exterior, arăta destul de bine. Fusese amenajat cu oarecare grijă. Înăuntru se aflau patru băieți și trei fete dintre care nu lipsea Panaiteasca (așa probabil înțelegea dumneaei să-și ia rămas bun de la prietenii dragi; dacă așa înțelegea ea, n-aveai ce-i face), între băieți îl recunoscu pe Pora, care, de fapt, domina mica și vajnica adunare. Pe masa întinsă, băutură berechet, scrumierele pline de mucuri de țigări, iar la mijloc o grămadă de bani și, pe fiecare latură a mesei, jucători cu cărți de joc

în mână. În spate, cei liberi chibițau și se rânduiau după anume regulă, când se ivea un loc liber la masă. Miza părea să fie mare. Rămăseseră în dispută Fredi Pora și unul cam de aceeași vârstă cu el, necunoscut lui Covaliu.

— Ce-ar fi să deschidem ușa? zise un chibițar.

Pora, cu țigara arzând în colțul gurii și mutra schimonosită de încordare, mârâi:

— Să nu deschizi, deșteptule, că te distrug. Crăpi aici și nu deschizi. Dacă te-ai încins sau te-ai plictisit, întinde-o. Și-așa n-ai bani destui. Nici nu știu de ce te mai tolerez.

„Altă față, altă alură", își zise în sinea lui Covaliu, privindu-l pe Fredi Pora. Aici e căpetenie în toată regula, cu el nu te joci. Cum or fi stând totuși cu sistemul de apărare sau de retragere? se întrebă. După câte îmi dau seama până acum, destul de slab. Și cu toate acestea, e riscant să mă vâr singur între ei. Chiar dacă aș face să sară ușa din țâțâni, încurcătura ar putea veni de la lumină. În caz că se stinge, o vor șterge ca potârnichile și atunci acțiunea e ratată..." Se adăposti ceva mai departe, scoase aparatul de emisie-recepție, explică în șoaptă echipajului de serviciu unde anume se află, cum se poate ajunge cât mai repede, descrise împrejurimile și drumul de acces.

După câteva minute, auzul lui exersat prinse sunetul

specific al motorului. Mașina se oprise în capul străzii. Apărură siluetele celor din echipa de serviciu. Blocară ieșirea din Belvedere și cea din spatele remizei, iar patru dintre ei se alăturară lui Covaliu și se postară în colțuri, nelăsând nicio șansă celor dinăuntru să dispară. După ce deschiseră ușa larg, urmă somația:

— Nu mișcă nimeni! Mâinile la ceafă! strigă Covaliu.

Răspunsul din clipa următoare fu vâjâitul unui șiș, a cărui lamă se înfipse în tocul ușii vechi.

— Vlase, te-am văzut, fața la perete, strigă de astă dată căpitanul Ion Popică.

Alt milițian sări să-l imobilizeze pe Cosma, barbugiul înrăit și periculos, trecut de cinci ori prin pușcării. Plăcerea de a se apropia de Pora și a-i pune prima întrebare i se rezervă sectoristului:

— Ei, ce mai ai de zis, amice Fredi? Cum ne-a fost vorba acum câteva ceasuri? Ce-am discutat noi de dimineață și ce promisiuni mi-ai făcut? Te-a lovit amnezia așa de curând?

— Păi nu mi-ați spus dumneavoastră, zise Pora insolent, să-mi onorez creditorii în cel mai scurt timp? Aici am o mare ocazie. Ne fraierim între noi.

— Nu-i adevărat, Fredi, nu ne-am înțeles așa. Amintește-ți de garantul de totdeauna și de ajutorul lui, adică de taică-tău. Nu în cloaca asta te-am trimis eu. La așa ceva știam că te pricepi!

Fredi Pora tăcu, mușcându-și întruna buza, stânjenit de faptul că ținea mâinile la ceafă și că nu putea recurge la nicio stratagemă ca să se salveze. Privi posomorât probele implacabile din fața lui. Un morman de bani, în jur de zece mii de lei, numai bancnote de o sută și de cincizeci de lei, câteva sute de dolari, franci elvețieni, lire italiene, ca să nu mai punem la socoteală pachetele de bani din dreptul fiecărui jucător. Toate îl acuzau direct pe organizator în aceeași măsură ca și pe complici. Cu alte cuvinte, probele la vedere nu mai puteau fi tăgăduite, chibiții vor fi implicați ca martori și prin confruntări chiar ca părtași.

Aparatele foto ale serviciului tehnic luau instantanee. Locotenentul-major Nacu umbla ca un fotoreporter, fascinat de subiectul gras pe care îl avea înaintea obiectivului. Și el și ceilalți nădușiseră, alergând dintr-un punct în altul în șandramaua plină de fum. Cuibul de șobolani nu mai era o simplă metaforă, ci o realitate palpabilă, surprinsă în planuri generale și gros-planuri. Imortalizarea figurilor „alese" continuă în timp. În tăcerea așternută sub grinzile vechii remize declicul aparatelor foto se auzea supărător de clar. Blitz-urile scotoceau ungherele, luminau indiscret locuri tainice – podeaua de ciment cu crăpături și găuri de guzgani astupate ca vai de lume, unde ghipsul se uscase și crăpase. Scaunele pe care șezuseră jucătorii erau de fapt

vechi taburete de bucătărie. Numai masa arăta mai onorabil. Într-un colț, spre care obiectivul aparatului lui Nacu se îndrepta, se găsea un dulap improvizat ca bar, împrejmuit ca de o imensă coadă de păun cu ilustrații din reviste, majoritatea reproducând scene erotice, femei aproape goale în poziții provocatoare. Plafonul era vechi, pereții de scândură și cărămizi se înnegriseră. Se vedeau polițele unde altădată birjarii își păstrau căpestrele, zăbalele, hamurile și uneltele cu care le dregeau, clești, sfori, cutii cu unsoare, capete de ham. Mirosul fostelor landouri, birji și docare se amesteca cu cel de țigară, de băuturi tari și de sudoare omenească.

„Va trebui scotocit bine șopronul, gândi Covaliu, se impune deîndată o percheziție amănunțită, căci nu sunt imposibile surprizele. Ba, din contră, te poți aștepta la cât mai multe."

— Cine a avut ideea folosirii ca tripou a grajdului? întrebă în mijlocul tăcerii căpitanul Ghiniță, tușind de două ori la rând, ca să-și dreagă glasul.

Răspunsul fu o tăcere deplină. Jucătorii se priveau unii pe alții, uluiți, fioroși, înspăimântați. Păreau că nu-și mai recunosc chipurile și că nu-și vor reveni în fire multă vreme. În încăperea aceasta se simțeau ca într-un coșmar, deoarece apariția prin surprindere a miliției aducea eu o lovitură aplicată drept în plex.

Unul dintre milițieni contabiliză pe loc banii aflați în

dreptul fiecărui jucător. Flagrantul delict nu mai putea fi contestat sub nicio formă. Percheziţiile corporale executate cu iuţeală scoaseră la suprafaţă şi alte sume, ascunse prin buzunare, prin sân. După încheierea procesului-verbal, şirul de declasaţi porni spre maşinile miliţiei parcate în strada Belvedere. Uşa garajului rămase deschisă; asupra ierbii din curte stăruia un imens dreptunghi de lumină, în mijlocul căruia veghea un miliţian. Între timp, larma trezise cartierul. Se deschiseră câteva geamuri şi când oamenii se dumiriră, după ce se sculaseră din somn, vocile lor se încrucişau prin aerul serii calme, exprimând satisfacţia că, măcar pentru o vreme, mahalaua a scăpat de puşlamale.

*

Era uşor de presupus că ancheta va dura destul de mult, că aceşti clienţi versaţi ai judiciarului îşi vor arunca vina unul asupra altuia ca pe o minge şi până se va descâlci ghemul, oamenii legii vor avea de furcă.

...Ca din întâmplare, Covaliu intră în ultima maşină, aşezându-se chiar lângă Pora. În afară de ei doi, în maşină se mai afla doar şoferul. Fredi nu-şi revenise încă, se simţea năuc şi-l scruta cu o nedisimulată duşmănie pe sectorist. Luminile vagi ale străzilor adormite decupau pe geamul lateral profilul delincventului aflat la strâmtoare. Ca şi în alte împrejurări anterioare, Fredi nu prea ştia ce-l aştepta.

Forța minților acestor oameni ai legii o simțea în chip acut, aproape fizic, și-l speria. Nu izbutise încă să-și adune gândurile. Presimțea în schimb, ca orice recidivist înrăit și trecut prin birourile de cercetări, că în noaptea respectivă vor fi hărțuiți ca să denunțe întreaga rețea de jucători de cărți din port sau din oraș și nu vor fi lăsați să închidă un ochi. În primul rând va fi vizat el, ca unul căruia îi este specific acest gen de infracțiuni. Dar va tăgădui pe rupte, se pricepea la asta. Se pricepea să înfrunte răbdarea anchetatorilor. Deocamdată îi veni în minte să încerce a atinge coarda sentimentală a lui Covaliu, cunoscând întrucâtva firea de cavaler a boxerului.

— Tovarășe sublocotenent, mi-ați făcut-o. V-ați ținut de capul meu și până nu m-ați văzut aici, nu v-ați lăsat Ce naiba aveți cu mine? Tocmai cu mine v-ați găsit, care vă apreciez și vă admir de atâția ani și care v-am aplaudat când ați fost mare campion? Un meci n-am scăpat, cel puțin aici în orașul nostru. Europenele și Olimpiada le-am văzut la televizor.

— Lasă poveștile, Fredi, și treci la subiect Ajungem la sediu și n-ai timp să-ți descarci sufletul. Nu mi-ai dat cuvântul că o să-ți vezi de treabă?

— Ba da, răspunse perfid Pora. Și aveam de gând să mi-l respect. De aceea, cel mai mare bine ce mi l-ați putea face ar fi ca în noaptea asta să rămân liber, mai cu

seamă că mă aflam absolut întâmplător pe acolo. Am trecut doar să mă conving dacă e adevărat ce auzisem și eu de la unii, că prietenii mei s-au apucat de tâmpenii. Eu venisem doar să le sparg gașca. Pe onoarea mea! Dacă ați fi ajuns cu cinci minute mai devreme, nu mă găseați. Dracu' m-a pus?!

— Dar la masa de joc tot dracu' te-a pus? se răsti Covaliu. Dacă te găseam în picioare, fumând, trăgând cu ochiul la jucători sau mai știu eu, oriunde în camera aceea, la bar sau în dreptul pozelor cu femei, aș mai fi zis. Pe când așa...

— Tot el, dracul, nene Covaliu, tot el și-a vârât coada, spuse cu un oftat pușlamaua. Am mare ghinion, bafta mea cea spartă în fund! Mi-e ciudă, să fiu al naibii, îmi vine să mă dau cu capul de pereți.

— Minți, Pora, minți! Ești încolțit și nu știi cum să scapi, asta-i.

Tăcură. Un timp nu se auzi decât motorul mașinii care se înșira în spatele coloanei. Șoferul tușea repetat, simulând indiferența. Chipurile nu asculta discuția dintre ofițer și infractor și-și vedea de volan.

— Nu-i vorba de scăpare aici, insistă Pora. Vreau să-mi repar greșeala. Dacă-mi dați drumul o să vedeți că...

— Băiețaș poznaș, nu se angajează nimeni să te învoiască noaptea asta după tot ce s-a întâmplat. Nu permit regulamentele, băiețaș. Te sfătuiesc să-ți

încordezi memoria ca să relatezi tot ce știi despre jocurile de noroc din port, de pe unele vapoare și despre grupurile nomade de barbugii și pokeriști. Bagă de seamă că nu ne jucăm. Dacă nu ne duci pe calea cea bună, cea reală și nu divulgi complicii la traficul de valută și de contrabandă portuară despre care avem cunoștință, ai încurcat-o.

— Dar eu habar n-am de...

— Habar n-ai? îl întrerupse Covaliu. Să fim serioși. Avem dovezi că știi foarte multe. Sunt autorizat la ora asta să-ți spun deschis. Azi-dimineață mai aveam niște rețineri. Suntem informați pe de altă parte că una dintre pramatiile prinse odată cu cei de aici dă tare din zbaturi pe la Galați. De Mița Garoi ai auzit?

— Nu, n-am auzit, nene Covaliule. Nu mă luați așa repede, că nu știu ce să spun.

— Ai să-ți amintești tu, nicio grijă. Ai mers prea departe, nu te-ai înfrânat. O descoperim noi și pe licheaua aia. Poate ne ajuți chiar tu. Cuplul Mița Garoi și individul ei sunt un fel de vagabonzi ai cheiurilor. Se zice că atunci când li se înfundă la Galați o iau spre noi. Poate-ți amintește ceva chestia asta.

Pora dădu semne de neliniște. Își fixă bărbia în piept, încleștându-și pumnii pe genunchi, definitiv lămurit că a picat în nuna unor judiciari care au probe zdrobitoare. Farurile mașinii luminau convoiul care gonea pe

bulevardele pustii. Când ajunseră în dreptul miliției municipale, mașinile se goliră pe rând. Prietenii lui coborau unul câte unul, flancați de agenți, și dispăreau în clădire. Când Covaliu îl încredință și pe Fredi Pora șefului de arest, iar acesta îl introduse într-o celulă, contrabandistul avu senzația că nu-i rămâne decât să tremure și să-și amintească una câte una fărădelegile pe care le comisese.

Peste câteva minute începu hora cercetărilor și vârtejul binecunoscut lansat de jocul întrebărilor și al răspunsurilor, într-o perpetuă speculare a greșelilor și într-un tacit duel între argumente și contraargumente...

*

Percheziția dădu rezultatele scontate. Așa cum era de prevăzut, bișnițarii nu se mulțumiseră doar cu jocurile de zaruri și cărți, trântind cu emfază mize exorbitante, utilizând valută obținută clandestin. Fiindcă se simțiseră în deplină siguranță în clubul lor secret, transformaseră un beci părăsit într-un depozit cu băuturi de contrabandă. Într-un colț, sub o prelată groasă, se aflau puse la adăpost câteva lăzi cu whisky, două cu sticle de Campari și trei saci cu pachete de țigări Kent. Ambalajele îți luau ochii. Contrabandă curată, marfă sustrasă controlului vamal. Această descoperire a miliției făcu ca probatoriul să fie într-adevăr fără drept de apel. Marfa era cea mai bună dovadă că acești

gândaci portuari foșgăiau fără încetare și cărau prin întuneric tot felul de bunuri, zvârlindu-le apoi pe coridoarele cenușii ale speculei.

*

Covaliu se trezi într-o bună dimineață liniștit, cu o frunte senină, cu acel zâmbet specific oamenilor siguri de ei. În drumul dintre casă și serviciu întâlni câțiva prieteni tot așa de bine dispuși ca și el. Îi salută dezinvolt, schimbară câteva cuvinte, intră în sediu, se prezentă la șeful său și primi o însărcinare confidențială.

Era vorba de un necunoscut „volant” care opera în Galați și dispărea imediat pentru o vreme. Dormea la cine știe ce gazdă întâmplătoare, iar peste câteva zile se făcea nevăzut, călătorind cât mai departe. Regiunea era bine servită de o rețea de transport fluvială și rutieră; în câteva ore puteai ajunge dintr-o parte în alta, fără ca cineva să bage de seamă, mai ales când identitatea individului se schimba prin faptul că șterpelea din buzunarele bețivilor câte o legitimație. În buletinele de urmărire sta scris: vârsta 22 de ani, statura mijlocie, fața ovală, păr castaniu, ochi căprui; nas potrivit, semne particulare n-are. Bluză maro deschis, pantaloni gri. Poartă în geanta de vinilin ce-l însoțește peste tot un schimb de rufe, știe să se strecoare prin locuri aglomerate și nu se expune privirilor... Acesta era

probabil complicele lui Pora. Va trebui să înceapă o mai asiduă supraveghere a cartierului.

*

Era ora prânzului; Covaliu își încheiase rondul de dimineață în sector. Se așeză pe banca lui preferată, în grădina mare, unde obișnuia să respire aerul filtrat de coroanele bătrânilor copaci. Nimic nu tulbura liniștea acestui colț răcoros și înmiresmat. În aer se volatiliza mirosul de iasomie. Tufele se înmulțiseră în ultimii ani, horticultorii urbei au avut grijă să le răspândească pe mai toate aleile, așa că atunci când căldura prânzului se revărsa asupra parcului trăiai impresia că te afli într-un uriaș recipient. Sub bolta lui descopereai vechiul foișor de fanfară, construit în stilul „fin de Siecle”, iar în centrul parcului o movilă de pământ, garnisită simetric cu flori de diverse nuanțe, în care predomina roșul, movul, albul și galbenul, aducând cu un uriaș tort ale cărui felii sunt sugerate de liniile curbe ale florilor de gheață. Deasupra ridicăturii se legăna penajul unui palmier scund. Copacii parcului erau bătrâni și înconjurau ca o horă statuia lui Panait Istrati[8]. Un bun refugiu pentru ceasul când copilandrii ies gălăgioși pe porțile școlilor, când funcționarii părăsesc birourile iar

---

[8] Panait Istrati, numele la naștere, Gherasim Istrate, (n. 10 august 1884, Brăila, România – d. 16 aprilie 1935, București, România) a fost un scriitor român de limbă română și franceză.

autobuzele sunt luate cu asalt și înghesuiala nu mai contenește în stații. Pe străzile învecinate cu grădina nu treceau linii de autobuze, așa că puțini trecători vizitau parcul la ceasul amiezii.

Covaliu se oprise în parc dintr-o tainică dorință de a o reîntâlni pe necunoscuta pe care o mai zărise pe aici, în drum spre scările ce conduc în port. Astăzi ar fi a treia oară. Probabil că drumul ei trecea în mod obișnuit pe aici. Nici prima, nici a doua oară Covaliu nu-i văzuse fața. În ambele situații ea trecuse întocmai ca o nălucă pe lângă el. Abia acum, acum când ea întoarse capul, descoperi că este una și aceeași fată care-l recunoscuse în fața terenului de tenis, cu câteva săptămâni în urmă. Se ridică fără, să mai ezite, porni pe urma ei, mereu mai aproape...

Fata își încetini mersul, simțindu-se urmărită, mai făcu câțiva pași și se întoarse brusc pe călcâie, râzând ca de o farsă reușită:

— M-ai recunoscut, în sfârșit. Ți-ai adus aminte? Poate știi și cum mă cheamă?

— Da, sigur răspunse puțin fâstâcit Covaliu, dar nu te-am recunoscut de prima oară. Cred că ți-ai închipuit.

— Ei, nu-i nicio nenorocire, spuse fata pe un ton degajat. Nu-ți face reproșuri. E destul de bine că ne-am întâlnit și acum. Spuneai că vii la teren. Nu te-ai ținut de cuvânt.

— Treburile, zâmbi el. Totdeauna se ivește ceva care mă împiedică. Plus că nu sunt pregătit. N-am nici echipament, nici rachetă.

— Ăsta nu-i un obstacol. Avem la club și echipament și rachete. O simplă taxă și apari pe teren gata costumat și cu ecusonul clubului în piept. Dacă vrei să te convingi imediat că „Spartac” este o firmă de încredere, vino cu mine.

Miji ochii albaștri spre el și ofițerul se simți tentat să apuce brațul fetei când începură să coboare scara, de teamă ca ea să nu se împiedice. Dar fata coborî cu aceeași ținută sprintenă, fără efort, ca și când ar fi plutit. Râdea, întorcea capul fluturând părul îmbibat parcă de aroma florilor printre care trecuse adineauri.

Luat aproape pe sus, Covaliu acceptă formula echipării cu un costum închiriat la vestiar. Alese la întâmplare o rachetă. Ieși pe teren. Viorica se afla acolo în toată splendoarea tinereții ei, dăruindu-se jocului, aerului, grației, într-o exuberanță molipsitoare.

Setul se desfășură într-o cascadă de voie bună. La sfârșit se opriră o clipă.

— Iată, dacă-ți pui mintea cu mine, strigă fata din celălalt capăt al terenului, mă bați la scor. Nu rezist. Și spuneai că nu te pricepi la tenis.

— N-am exagerat. E prima oară când pun mâna pe o rachetă. Cunosc regulile, ca orice iubitor de sport. Dar

practic...

— Să fim serioși, râse ea. Un campion ca dumneata? Reflexele sportivului și mai ales ambiția! Iar când vrei să domini un partener o faci și în asemenea împrejurări.

— Protestez. Nu-i adevărat. Sunt sigur că te-ai lăsat numai ca să nu mă descurajez.

— Ah, aș da orice să te știu înfrânt în setul care urmează, râse fata dezvelindu-și dantura impecabilă.

Covaliu era fermecat, fata îl învinse puțin mai târziu și zburda de fericire. Nimic nu-i mai împiedica; peste încă o oră de dispută sportivă, să se îmbrace fiecare în cabina sa, apoi să se întâlnească la ieșire cuprinși de aceeași nerăbdare.

Drumul către oraș nu-l mai făcură stânjeniți. Erau amândoi îmbujorați, vorbeau mult și porniră pe unul din bulevardele mari, pline de vegetație ale orașului. La un moment dat, tăcură ascultându-și respirația și îmbătându-se unul de privirile celuilalt. Nu mai aveau nicio îndoială că punțile dintre inimile lor s-au înfiripat și vor deveni, ceas după ceas, tot mai puternice. În mintea fiecăruia întâmplarea regăsirii căpăta proporții deosebite și când soarele scăpătase cu totul și umbrele răcoroase ale vechilor castani și salcâmi acopereau caldarâmurile, ajunseră să vorbească în șoaptă, să-și simtă umerii unul lângă celălalt. Se hotărâră să se îndrepte spre „Monument”.

Nelu Covaliu, înduplecat de stăruințele ei, începu să-i depene amintirile depărtate ale fostului elev descoperit de un antrenor inimos tocmai prin preajma parcului unde el o regăsise astăzi. Acela fusese începutul unei mari și reușite aventuri...

*

La inima omenească trebuie să ne gândim ca la un fel de cristal în care lumina lăuntrică se întrepătrunde cu cea exterioară.

În inima lui Covaliu, pe lângă miile de crâmpeie rostogolite cu fiecare zvâcnire, reluate în fel și chip și tălmăcite de cuget, acum se suprapunea chipul acesta serafic de fată proaspătă, întrupată neașteptat din aerul primăverii prelungite și ușoare, cu fulguiri de mâțișori de plop și sălcii, purtați de vânt ca niște Scame argintii. Ar vrea să-și afle măcar un ceas din cele hărăzite tihnei, să scape de presiunea sentimentului pe care și l-ar dori mai cenzurat, mai reținut, spre a nu și-l da în vileag prea curând. A mai pățit-o cu vreun an în urmă, când și-a pus inima în căușul unei mâini, iar mâna aceea, nepăsătoare, a strâns-o cu toată puterea, gata să i-o strivească. Au urmat nopți de insomnie, de frământări. Apoi neîncrederea sădită până în intimitatea făpturii lui. Iar acum, poarta acestei veri o deschide o fată în mov și alb, care presară drumul cu iluzii și-și încurcă zulufii cu mâțișorii plopilor. Dacă ar ști că i se întâmplă ca anul

trecut, mai bine. S-ar lipsi, ar da bir cu fugiții, și-ar scutura capul de această obsesie, până n-ar fi prea târziu.

Din ziua în care o revăzuse, în sufletul lui Covaliu se petrecuse ceva deosebit. Deocamdată își ascundea simțămintele, se abținea să recunoască față de el însuși, de câte ori, în cursul unei zile, fugind cu gândul spre ea, îl cuprindeau neliniștea și nădușelile. Celor de acasă, dintr-o explicabilă mândrie, nu le suflase nicio vorbă. Nici nu era nevoie. Mama și sora lui simțiseră câte ceva, dar hotărâseră să nu-i atragă atenția, să nu facă nicio aluzie cu privire la ciudățeniile purtării lui. Nu era greu de observat că Nelu își schimbase obiceiurile; se dichisea îndelung când pleca seara în oraș și revenea acasă cam târau, oricum după ora obișnuită. Intra tiptil în cameră și abia se stăpânea să nu dea un chiot de bucurie în plină noapte ori să râdă. În schimb, până îl prindea somnul trecea mult; totuși, în zori, când se trezea, fluiera de răsuna toată casa, râdea la fiecare fereastră, la fiecare rază de soare.

„Fetele” își făceau semne una alteia pe mutește, văzându-l cât de copilăros e, cum i se schimbă culoarea obrajilor și cum răspândește în jurul lui o voioșie neobișnuită. Dacă ar fi știut ele câtă nevoie avea să se destăinuie, dar lui îi era frică să nu se întâmple ca rândul trecut și să nu înceapă să se manifeste compasiunea de

care se ferea cel mai mult.

Uneori încerca să se mintă singur, să-și spună că trebuie să privească lucrurile „la rece”. Convenise cu fata să se revadă într-o după-amiază, după terminarea programului. Până acum zilele nu fuseseră propice sporturilor nautice și expunerii la soare. Și în rest? Vor lăsa la voia întâmplării o eventuală revedere. Ea nu-l mai întrebase nimic, cu toate că în sufletul ei era îndreptățită să protesteze, mai ales că hotărârea aceasta, picată din senin, o alarmase. Nu reușea deocamdată să-i ghicească înțelesul, de aceea rămase să se zbuciume în sinea ei, afișând nepăsarea.

Într-adevăr, Nelu arăta palid la față și buzele-i tremurau când o încunoștiințase de decizia lui. Plimbarea fusese mai scurtă ca de obicei, iar ea se întrebă dacă nu cumva în plină lumină nu i-a găsit vreun cusur ori s-a plictisit atât de repede.

A doua zi, dimineața, după o noapte de nesomn, fata renunțase la programul de gimnastică și rămăsese pe gânduri, cu ochii în tavanul ce primea lumina roșiatică a răsăritului printr-o fereastră înaltă.

*

Într-o zi de iulie, sublocotenentul Ion Covaliu primi o sesizare ciudată: niște femei se apucaseră să joace rolul de salvatoare ale sufletelor tinere rătăcite sau decepționate. La scrisoarea respectivă era anexat și un

anunț, un fel de reclamă multiplicată, cu următorul conținut:

„Veniți la noi, copii ai descurajării, nu disperați, nu pierdeți nădejdea în redresarea voastră. Cele mai bune și înțelegătoare prietene le veți găsi în casa noastră primitoare, care vă stă la dispoziție zi și noapte. Ghicim prezentul, trecutul și viitorul. Suntem absolventele unor înalte școli de specialitate în arta magiei și chiromanției.

Putem fi verificate oricând. Ne supunem oricărei probe. Lucrăm cu cărțile pe față. Nu utilizăm decât mijloace clasice și cinstite, nu recurgem la înșelătorii. Readucem încă din primele ședințe bucuria de a trăi în sufletele oropsite din care a dispărut, dintr-o cauză sau alta, orice speranță. Fericirea se poate înapoia ca orice monedă pierdută. Căutați-ne serviciile cu toată încrederea. Garantăm reușită, tuturor celor care ne consultă. Prețuri modeste, rezultate miraculoase. Adresa studioului nostru: str. Silfidelor 185, colț cu intrarea Marea Neagră. Pe scările în pantă de la agenția S.N.C.F. ajungeți direct la ușa noastră și acolo sunați.

Mira, Cleo și Ursula”.

Covaliu rămase stupefiat. Reciti „reclama”, o vârî în buzunar, strânse pumnul și-l izbi în căușul palmei stângi, încercând să-și aducă aminte cam pe unde se situa casa celor trei așa-zise „vrăjitoare”. I se mai șoptise

despre aceste „magiciene”, dar nu avusese timp să se intereseze îndeaproape. Acum nu mai era cazul să întârzie. La primul telefon public aduse la cunoștința șefului său, căpitanul Milea, faptul că după-amiază va face o „descindere”, în calitate de client, în „studioul” cu iluzii al celor trei domnișoare bătrâne care se reconectau la rețeaua tânără a vieții din port, ca să mai prindă puteri.

Căpitanul Milea îl preveni să procedeze cu mult tact, ca nu cumva să le sperie. Am mai avut necazuri cu ele, în alte privințe, adăugă el. Din păcate, măsuri radicale nu se pot lua, cel mult se pot aplica avertismente și, dacă persevererează, niște amenzi. Vom vedea! Până una alta, succes!

Telefonul se închise. Covaliu agăță receptorul în furca aparatului. Ieși din cabină, întâlnind iar soarele fierbinte. S-ar putea ca tocmai astăzi să fie ziua promisă de plajă, își spuse, uitându-se la cer, la asfaltul muiat de căldură și la oamenii, care încetiniseră mersul și ocoleau trotuarele scăldate în lumina tare. Fețele le erau nădușite și batistele cu care se ștergeau, leoarcă. Nicio speranță să poți afla pe undeva răcoare decât, cel mult, pe o terasă cu bere sau în valurile Dunării. Nu, nu astăzi. Astăzi trebuia să se ocupe de bătrânele cărturărese. De pe acum își sta bilise câteva jaloane, privind intrarea în casa de pe strada Silfidelor. Ceea ce

eventual i-ar fi putut zădărnici planul era tocmai notorietatea lui. Să nu aibă ghinionul ca în „sala de așteptare” să-l recunoască vreun tânăr, cu toate că-i venea greu să creadă că niște entuziaști ai sportului, zdraveni la minte, ar frecventa asemenea unghere.

Își alese ora miezului de zi, când pe stradă nu-i țipenie de om, când storurile sunt trase și dulăii, chinuiți de zăpușeală, s-au ascuns la umbră. Parcă toate inimile vietăților băteau molcom, în silă, plictisite, sub coroanele copacilor opăriți de arșiță.

Își privi ceasul, își reîmprospătă în minte conținutul biletului-reclamă și sună prelung la ușa de lemn vechi, încrustată cu fier forjat, mâncat de rugină. Pe tocul scorojit, lângă geamul opac, era spânzurată cutia poștală pe care, desigur, proprietăresele o deșertau după tura poștașului. I se păru curios că se aflau câteva scrisori și ilustrate fără ca nimeni să le fi clintit de la locul lor. Covaliu aprecie drept ingenios sistemul folosit de Mira, Cleo și Ursula. După sunetul soneriei nu se mișcă nimeni prin casă. S-or fi ascuns, sunt plecate, dorm? se întrebă. Or fi având în spate un chioșc ori o grădină? Nu e exclus, după modul cum sunt construite aceste case demodate.

După a treia apăsare pe butonul soneriei se auziră pași târșâiți și apoi, cu multă discreție, se întredeschise un geam. Covaliu desluși o față zbârcită, pudrată

abundent. Bătrâna era îmbrăcată într-o rochie de casă închisă la gât, cu mâneci lungi și cu multe panglici și volănașe.

— Dumneavoastră? întrebă ea pițigăiat, pe cine căutați?

— Studioul Mira, Cleo și Ursula. Am greșit cumva adresa?

— O, nu, domnule, este prea cunoscut studioul nostru, ca să-l mai confunde cineva. Deși e ora siestei și noi o respectăm, totuși poftiți. Nu ne permitem să refuzăm musafirii. Pentru interesul lor lăsăm totul baltă. Poftiți, poftiți!

Bătrâna îl mai iscodi 6 dată cu ochișorii ei mici, ușor tumefiați, îi deschise și dintr-odată Covaliu se trezi în mijlocul unei săli de așteptare pe care și-o închipuise cu totul altfel. Mobila avea un aer destul de modern, deși era formată din piese neperechi. Sofaua dintr-o categorie, scaunele din alta, un bufet înalt provenit din altă garnitură; toate acoperite cu huse vărgate galben cu verde. Două fotolii fără personalitate, cu brațe mici, dădeau impresia că au fost recent achiziționate și încă nu și-au aflat locul. Pe jos era întins un covor oltenesc cam pătat, iar pe pereți fotografii în rame ovale. Undeva, dincolo de o ușă proaspăt vopsită, se auzea sporovăiala unor voci bătrânești. Aici, în salonul unde-l primise, cea care se putea numi oricum: Cleo, Mira sau

Ursula, nu se mai găseau pretendenți la proorociri. „Vizionara” înecată în volane, cu obrajii pudrați abundent, continua să pară surprinsă de apariția acestui client sănătos, robust și înalt, ca de ceva neobișnuit pentru dânsa. Covaliu pricepu de-ndată că bătrânelor nu le prea mergeau afacerile, cu toată publicitatea lansată pe sub mână prin fițuicile cu care umpluseră cartierul. Primejdia de a fi recunoscut dispăruse din capul locului, așadar putea începe liniștit atacul.

— Am citit anunțul, începu el politicos. În studioul dumneavoastră, sper să găsesc și eu răspuns la anumite întrebări.

— Depinde, spuse bătrâna dându-și importanță. Depinde, dragul meu.

— De ce depinde? se miră vizitatorul.

— Depinde ce anume vă frământă și din ce direcție provin necazurile dumneavoastră. Ele se pot soluționa pe mai multe căi, începu să teoretizeze băbuța, ridicându-se pe vârful picioarelor încălțate în papucii cu canafi, balansându-și trupul când în față când în spate, după ce-și împreunase mâinile ca un profesor pregătit să facă o expunere...

— ...alcătuim horoscoape, studiem anumite trăsătură și multe altele... Pentru care optați?

— Aveți mai multe... procedee? întrebă Covaliu curios.

— Firește. Lucrăm cu cești, cu cărți, cu bobi...

— Trebuie să mă hotărăsc imediat?

— Păi sigur. Ca să vedem unde intrăm. Acolo, ori dincolo, se întoarse ea către ușile din jurul salonului.

— Ca să fiu sincer, nu m-aș limita numai la una singură. Cât mă simt de prăbușit... Cazul meu e grav, ca să zic așa. Ca să mă redresez, poate e nevoie de o doza completă.

— Cu atât mai bine, spuse femeia. Atâta că asta o să vă coste cam mult. O sumă dublă față de tarifele stabilite, fiindcă ne obosim cu toatele. Surorile mele abia s-au relaxat, și acum mi-a venit mie rândul la serviciu... O să vă coste, repetă bătrâna.

— Nu contează. Parcă banii sunt principalul? Mai ales în situația mea... Fiți fără grijă, sunt solvabil. Achit ceea ce se pretinde...

— Mă rog, zise bătrâna. Deocamdată luați loc.

Se repezi către ușa din stânga, o deschise, întoarse capul spre vizitator.

— Mă iertați, se arătă fâstâcită, era să uit o politețe elementară... Cleo! Ursula! Avem în vizită un domn. A mai rămas ceva cafea?

Vocea ei ridicată nu mai tremura, părea mai vioaie ca la început. Din încăpere se auziră câteva șoapte și clinchet de porțelan ciocnit. Bătrâna închise ușa și se întoarse din nou către vizitator.

— Luați loc, vă rog. Un domn ca dumneavoastră, care s-a străduit să ne caute, merită o atenție aparte.

Covaliu scoase batista și-și tamponă fruntea. Până și aici, în salonașul întunecos, pătrunsese zăpușeala de afară. Bătrâna îl privi cu coada ochiului și hotărî:

— Mai bine să mergem pe verandă. E umbră și adie puțin vântul. Oricum, e mai răcoare. Poftiți, domnule. Surorile mele vin și ele imediat.

Deschise ușa din spate a salonului și-și invită musafirul s-o urmeze. Covaliu se pomeni orbecăind printr-un coridor întunecos, în capătul căruia se vedea o ușă cu geam. Bătrâna deschise ușa care scârțâi cam sinistru și-i făcu loc cu un gest demodat.

Așa-zisa verandă era un balcon larg din ciment în formă de potcoavă, a cărui curbură se arcuia spre o curte cu răzoare părăginite. De acolo se cobora pe niște trepte tocite în grădină; se vedea că nu se îngrijește nimeni de petecul acela de pământ, unde florile se pierdeau în bălării către gardul din fund pe care sta cățărată vița sălbatică. Înalt cum era, Covaliu privi peste culmea gardului și văzu în depărtare apa fluviului strălucind. Câteva vapoare stăteau ancorate în larg, pe lângă ele mișcându-se remorchere cu coșuri lungi. Încetineala parcă o dădea căldura zilei. Privită din această perspectivă, Dunărea oferea o priveliște cu totul inedită.

— Vedeți sub ce unghi hi se zugrăvește Dunărea? se lăudă Mira văzându-l pe invitat căzut în contemplație. Când eram tânără și studiam la Nôtre-Dame, un consul, prieten cu papă, mi-a dăruit un șevalet, pensule, culori, tot ce trebuia pentru pictură. Am încercat câteva luni și... m-am lăsat păgubașă. Nu aveam talent. Surorile au încercat și ele, tot fără rezultat. Păcat de acest peisaj că nu și-a găsit totuși penelul ce-l merită... Poate, cine știe, cineva după noi va încerca cu mai multe șanse. Mama, dacă țineți să știți, vorbi aproape fără legătură Mira, mai departe, a murit la nașterea noastră. Suntem gemene.

— Da, gemene, se auzi un glas din spate.

Covaliu se întoarse. În ușa care dădea pe terasă apăruseră, neauzite, celelalte bătrâne. Erau, într-adevăr, atât de asemănătoare la chip, încât la prima vedere oricine le-ar fi confundat.

— Vasăzică, începu Covaliu să le chestioneze, ați deschis studioul de mai multe săptămâni.

— De trei săptămâni, încuviință Mira.

— Da, de trei săptămâni, repetară surorile ei ca un ecou.

— Un studio, deci, reluă Covaliu, pentru redresarea psihică a depresivilor, cum îl numiți în prospect. Cu ajutorul cititului în cafea, în cărți, în palmă, în horoscop...

— Mai avem și alte proceduri, se repezi una dintre

surori. Dar nu vreți să stăm jos?

Se așezară pe scaunele de răchită, înnegrite de vreme, nu prea solide, care mărgineau terasa. Când și când, o pală de vânt făcea să tremure panglicuțele și dantelele care împodobeau ciudatele vestminte ale „magicienelor”.

— Pe mine cărei proceduri mă supuneți? Ce... tratament îmi recomandați? întrebă Covaliu.

Mira ridică ochii spre cer. Surorile ei o imitară. Când își coborî iar privirea, zâmbea serafic.

— Vom vedea. Avem destul timp, dragul meu. Vom încerca mai multe, ca să vă ușurăm sufletul și să știți ce aveți de făcut de acum înainte. Deocamdată ne-ar face plăcere să mai stați cu noi, să mai schimbăm câteva cuvinte. E necesar, nu-i așa? E necesar să ne pregătim cugetele. Încet-încet ne vom putea cunoaște ceva mai bine. Abia după asta putem să intrăm în transă.

— În ce? întrebă uimit Covaliu.

— În transă, în transă, repetară cele două surori.

— E vorba de fluidul magnetic, lămuri Mira ridicând un deget. Prin el acționăm direct asupra sufletului.

O casă devenită publică, prin libera voință a proprietarilor, nu exclude o oarecare prudență, pe care de altfel și-o impusese Covaliu. Nu-și putea da încă seama cât anume va mai dura jocul. Cu toate că începuse să-l încerce nerăbdarea, el continuă:

— V-ați făcut deci un vad, v-ați recrutat o clientelă Pe cât am putut pricepe din anunț, pacienții dumneavoastră trebuie să repete anumite ședințe. Aveți destul loc pentru primiri? Nu cumva clienții dumneavoastră sunt cam numeroși și solicitările prea intense? Cum vă organizați programul?

Cele trei surori schimbară priviri mirate. Tăcerea se prelungi câteva minute; s-ar fi zis că niciuna dintre „magiciene” n-avea răspunsul pregătit pentru o asemenea întrebare. În cele din urmă Mira se aplecă înainte, făcând să trosnească bătrânul fotoliu de răchită:

— Domnule... nu știu cum vă cheamă și nici nu mă interesează. Nu s-a întâmplat nimic. Nimic din ceea ce vă închipuiți sau mai bine zis ne-am închipuit noi. Suntem singure și bătrâne, nesfârșit de plictisite. De beteșuguri, de griji, de coșmaruri. De mulți, de foarte mulți ani stăm singure, singure. Nu ne mișcăm decât în spațiul pe care l-ați străbătut. Ne-a uitat toată lumea. Nu ne caută nimeni, decât factorul cu pensiile care ne sosesc în aceeași zi și pe care apoi le chivernisim. Am fost și noi cineva odată, cu toate că am rămas de mici fără mamă Tata a știut să o înlocuiască și pe ea, ne-a dat tot ce ne trebuia, ne-a trimis la școală, ne-a plimbat prin Grecia. Mai avem ceva rude pe acolo, care ne mai trimit când și când scrisori, mirându-se probabil că n-am murit încă. Și iată-ne că în pofida lor și chiar a noastră, ne

încăpățânăm să trăim. Uneori, câte un vecin ne deschide ușa, dar atât de rar încât uităm când a fost ultima oară. Dacă am ieși pe stradă am fi ridicole. Nu ne putem adapta la viața modernă. Venim din altă epocă, înțelegeți? Așa că ne-am închis aici, și într-o bună zi ne-a venit ideea de a chema lumea în felul cum ați văzut că am făcut-o. Dar nici cu asta n-am izbutit. În decurs de trei săptămâni dumneavoastră sunteți cel de-al treilea.

Covaliu se ridică. Nu-și mai afla astâmpăr. Obrazul lui rumen de obicei păli și privirea ochilor căprui se mută pe cele trei făpturi devenite și mai mici și mai neajutorate, și mai searbăde și mai fără rost. Tăcu, tăcu mult, lăsând să se audă dincolo de gardul năpădit cu viță sălbatică zgomotul motoarelor de lângă fluviu și țipetele lăstunilor care săgetau aerul fierbinte.

Într-adevăr, nu mai fu în stare să rostească un cuvânt până în vestibul, unde tot Mira îl conduse. O întrebă uitându-se la cutia poștală cu câteva ilustrate și două plicuri închise:

— De ce nu le-ați ridicat?

Mira tresări, se uită pe furiș la el și își plecă privirea:
– Fiindcă sunt scrise tot de noi. Ni le trimitem ca să întreținem iluzia că cineva se ocupă și de existența noastră. Dacă primim vreo scrisoare de aiurea, o lăsăm acolo ca să ni se pară că în fiecare zi sosește din partea prietenilor o veste. Acum ați înțeles?

— Am înțeles, murmură Covaliu. Am înțeles foarte bine. Vă promit că am să vă mai vizitez, dar v-aș ruga să renunțați la copilăria cu ghicitul. Am să vă prezint o fată frumoasă, poate chiar mâine, când ne întoarcem de la plajă. Mai am o mamă și o soră. Suntem destui, am putea forma o societate în stare să mai alungăm urâtul din această casă. Pe cât mi se pare, rolurile s-au inversat. Am devenit eu un luptător împotriva depresiunii dumneavoastră. Cred totuși că v-ați turnat prea multă cenușă în cap. Sunteți destul de sănătoase, lucide. Până în port nu e departe. E cald și bine. Ce vă oprește să ieșiți seara la o plimbare?

Bătrâna deschise gura să spună ceva, apoi făcu un semn de renunțare din mână.

— E greu să vă explic, șopti ea. Oricum, vă mulțumesc...

*

Pe strada Columb, într-o curte vagon, o femeie spăla rufe. Când termină, zvârli apa murdară și intră în casă unde se strecurase cu puțin timp înainte fiul ei beat și arțăgos.

— Mamă, scoate repede niște bani, se răsti el.

— N-am de unde. Iar ai venit pe capul meu? Ieri mi-au dispărut două plicuri cu ciorapi, pe care abia le-am primit de la colege, de ziua mea. Ce ai făcut cu ele?

— Nu te privește, spuse tânărul cu un rânjet agresiv.

Și chiar dacă ți-aș spune, te-ncălzește cu ceva? Ori am dat ciorapii unei prietene, ori i-am vândut... chestia e că nu-i mai ai.

— Obraznic ca totdeauna, suspină mama. Nu m-ai inspectat niciodată. Vorbești cu mine ca și cu borfașii tăi... Vezi că iar te-au căutat de la miliție. Mi-au spus vecinele. De două ori s-au învârtit azi pe aici.

— Ei și? Dă-i încolo. Nu mai au de cine se lega și se agață de mine. Ce-am făcut? O să le-o spun de la obraz. Când le-oi dovedi că n-am avut drum pe acolo, pe unde cred ei că aș fi trecut, să-i vedem ce mai au de zis.

— Destul. Termină, derbedeule. Nu-mi face mie pe grozavul, că te cunosc ca pe un cal breaz. Mi-ai scos peri albi. Altă treabă n-ai decât să umbli noaptea cine știe pe unde. Pe urmă să te îmbeți ca un porc, din banii pe care-i furi. Vii acasă ca la un han. Mănânci, dormi, te gătești și pleci iar în hoinăreală. Nu s-a prins nimic de capul tău, eu toate că te-am dat la școală, te-am îngrijit, am făcut atâtea sacrificii pentru tine. Când te-au închis prima oară era să mor de supărare. Te-ai întors de acolo mai îndârjit. Dai cu cuțitul, furi, te porți ca un tâlhar. Ai speriat lumea. Când te văd, oamenii fug de tine ca de un ciumat.

Vlad izbucni în hohote de râs. Un râs de bețiv, nestăpânit, fără noimă. Maică-sa îl privi deznădăjduită.

— Taci, taci odată! Nu mai suport. Piei din casa mea,

strigă ea printre lacrimi. Să nu mai calci pe aici, că-ți fărâm capul, așa slabă cum mă vezi.

Îl scutură de umăr și-l împinse către ușă. Nu-i îngădui decât să-și smulgă din dulap gentuța cu fermoar. Se feri din ușă, îl lăsă să treacă. Amețit de băutură cum era, tânărul porni spre poartă, bălăbănindu-se, urmărit de privirile dezaprobatoare ale vecinilor. Până și curtea aceea formată din oameni de treabă era sătulă de mizeriile și certurile care nu se mai isprăveau între vânzătoarea de aprozar și fiul ei ce-i acoperise viața de rușine. Se auzi poarta izbită cu ciudă și în urmă, în liniștea ce se lăsă, se desluși plânsul nervos al mamei disperate. Femeia nici nu se încumetă să intre în camera alăturată; era mai mult ca sigură că Vlad o buzunărise și umblase prin locurile ei tăinuite, potrivit năravului, lăsând-o iar fără nicio lețcaie. Nu mai avea ce să-i facă. Copilul ei, în care-și pusese nădejdea, se înhăitase cu haimanalele, cuprins de o ură neagră împotriva tuturor. O sete aprigă de a-și răzbuna statura bicisnică și neputința mintală îl măcinau. Nu suporta să vadă oameni puternici și frumoși în jurul lui. Când îi știa că suferă, el jubila, se grăbea să le sporească durerea și o făcea cu o plăcere sadică, specifică sufletelor meschine.

„Colegii" de la închisoare, unde stătuse în patru rânduri pentru spargeri și tâlhării repetate, și-l aminteau ca pe un cârcotaș sălbatic și recalcitrant, care

și în mica „societate” a camerei de detenție înjura, pufnea și trăsnea, și-i sărea țandăra din te-miri-ce, repezindu-se la beregăți, deși era o potaie de om și oricine și-ar fi pus mintea cu el îl putea doborî cu un brânci. Dacă se întâmpla așa, se ridica de jos și o lua de la capăt, cu o îndărătnicie absurdă. Într-o bună zi „camarazii” de cameră, plămădiți cam din același aluat cu el, tot recidiviști, l-au învățat în sfârșit minte. L-au făcut să simtă că nu-i de capul lui și că mai trebuie să mai țină socoteală cum se poartă. Chiar dacă această șleahtă de răufăcători înveterați au riscat să primească și ei pedepsele prevăzute de regulamentul închisorii, lecția a fost dura. Patru zile potaia nu s-a putut atinge de mâncare. Înainte de a duce castronul pe masă, după ce-l ridica de la fereastra celulei, cineva se împiedica de el și-i răsturna ciorba, sau, dacă ajungea s-o așeze pe tăblia mesei, altcineva o împingea până la margine și i-o răsturna în poală. Orice zvâcnire de protest din partea lui era anihilată cu ajutorul mușchilor celui mai puternic din cameră, un fost salahor din port, contrabandist înrăit, care-și încheia mișcarea cu o lovitură în plex, după ce mutra lui tâmpă și rânjită se apropia mult de obrazul potăii și-i șuiera printre dinții îngălbeniți de tutun:

— Astâmpără-te, javră, altfel o pățești și mai rău Nu te întrece cu gluma că te punem și la regim „sec de apă”.

Și o să mi te usuci ca un vrej la foc, stând cu ochii țintă la putină. Mă auzi?

Amenințarea hoțului din docuri l-a umplut de groază pe Vlad și l-a înmuiat. Începând din ziua aceea nu s-a mai pus în gură cu nimeni, dârdâia și tresărea de frică și încerca să intre în voia oricui. Paznicului nu-i suflă o vorbă, cuprins de aceeași spaimă viscerală. După ce-și primi și ultima „porție”, cineva îi aruncă o coajă de pâine, iar altul îi întinse o țigară pe jumătate fumată. Se încheiase un fel de armistițiu. Vlad abia aștepta să se desprimăvăreze, să se facă o nouă împărțire a efectivelor, ca să scape de „colegii” aceștia neînduràtori.

Îi trecu prin minte perioada, când stătuse la școala specială și când făcuse zile negre atât pedagogilor cât și profesorilor, cărora nu li se supusese niciodată. Avea totdeauna senzația că este nedreptățit, că nu se află pe drept acolo și că față de calitățile lui ar fi meritat o soartă mai bună. Învățase cu chiu cu vai meseria de tapițer, dar nu era atent nici la explicațiile meșterului, nici la lecțiile practice de atelier. Dădea de furcă celui mai cumsecade meșter, nea Șandru, care făcuse imprudența să-l invite acasă în propria familie, căutând să-l trateze ca pe un om. În duminica aceea a luat masa cu familia Șandru, iar când soția meșterului s-a dus în bucătărie și cumsecadele bătrân și-a făcut drum în balcon, Vlad a șterpelit din bufet câteva tacâmuri de argint. Bătrânul

maistru nu i-a reproșat niciodată, decât atunci când i-a înmânat diploma de muncitor calificat. Strângându-i mâna i-a șoptit la ureche, fără să-l audă altcineva:

— Băiatule, n-ai făcut o faptă bună. Ai luat bătrânei mele o amintire de familie care făcuse parte dintr-o moștenire primită de la bunica ei. Mare păcat ți-ai făcut...

Dar bineînțeles că întâmplarea nu l-a mișcat câtuși de puțin pe derbedeu.

În timpul școlii, una din plăcerile cele mai mari era să-și confecționeze cuțite lungi și ascuțite care să taie cu briciul și se întrecea în această dispută cu un alt elev, Miron Predescu, provenit dintr-o familie de indivizi certați cu legea. Atât maică-sa cât și taică-său fuseseră clienții pușcăriei. Către bătrânețe se mai strânseseră pe acasă și se mai lăsaseră de obiceiul de a jefui. „Poveștile" pe care bătrânul hoț le spusese lui fiu-su, Miron Predescu, le transmisese aidoma prietenului său, Vlad, lăudându-și tatăl ca pe un erou de legendă. După ce-i relata isprăvile înaintașului său, se apucau împreună să-și meșterească, la polizorul din atelierul de mecanică, cuțite și mai perfecționate. Le procurau fie de la sala de mese, fie că le șterpeleau din restaurante, când plecau duminica în învoire.

Un an mai târziu, l-a căutat pe Miron și l-a găsit în cele din urmă; începuseră să „lucreze" amândoi, punând la

cale spargeri ba la cinematograf, ba la o creșa de copii sau la un ghișeu CEC. Organele de miliție, care îi aveau în evidență și le cunoșteau modul de operare, i-a prins și i-a trimis în judecată.

Acum era căutat de căpitanul Tomescu și de maiorul Sergiu. Dintr-un magazin din centrul orașului, cu două nopți în urmă, fuseseră sustrase câteva servicii de cristal veritabil, foarte valoroase. Printre cei bănuiți se afla și Vlad.

*

Într-o după-amiază, Covaliu a ieșit mai devreme de la sediu. Voia să se convingă că între pilcul de arbori și porțiunea de fluviu care se întindea în dreptul lui ar fi un loc cu mult mai prielnic de excursie decât plaja aglomerată de pe malul opus, aflată în dreptul agenției de vapoare. Fâșia de nisip care strălucea ademenitor în soare îl atrăgea pe ofițer și atunci porni în căutarea fetei. Trecu de două ori prin fața casei ei. Se opri în colț, la un telefon public, situat în fața unei cofetării. Formă de două ori numărul, dar găsi telefonul ocupat. Se așeză la o masă, răbdător, și începu să-și plimbe privirea spre clienți, majoritatea tineri bronzați de soare și fete ale căror șuvițe de păr ușor și mătăsos străluceau. Nu ceru decât un pahar cu apă rece și după un timp se ridică din nou, luând telefonul în primire. În sfârșit, la capătul firului vocea aceea pe care n-o uitase!

— Te-ai hotărât în cele din urmă? A venit și ziua cea mare? se auzi glasul ei, lipsit. De blândețe și voit plictisit.

Făcându-se că nu observă, Covaliu insistă:

— Nu mă interesează ce gândești. Să ne bucurăm că e o zi frumoasă și ne putem întâlni. Nu ești de aceeași părere?

— Nu prea. Mi-am luat o lucrare de la birou. Trebuie s-o termin astă-seară, așa că regret...

— Și cum, o să trec Dunărea singur, când ne-am înțeles altfel? N-a fost vorba că orice s-ar întâmpla, într-o astfel de zi, lăsăm totul la o parte și pornim împreună?

— Așa a fost vorba, dar au trecut de atunci două săptămâni? Câte nu se schimbă în lumea asta în două săptămâni?

— Bine, înțeleg, desigur că nu îți mai face plăcere. Eu nu te oblig, să lăsăm deci pe altă dată...

— O, nu! spuse cu vocea speriată fata. Am glumit. Unde ești?

— Pe aproape, chiar foarte aproape. La tine, în colț. La cofetăria „Andronic”. Cred că o știi.

— O știu. Așteaptă-mă!

— Dacă nu te grăbești, se termină înghețata.

— Într-o clipă sunt acolo!

Tânărul se întoarse la masa lui, se așeză pe scaun în așa fel încât să aibă perspectiva întregii străzi și să

sesizeze ieșirea fetei chiar din clipa când ar fi trecut pragul porții. Pe bulevard oamenii treceau mai rar. El nu slăbi din ochi poarta. I se păru o veșnicie până văzu în sfârșit că se deschide; avu o tresărire ușoară, fata arăta nespus de frumoasă acum, în plin soare; lumina o cuprinsese din creștet până în tălpi, aurindu-i părul, fruntea, umerii. Apariția ei venea ca o salvare. Uitase și de bătrâne, uitase și de ultimele necazuri din sector și de încercarea unui necunoscut de a rupe lacătele unei alimentare, noaptea trecută. Acum va șterge din minte tot și pe această oglindă se va așterne numai imaginea ei. S-a apropiat, pare mai înaltă și chiar mai bine făcută decât ultima oară, când a avut acel penibil schimb de cuvinte care i-a întristat pe amândoi. Nici nu părea a fi una și aceeași persoană cu interlocutoarea de la telefon. Se ridică, îi trase scaunul, o ajută să se așeze în fața mesei de marmură și comandă femeii care servea:

— Două porții de înghețată, vă rog!

Începură să discute, cu o poftă extraordinară de a derula filmul ultimelor săptămâni și de a-și destăinui unul celuilalt neliniștile. Se priveau cu intensitate; ochii spuneau mai mult decât cuvintele; și unul și celălalt se simțeau fericiți.

— Cum mai merg partidele de tenis? întrebă Covaliu.

— Ca de obicei. Doar că am mai rărit antrenamentele.

— De ce? se miră el.

— Dacă n-ai mai venit pe acolo...

— Ce legătură are antrenamentul tău cu vizitele mele? Nu mi-am pus în gând să devin campion la tenis.

— Era mai plăcut când veneai și tu.

— Poate, dar am fost ocupat. M-a interesat în ultima vreme problema unor bătrâne singuratice. O alarmă falsă, înțelegi? Dacă mă luam după anunțurile lor, era vorba de o întreagă... întreprindere de ghicit viitorul. M-am dus la fața locului. Trei băbuțe ciudate, care suportă tot mai greu singurătatea și încearcă să vină în contact cu lumea. Le-am făgăduit să le vizitez împreună cu tine. Din grădina lor se vede Dunărea.

— Dunărea... spuse ea visător.

— Da, Dunărea. Știi ce? Hai la plajă. Să mergem chiar acum, să privim orașul de pe cealaltă parte a fluviului.

— Bună idee, încuviință fata.

El lăsă pe masă banii pentru înghețate și se ridicară. Porniră spre port; când coborâră pe strada Sapienței și văzură debarcaderul „flotei de agrement”, unde ambarcațiunile de excursie stăteau în jurul pontoanelor ca niște pescăruși cu aripile strânse, avură senzația unei bucurii cum nu mai simțiseră niciodată. Depășiră linia veche de tramvai și porniră către debarcader. Dintr-o barcă cu motor se ridică un tânăr înalt, cu părul tuns scurt, care le făcu semn cu mâna:

— Încotro ați pornit?

— E prietenul meu, Donose, se bucură Covaliu. Un băiat foarte cumsecade. Hai să ți-l prezint.

Se apropiară. Donose îi întâmpină, făcând barca să se clatine.

— Bine-ați venit, spuse el. Tocmai plecam dincolo, la pește.

— Ne iei și pe noi?

— Vă duc, fraților, unde vreți. Abia am motiv de plimbare.

O ajută pe fată să se urce și o îndrumă spre bancheta de la prova, îl privi surâzând pe Covaliu și porni motorul.

Șalupa își făcu loc încet printre bărcile îngrămădite lângă debarcader, apoi, dând de larg, își ridică botul și zvâcni cu toată viteza. Apa tulbure începu să clocotească în borduri. Covaliu se uită la fată. Dăduse capul pe spate, lăsându-și pletele să fluture în bătaia vântului cald. Nici nu știură când au ajuns la malul celălalt. Cu o manevră măiastră, Donose apropie șalupa de trunchiul unei sălcii crescute parcă din apă, opri motorul și-i ajută să coboare.

...Când barca prietenului se depărtă și ei rămaseră singuri, urmărind-o cum se micșorează, se îmbrățișară prelung și se sărutară. Dinspre pădure adia un miros de flori și de verdeață. Vântul călduț legăna crengile arcuite ca pe niște franjuri.

— Îți place locul ăsta? spuse Covaliu. Îl cunosc din copilărie. Toată vara hoinăream prin pădure cu prietenii mei... Să ne pregătim pentru plajă. Abia aștept să fac o baie...

Nelu se dezbrăcă, apoi o ridică de mijloc pe fată și o conduse până la marginea Dunării. Se aruncară în valuri împreună, cu toate că ea ezitase o clipă. Covaliu observă deodată că fata nu e prea sigură în mișcări și nu are ritm. De aceea o readuse la apă mică, unde-i văzu chipul crispat, încercând să zâmbească.

— De ce n-ai spus că nu știi să înoți? o întrebă el nedumerit.

— De fapt am luat niște lecții când eram mică... murmură fata. Dar aici apa e prea repede.

— Te putea fura curentul dacă te lăsam. Și atunci?

— Mă înecam și gata, încercă ea să glumească și adăugă: Mama nu știe că mi-am luat costumul. Altfel nu mă lăsa.

— Copil rău, bombăni el înciudat. Acuma hai afară, să te liniștești un pic. O să te-nvăț să-noți ca o campioană. Ai încredere într-un profesor ca mine?

— Să-l vedem mai întâi la lucru, glumi ea.

Ieșiră pe mal. Covaliu o privi cu coada ochiului. Fata era încă palidă și respira repede; nu-i trecuse încă spaima. El o luă de mână cu un gest liniștitor.

— Hai să căutăm un izvor sau o fântână. Sunt destule

pe aici.

Ea încuviință din cap și-l urmă. Călca atentă să nu-și zgârie tălpile în smocurile de iarbă țâșnite din nisipul fierbinte. Soarele le dogorea creștetele. Intrară în desiș și se afundară tot mai adânc printre trunchiurile scorburoase de sălcii. Păsări speriate fâlfâiau prin lăstărișuri.

— Prin asemenea locuri nu-și au lăcașul decât sălbăticiunile, murmură ea.

Își făceau loc printre tufe, ferindu-și fețele de crengile uscate. Intimitatea care se născuse între ei le dădea o bucurie secretă, alunga nefirescul acestor locuri în încercarea de a trece peste orice piedici, cu gând să ajungă la izvorul fermecat din basme. Aveau buzele uscate și fețele arse de soare.

— Parcă am fi pe o insulă pustie, reluă ea. Într-o epocă revolută, a unei vârste de demult. Am senzația că ne putem înțelege mai ușor cu natura, cu păsările, cu semnele cerului.

El tăcu, cercetând preocupat împrejurimile. Deodată se repezi într-un luminiș cu iarbă înaltă, făcu câțiva pași, tot mai precaut, îi făcu semn fetei să se oprească. De sub țesătura ca de pâslă a unor lăstari de papură se văzu licărind un ochi de apă.

El se aplecă, îngenunchem, desfăcu tufișul și atinse apa cu buzele. Îi venea să strige de bucurie. Parcă din

adâncuri veneau șoaptele pământului, parcă acest ochi de apă, care făcea legătura între aer și măruntaiele pământului, îi așteptase anume pe ei. Îngenunche și ea. Ghiciră și ochii ei că izvorul freamătă, e viu, nu e o apă stătută.

— Spune-mi cum ți-ai dat seama? întrebă ea uimită.

— N-aș putea să-ți explic, dar parcă mă chema ceva anume. Nu uita că am copilărit prin locurile astea...

Apa rece și limpede îi înviorase, le înnoise puterea; străbătură mai departe pădurea de sălcii și plopi, fără a se mai gândi la întoarcere. La un moment dat Viorica se opri, îi atinse brațul. Dincolo de frunzișul dens al unei sălcii vechi se deslușea o colibă. Covaliu îi făcu semn să rămână pe loc și porni el înainte. Se lipi de trunchiul răchitei ca să cerceteze mai îndeaproape locuința aceea răsărită în calea lor. De fapt, era un simplu adăpost pe care și-l construise, probabil, vreun pădurar, sau un paznic de bostănărie. Gardul de papură era căzut, acoperișul colibei rărit de vânturi și ploi. Îi făcu semn prietenei; ea veni și se lipi de umărul lui ca să privească împreună căsuța improvizată la marginea poienii. Pătrunseră înăuntru. Prichiciul care ținuse loc de pat mai purta deasupra câteva maldăre de paie. Lumina soarelui bătea prin acoperișul destrămat, zebrând interiorul.

— Te-ai încumeta să rămâi peste noapte aici? o

întrebă el în glumă.

— Dacă n-ar veni întunericul nu mi-ar păsa. Bezna mă înfricoșează!

— Hai-napoi atunci. Ne-apucă seara prin pădure. Vreau să ajungem devreme în oraș și să facem o vizită bătrânelor de pe strada Silfidelor.

— Ce-ar fi să culegem niște flori de aici, din pădure? Le-am face o plăcere, nu?

*

Din port Covaliu dădu telefon bătrânelor. Auzi glasul Mirei:

— Ce surpriză! După atâta amar de vreme aud în sfârșit și eu sunetul telefonului!

— Venim la dumneavoastră, așa cum v-am promis.

Să nu plecați de acasă.

— Glumești, domnule Covaliu. N-am mai ieșit de un veac...

— Poate de acum înainte...

— Poate, spuse vocea aceea ostenită. Poate...

Mira îi întâmpină în ușă ca o amfitrioană de zile mari, îmbrăcată într-o rochie de tafta neagră și cu un pandantiv mov la gât. Cleo purta o rochie de culoarea frunzei de mentă, iar Ursula una de un roșu foarte închis. Totul părea a fi ca pe scena unei piese de teatru bizar.

Bătrânele erau zăpăcite de-a binelea, își pierduseră

capul, ca în cele mai depărtate tinereți, când primeau musafiri. Că să mai încălzească atmosfera, Covaliu le relată peripețiile din timpul plimbării.

Mira, mai întreprinzătoare și mai pricepută în a fi pe plac unor oaspeți, își veni mai repede în fire; o invită pe prietena lui Covaliu să se așeze pe cel mai confortabil fotoliu, o întrebă dacă nu-i e prea cald sau dacă nu e curent în locul unde se așezase – micile atenții ale unei gazde excesiv de amabile. Așezate pe canapeaua bombată din partea opusă a încăperii, Cleo și Ursula rămăseseră mute, își tot dregeau glasul, încercau să spună câte un cuvânt, dar nu mai apucau să-l pronunțe. Se uitau curioase la tânăra în alb și din când în când oftau, trecându-le, desigur, prin minte scene petrecute cu mulți ani în urmă, când casa, mai nouă și mai arătoasă pe atunci, vuia de larma musafirilor, de râsete și muzică.

Tot Mira le salvă, vârându-se în vorbă cu dezinvoltură și evocând scene de demult, baluri celebre, cu tombole și surprize către ziuă, nunți feerice unde domnișoarele de onoare purtau rochii de organdi, serbări de Ziua Marinei, când pe vasele aliniate în fața gării fluviale defilau toate frumusețile orașului. Veni vorba despre cursele de cai.

— Trăsurile străbăteau distanța dintre Brăila și Lacul Sărat în cel mult o jumătate de oră, povestea ea. Uneori

erau și accidente, așa era viața. Dar amintirile neplăcute erau spălate curând cu pocale de șampanie și cu jocuri de artificii. Câte-un pungaș ținea calea unui bețivan care se întorcea de la crâșmă pe două cărări... Se vorbea mult, în tinerețea mea, despre Terente... Terente, care ani de zile a ținut lumea cu suflarea tăiată; se povesteau atâtea isprăvi câte n-ar fi putut face el să fi trăit o sută de vieți.

Covaliu, schimbând priviri cu prietena lui, nu reușea să înțeleagă dacă vreodată aceste femei au fost căsătorite. Întrebarea îl obseda, dar bineînțeles că nu îndrăznea s-o pună. Să fi avut vreodată soți aceste mici cucoane stafidite și să fi umblat prin lume? Să fi născut copii care-ar fi avut ei înșiși o vârstă respectabilă?

— Așa era viața pe atunci, încheie bătrâna oftând. Ei, ne-am luat cu poveștile și mi-am uitat de datoria de gazdă. Voi de ce nu ați spus nimic? își dojeni surorile, amenințându-le cu degetul.

— Păi e gata, murmură bătrâna în verde.

— S-o aducem, hotărî cealaltă.

Dar nu se clintiră din loc. Mira își ceru scuze și dispăru pentru o clipă; Covaliu și Viorica rămăseseră pe locurile lor, abia îndrăznind să respire. Cele două bătrâne stăteau neliniștite pe canapea și îi priveau în tăcere.

Mira reveni curând cu o măsuță pe rotile, pe care o împingea cu toată sârguința. Se opri în mijlocul holului

și începu să împartă înghețată.

— Știți cum am făcut-o? Ca pe vremuri, în mașina de înghețată. Am răcit-o cu sare și gheață; am învârtit-o cu rândul, mai bine de trei ceasuri.

Când înghețata aburi vechile pahare de cristal scoase din serviciile ținute în dulapuri mari cât niște catedrale, Celo și Ursula zâmbiră încuviințând din cap. Mira plimbă cărucionul prin fața invitaților și prin fața surorilor ei. Bătrânele rămăseseră cu lingurițele în mână, așteptând ca musafirii să guste mai întâi.

— E foarte bună, spuseră Covaliu și Viorica într-un glas.

— Niciodată n-am citit prin cărți cum se face înghețata de ciocolată, spuse Cleo, dar totdeauna a ieșit bine.

— Niciodată n-am citit prin cărți cum să așezăm o masă, spuse Ursula ca un ecou. Aproape că ea s-a așezat singură și n-am avut din partea musafirilor niciun reproș.

— Asta-i foarte bine, se simți obligat Covaliu să întrețină dialogul.

Își îndreptară privirile spre Viorica, îndemnând-o parcă: „E rândul tău să spui ceva”.

— Ați jucat vreodată tenis?

Era rândul Mirei să răspundă:

— E nepotrivit pentru o fată să se expună în văzul

lumii. Mai ales pe un teren de sport... Fetele trebuie să stea închise în casă până când destinul...

Se întrerupse, parcă intuind că a spus ceva nepotrivit. Viorica roși, dar îi veni în același timp să râdă.

— Poate că aveți dreptate, poate că astăzi avem prea mare curaj în privința legăturilor noastre cu băieții. Dar dacă n-am fi așa, am rămâne nemăritate.

Era rândul bătrânelor să roșească, cu toate că sângele lor rece se urca ceva mai greu în obraji.

Ca să curme discuția penibilă, tot mai greu de continuat, Covaliu ceru gazdelor voie să iasă în curte și să privească împreună cu prietena lui malul depărtat al Dunării. Bătrânele acceptară cu bucurie, parcă ușurate de o povară. Drept ghid le sluji tot Mira, care o luă voioasă înainte pe coridorul slab luminat, în timp ce surorile ei rămaseră în picioare, lângă canapea, cu un zâmbet împietrit.

Când ajunseră în grădină, Covaliu o întrebă pe gazdă dacă există vreo poartă prin gardul care dă în strada Sapienței.

— Nu, nu există, spuse Mira. Mai bine-zis a existat cândva. N-am folosit-o de zeci de ani. Peste ea a crescut iedera, s-a întins, parcă a pecetluit-o. Înainte vreme... – bătrâna oftă și făcu un semn vag din mână – da, înainte vreme, când trăia tata, pe acolo intrau zarzavagiul și lăptăreasa.

— Înțeleg, spuse ofițerul. Și-a pierdut utilitatea și gata.

— Ei, abia acum ar putea fi utilă. Dacă ne-ați ajuta s-o degajăm... zău, v-am fi recunoscătoare. Pe acolo am putea pleca și noi la plimbare fără să ne știe nimeni.

Veranda arăta ca o covertă de vas fluvial. Arhitectul avusese fantezia să-i pună un parapet scund, rotunjit la colțuri, întocmai ca pasarela vechilor nave cu zbaturi. Amurgul colorase în arămiu plaja de peste Dunăre, unde cei doi tineri stătuseră numai cu un ceas în urmă. Acum distanța li se păru incredibilă, imaginea se ștergea sub apăsarea amurgului, luând cu ea o parte din fericirea trăită acolo. Își strânseră discret mâinile, în timp ce bătrâna se căznea în celălalt colț al verandei să răsucească întrerupătorul străvechi, pentru că valurile sinilii ale serii ieșeau parcă din pereți, din grădină, cucerind spațiul curții. Se auziră pașii târșâiți ai celorlalte două băbuțe, care se mișcau parcă după o mecanică aparte, ieșind și ele la răcoare. Cleo spuse bună seara ca și cum nu s-ar fi despărțit acum câteva minute, soră-sa o imită aproape în șoaptă. Apoi Mira reuși să aprindă lumina și îi privi clipind din ochi.

— Să aducem niște scaune, propuse ea.

— Pentru noi nu. Trebuie să plecăm, spuse Covaliu. Ne-ar fi plăcut să mai rămânem, dar e târziu. Nici n-am dat pe acasă de azi-dimineață.

— Mai poftiți pe la noi, spuseră bătrânele în cor.

— Cu mare plăcere, zâmbi Covaliu.

— Să nu cumva să nu ne anunțați. Vrem să vă facem o primire cumsecade.

— Nu-i nevoie, spuse Nelu. Nu suntem musafiri pretențioși.

Viorica strânse pe rând mâinile bătrânelor. Nelu le salută cu o plecăciune și înainte de a porni pe coridorul lung și întunecos ca o peșteră, se întoarse zâmbind:

— Data viitoare promit să degajez poarta grădinii!

*

A doua zi, căpitanul Milea îl luă în primire pe Covaliu, reproșându-i că în afara raportului foarte succint primit în legătură cu ghicitoarele de pe strada Silfidelor nu cunoaște niciun fel de amănunte.

— Păi alte amănunte nu sunt, se apără Covaliu.

— Totuși cum ai soluționat cazul? Vreau să știu și eu.

— Bietele bătrâne... Nu sunt nici ghicitoare, nici vrăjitoare. Trăiesc singure și, negăsind nicio soluție ca să-și apropie oamenii, s-au apucat să ticluiască anunțul acela. Sperau să pescuiască de oriunde vizitatori, niște oameni care să le calce pragul, să miște cu prezența lor aerul încremenit prin camerele unde le-a uitat Dumnezeu. Vă spun sincer că m-au impresionat. Strădania lor a fost zadarnică. Anunțul n-a avut niciun ecou, mai ales că s-a limitat la foițele acelea

șapirografiate; cine știe cine le-a speculat și a întocmit textul.

— Ce vorbești?! Chiar și aceste amănunte trebuiau consemnate într-un raport. Nu de alta, dar dosarul trebuie oricum încheiat. Și-apoi... o asemenea întâmplare poate să constituie cândva o curiozitate.

— Mi-a fost milă de ele, vă spun sincer. Le-am făcut ieri o vizită și o să le mai fac, ba m-am hotărât să trec și pe la școală, am auzit că pionierii și-au propus să viziteze bătrânii singuratici din cartierul lor. Vă dați seama ce zi vai fi aceea când niște copii isteți vor intra în casa celor trei bătrâne, măcar să le asculte poveștile de demult și să le invite la vreo serbare de-a lor? Am auzit despre asemenea inițiativă și îi felicit pe învățătorii și pionierii care au avut ideea.

— Da, spuse căpitanul. Așa o fi. Dar noi ne ocupăm de bătrâne și pe altă parte derbedeii își fac de cap.

— Care derbedei? Aici, la noi?

— Aici, spuse căpitanul Milea încruntat. Au apărut niște pierde-vară, naiba știe de unde. Și-au găsit gazde aproape de calea ferată, către Nedelcu-Chercea. Trebuie să fim cu ochii-n patru. Dumneata și locotenentul Alecu aveți misiunea să vegheați asupra lor. Câțiva din ăștia ar putea să ne dea dureri de cap. Vedeți că este implicată și celebra Mița Garoi, care tot dădea târcoale pe la docuri. Acuma umblă cu unul din ceata asta. Bat străzile

și pe urmă se înfundă în câte-o cârciumă. Se arată în oraș de obicei seara și dispar a doua zi către prânz. Aruncă banii cu nemiluita. Mi-e teamă că au avut legătură cu „tripoul clandestin” din fosta curte Lichiardopol. Atenție, Covaliule, atenție.

*

Un telefon primit dimineața, între două ronduri prin sector, îl anunță că Box-clubul are de fiind să organizeze câteva întreceri amicale între cele două mari porturi danubiene. Covaliu era invitat nu numai să-și prezinte elevii de care se mai ocupa din când în când, dar să susțină un meci demonstrativ, ceea ce ar corespunde întru totul dorinței suporterilor din ambele orașe. Prima lui reacție a fost un refuz categoric. Cu toate insistențele secretarului clubului, nici n-a vrut să audă de așa ceva. Nu se simțea în formă, nu voia să urce pentru nimic în lume pe ring. Ar însemna să se facă de râs. Campionul și idolul nu trebuie compromis.

— Covaliule, se ruga omul de la capătul celălalt al tirului, avem nevoie de prezența ta, un cap de afiș ca tine polarizează atenția, tu nu înțelegi ce înseamnă să fii acolo, în mijlocul arenei, cu popularitatea ta extraordinară? Nu-ți opunem un pugilist de clasă, ci un boxer mijlociu, un tip serios, dar fără strălucire.

— Cu ce mă încălzește un adversar slab? protestă Covaliu.

— E vorba de un meci demonstrativ și nimic altceva, nu fi copil, lasă mândria aceasta deșartă. Lumea nu uită că ai fost campion și te mai vrea încă în această ipostază. Acum, în noua funcție, ai admiratori și în cartierul care te cunoaște ca pe „polițistul” lui și asta nu e puțin lucru. O victorie în asemenea împrejurări îți sporește faima în ochii oamenilor, este oarecum și în interesul serviciului tău...

— V-am spus odată pentru totdeauna că am renunțat la orice fel de competiție, chiar și la cele demonstrative.

— Uite, nea Bobinaru e lângă mine, te roagă și el, îți garantează succesul.

— Cum, Bobinaru? Nea Bobinaru e acolo și îmi dă o asemenea povață? Dă-mi-l la telefon.

Vocea antrenorului se auzi clară în receptor:

— Covaliule, tată, eu nu te îndemn nici așa, nici așa. Nici mie nu mi se poate impune ceva la care am renunțat. Rămâne la aprecierea ta. Cu elevii vei avea sigur câștig. Ei te ascultă și vor fi pe ring ca zmeii. În ce te privește pe tine, ești singurul în măsură să apreciezi. Dar cred că nu pierzi nimic dacă oferi celor tineri o demonstrație de tehnică cum știi tu...

Glasul antrenorului îl mișcă pe Covaliu.

— O să mă mai gândesc. Spune băieților sa vină mâine la sală, să ne pregătim.

— E-n regulă. Uite, Badea vrea să-ți mai spună o

vorbă. Ți-l dau la telefon.

— Covaliule, începi să-mi dai speranțe, spuse bucuros secretarul clubului. Mâine ai sala și băieții la dispoziție, să scoți untul din ei. Succes!

În zilele următoare, pe străzi apărură afișe mari care anunțau un eveniment sportiv deosebit: gala de box amicală dintre cluburile danubiene, condusă de un grup de arbitri aduși de la federație. Biletele se puseră în vânzare imediat, casele fuseseră luate cu asalt de către pasionații sportului cu mănuși și orașul se umplu de vestea cea mare. Revenirea pe ring a fostului campion dădu naștere la discuții aprinse. Adversarul lui era un pugilist versat, care începea să urce treptele afirmării. Avea o conformație asemănătoare cu a lui Covaliu, îl chema Gruiescu Tiberiu și era muncitor la Șantierul naval Galați. Meciul cu Covaliu avea să fie o verificare pentru el înainte de sezonul de vară. Pe litoral erau programate câteva gale cu participarea unor boxeri din străinătate. Susținătorii lui Covaliu nu se arătară prea încântați de adversarul ce i se pregătea fostului campion. Ei doreau ca idolul lor să se bată de la egal la egal cu actualii campioni, cu pretendenții la Centura de aur, nu cu un provincial obscur, oricât de talentat ar fi el. Pe terase, în grădinile de vară, în tramvaie și autobuze, se discuta foarte aprins. Admiratorii lui Covaliu începură să-l oprească pe stradă, să-l întrebe

direct ce are de gând să facă și cum va reacționa când în fața lui se va afla un anonim. Stând în mijlocul lor și zâmbindu-le cu simpatie, el îi asigura că lucrurile nu vor merge așa de simplu cum își închipuiau ei.

— Nu vă lăsați furați de iluzii, băieți.

— Cum adică, iluzii? săreau toți cu gura. Te-ai luptat cu cei mai mari boxeri europeni...

— Asta a fost cândva. Eram campion atunci. Și eram în formă.

— Arăți destul de bine și-acum. Puștii de la club povestesc că la antrenamente...

— Ce antrenamente? Mă duc și eu așa, din când în când, ca să mă mai destind.

— Lasă că știm noi. O să-l faci harcea-parcea pe individul ăla.

— N-ar fi exclus ca să primesc o ripostă de zile mari și să mă pomenesc învins, protesta Covaliu râzând. Aici nu contează ambiția și nici dorința mea, ci forța adevărată pusă în joc. Cel care va fi mai puternic și mai tehnic va birui.

Curioșii strânși în jurul lui Covaliu protestară dezamăgiți. Nu le venea să creadă că acest om care a uimit un continent ar putea avea un eșec în fața unui începător. Și îi uimea modestia lui neobișnuită.

Când pilcul de iubitori ai boxului se îndepărtă. Covaliu rămase câteva clipe în loc, parcă neștiind ce să

facă, apoi porni cu pași repezi spre sala de antrenamente. De acolo nu ieși decât după două ceasuri de lucru intens.

Acasă, „fetele” îl așteptau ca pe un învingător, bucuroase că toată lumea le felicitase și îi urâse succes fiului și fratelui lor ca în vremurile de glorie. Până și mama părea că uitase vechea aversiune pentru box. În onoarea campionului ele pregătiseră o budincă cu stafide și tarte cu smeură. După masa de seară se așezară la vorbă. Mirela dădu la iveală albumul de fotografii și comentară îndelung diferite momente din cariera sportivă a lui Covaliu.

— Ți-am pregătit o surpriză, spuse ea punând albumul deoparte.

— Ce surpriză?

— Vino și vezi.

Îl îndemnă să intre în camera lui. Covaliu aprinse lumina și rămase uimit: într-un raft de bibliotecă, acoperit cu sticlă, Mirela rânduise trofeele sportive, până atunci păstrate într-un geamantan: centuri, medalii și fanioane, cupele cucerite la campionate, o plachetă de la un meci memorial.

— De ce-ai umblat în lucrurile mele? făcu el pe supăratul, apoi fața i se destinse într-un zâmbet larg. Îți mulțumesc, Mirela.

Mama zâmbi trist cu ochii la Covaliu, care rămăsese

cu privirea ațintită spre trofee.

Zvăpăiata Mirela, înțelegându-i starea de spirit, luă un pahar de pe noptieră și-l întinse spre fratele ei, ținându-l ca pe un microfon:

— Stimați telespectatori, mă aflu în fața ilustrului campion Nelu Covaliu, acum, când ne mai despart câteva zile de marea gală de box Brăila-Galați. Așadar, prima întrebare: ce vă propuneți în legătură cu familia?

— Nu înțeleg bine întrebarea, tovarășe reporter.

— Adică, veți accepta în tribună pe mama și pe sora dumneavoastră?

— Au mai fost la asemenea competiții și nu m-am intimidat. Dimpotrivă, cred că prezența în tribună a celor dragi influențează în bine moralul unui sportiv.

— Asta n-am știut-o, se bosumflă Mirela, lăsând deoparte „microfonul”. Nu ne-ai spus niciodată...

— Știam că mama nu iubește boxul. Nu voiam să vină la meci numai ca să-mi facă plăcere. Ar fi însemnat s-o supun la un chin inutil.

— Chinul era cât ținea lupta, interveni mama. Dar la terminare, când arbitrul îți ridica mâna și te declara învingător, aplaudam și eu din toată inima, odată cu toată sala. Un amestec de durere, frică și bucurie, asta au fost meciurile tale pentru mine.

— Atunci înseamnă că vii? întrebă Covaliu ușurat. Dacă vă știu pe voi într-un colț de tribună, o să lupt cu

mai multă patimă. Deci îndrăzniți, fetelor, pentru curajul meu! Gândiți-vă că oricum sunteți familia mea și spectatorii au să se uite la voi cu ochi foarte calzi.

*

O săptămână încordată de așteptări și antrenamente, pregătiri febrile în ring și pe pista de alergări, unde boxerii făcură și câteva curse de fond. Bobinaru era necruțător. Nu-i lăsa să răsufle deloc, îi storcea până la ultima picătură de vlagă, cerându-le multă îndrăzneală și putere de luptă. În penultima zi își aleseseră partenerii, își încrucișară mănușile, purtând capișoane de protecție. După două ceasuri de luptă dârză, intrară la saună, apoi sub dușurile scoțiene și pe urmă într-un mic bazin cu apa rece ca gheața.

În ziua meciului, lumea începu să se îndrepte spre arenă când mai erau încă două ceasuri bune până la primul gong. Boxerii brăileni veniră la vestiare aproape în același timp cu adversarii lor. Și unii și ceilalți păreau hotărâți să învingă. Cu o jumătate de oră înaintea deschiderii galei se efectuă proba cântarului și se stabili ordinea meciurilor. Covaliu asistă pe doi dintre elevii săi, pe ceilalți urmau să-i asiste Bobinaru și Badea. Pentru nimeni nu era niciun secret că echipa brăileană avea mai multe șanse, dar nici surprizele nu erau imposibile.

Și în orașul vecin se făcuse multă vâlvă în jurul

disputei; spectatorii invadaseră cursele de vapoare care legau cele două orașe. Galeria gălățeană devenise foarte gălăgioasă și nerăbdătoare; ocupase latura din fața tribunei oficiale. Nici brăilenii nu se lăsară mai prejos. Duelul galeriilor era tot mai intens, în timp ce acele ceasornicului se apropiau de ora începerii.

În sfârșit, primii doi boxeri – gălățeanul în maiou alb și brăileanul în albastru – cu antrenorii lor, își făcură apariția. Disputa începu în mijlocul unei larme asurzitoare. Numai în arenele de box și la meciurile de fotbal cu miză mare se aprind atât de tare spiritele.

Viorica intră printre ultimii spectatori. Era însoțită chiar de partenerele ei de la clubul „Spartac". Fetele se furișară așezându-se undeva în umbră, ca să nu fie observate. Viorica avea obrazul încins, ochii sclipitori și o anume teamă îi înghețase puțin inima.

...Brăilenii acumulau puncte serioase. În cel de-al cincilea meci, componentul echipei brăilene abandonă în rundul al doilea. Galeria gălățeană salută îndelung victoria. În această atmosferă înfierbântată. Intră cea de a șasea pereche, categoria 65 kg. Pe tânărul boxer brăilean Vătafu îl asista la colțul ringului Ion Covaliu. Apariția lui Covaliu în preajma corzilor stârni ropote de aplauze. El nu făcu decât să zâmbească reținut și să privească ceafa elevului în spatele căruia mergea atent. Purta în jurul gâtului tradiționalul prosop. Vătafu era

bine legat, bine proporționat, cu o musculatură frumoasă și bărbie pătrată, înfățișare plăcută de adolescent viguros. Covaliu îi transmisese cu dragă inimă secretele acestui sport.

Matei Dumitru, adversarul lui, era mai scund dar mai îndesat și cu brațele mai lungi. Deci un adversar dificil pentru Vătafu.

Disputa începu prin tatonări care trenau și mâncau din timp și lumea se plictisea; începură să *se* audă fluierături, partizanii fiecăruia din boxeri îndemnându-i la atac. În sfârșit, brăileanul se repezi și lovi cu un croșeu de dreapta care dezechilibră pentru o clipă pe adversarul său. Vătafu vru să profite de acest moment, dar primi o lovitură în piept și icni scurt. Nici acest impas nu fu observat de galerie. Gălățeanul își făcu vânt, dar Vătafu eschivă și printr-o scurtă piruetă găsi bărbia adversarului deschisă și izbi sec. Gălățeanul se retrase ca să câștige timp, dar se vedea că este puțin amețit. Vătafu avu o idee tactică inspirată. Îi lăsă adversarului impresia că îl evită și se retrase, ajunse în dreptul corzilor și, sprijinindu-se de ele, se aruncă înainte izbind cu toată puterea. De astă dată, Matei se clătină, îngenunche și fu numărat până la trei, după care sună gongul.

Așezați în colțurile lor, boxerii primeau îngrijiri și erau stropiți cu apă. Matei Dumitru gâfâia, răcoarea pe

care i-o producea prosopul agitat în față îl ajută să-și revină. Antrenorul îi zvârli o jumătate de sticlă de apă pe piept și pe ceafă, îi frecă mușchii pectorali și îi cercetă îngrijorat fața.

Vătafu n-avea nevoie de nimic, rămăsese neatins. Covaliu îi tamponă doar fruntea și obrajii și-i dădu câteva indicații. Cu priceperea lui ghicise care sunt punctele slabe ale lui Matei Dumitru. Tinerelul băga la cap și se uita spre colțul opus.

Gongul celui de-al doilea rund bătu. Începură iar tatonările. Parcă și unul și celălalt se temeau să se expună. Țineau o gardă strânsă; Matei vroia să profite de alonja lui și Vătafu făcea în așa fel încât să nu se apropie prea mult. După câteva schimburi de lovituri, Vătafu găsi descoperit obrazul drept al partenerului său, repezi un croșeu de stânga și-l trimise la podea. Matei se ridică după ce arbitrul numărase până la nouă, iar antrenorul gălățean aruncă prosopul și meciul se termină cu o victorie categorică. Covaliu îl îmbrățișă pe Vătafu și-l trimise încă o dată în mijlocul podiumului, pentru ca arbitrul să-i ridice mănușa și să-l declare învingător. Partida următoare au câștigat-o gălățenii. Peste alte zece minute se prezentară pe teren Gruiescu Tiberiu și Ion Covaliu. Galeriile se uniră, aplaudară, bătură din picioare, strigară din răsputeri; undeva, deasupra tribunei principale, pe ultima treaptă, pe

ultimele bănci, câteva voci începură să cânte: „Mulți ani trăiască.” „Cine să trăiască?” și întrebară în cor, în momentul întreruperii; pe urmă corul cel mare răspunse cu toată puterea și claritatea glasurilor: „Covaliu să trăiască!”

Manifestarea de simpatie întrecuse orice închipuire. Însuși sărbătoritul părea derutat și încercă senzația unui lucru nemeritat. Renunțarea de acum un an i se părea nefirească în raport cu încrederea pe care i-o arătau susținătorii acum. Nu-l mai preocupa gândul că Tiberiu Gruiescu l-ar putea anihila, era sigur pe tot ce pregătise, își recapitulase mișcări, fente, eschive, lovise în sacul de antrenament cu o sete neostoită, își făcuse. Masaje, controlându-și fiecare fibră, era stăpân pe mădulare, pe brațe, pe tot, avea poftă de luptă; începu să urce treptele ringului. Odată cu el, în partea opusă, urca Gruiescu. Bobinaru veni să-i așeze scaunul în ring; se întinse comod ca în zilele lui de glorie și-și sprijini brațele de corzi, călcâiele pe podea și începu să-și joace mușchii picioarelor. În momentul în care bătu gongul, sări ca din arc. Întreaga lui alură atletică impresionă asistența, avea un corp parcă sculptat. Totul exprima forță și experiență. Brusca revenire la notorietate și dorința de a mai fi o dată ceea ce fusese îi dădeau un plus de forță. Gruiescu veni din partea opusă cu un obraz palid și o privire rece. Era puțin mai slab decât Covaliu. În

schimb, avea picioarele groase și scurte. Această disproporție îl punea în stare de inferioritate față de fostul campion. Covaliu știu din prima clipă că Gruiescu este handicapat. Urma să-l vadă cât de bine îi lucrează brațele, dacă au elasticitate, căci, oricum, picioarele se vor mișca mai greu.

Fostul campion dădu gălățeanului prima lovitură. Simți în mănușă forța șocului. Celălalt rezistă și încercă să-i atingă bărbia, dar Covaliu se retrase la timp. Îl izbi cu o directă de dreapta și Gruiescu se clătină, făcând o târzie scădere de nivel. Covaliu își spuse că e dificil de luptat cu un tip care rezistă. „Trebuie să-i car foarte mulți pumni”, hotărî într-o clipă și se dezlănțui.

Tiberiu parcă avea capul de lemn, suporta, suporta cu stoicism; loviturile lui Covaliu nu erau prea gentile, țintea cu precizie locurile vulnerabile. Începu să se îndoiască de rezultatul acestui meci, fiindcă afară de câteva lovituri primite prin tangentă, Gruiescu nu putea spune că l-a ajuns vreodată cum trebuie cu pumnul. Mai mult bătea aerul. Nici nu-și dădu seama când s-a terminat prima repriză. O voce pițigăiată strigă ceva și corul mulțimii o acoperi îndată. Covaliu încercă să priceapă ce auzea, dar era imposibil. Antrenorul îl întrebă ceva, el răspunse, uită de vocea aceea pițigăiată care însă continua să-i zgârie timpanul...

Mița Garoi mai încercă o dată să îndemne galeria

gălățenilor să pronunțe două versuri jignitoare la adresa lui Covaliu, dar fără succes. Numai Vlad, alături de ea, reluă cuvintele sacadate, care se pierdură în strigătele mulțimii. Atunci vagabondul începu să strige de unul singur. Aici nu-l putea opri nimeni să rostească tot ce-i venea la gură. Aversiunea lui față de Covaliu era fățișă: pentru frumusețea bărbătească, pentru campionul glorificat de mulțime și, pe deasupra, pentru meseria lui de „polițist". Nu-l putea suferi din cele trei pricini. Nu-i plăcea nici pe vremuri, când tineretul îl înconjura pretutindeni cu admirație și sălile de competiție se umpleau până la refuz când era vorba de apariția boxerului brăilean. Acum nici atât nu-i aprecia valoarea. Nu-i suferea mai ales calitățile de urmăritor al paraziților și delincvenților recidiviști. Covaliu era prototipul bărbatului adevărat. Ah, de-ar putea odată și-odată să-i dea o lovitură perfidă! Ar fi fericit să-i poată scrijela un mușchi, pieptul; abdomenul sau gâtul, așa. Cum sculptorii neputincioși vor să distrugă capodoperele ieșite din mâna meșterilor geniali. Și acum îl ura de moarte, l-ar fi vrut pe Gruiescu învingător, dar meciul arăta victorie netă de partea lui Covaliu în primele două runde și se apropia gongul pentru ultima repriză. Spectatorii erau în delir, scandau Co-va-liu! Co-va-liu! Co-va-liu! în timp ce Vlad huiduia furios. Femeia de lângă el, îmbrăcată țipător, cu o mutră

vulgară, buze răsfrânte și ochii jucându-i în cap vicleni, îl trăgea de mânecă, rugându-l să tacă, dar în același timp făcea ocheade unui tânăr blond, care sta cu două bănci mai jos și se uita la ea cu priviri hămesite. Când se mai uită odată, Vlad o plesni scurt și Mița înghiți în sec.

— Stai locului, nu te mai fâțâi, îi spuse, că o încasezi de-a binelea...

Repriza a treia se apropia de sfârșit și meciul aparținea în întregime lui Covaliu. Tiberiu Gruiescu se învârtea năucit între corzi, dintr-o clipă în alta Covaliu l-ar fi putut trânti la podea, dar nu înțelegea să ducă până la ultimele limite această confruntare și să-l umilească pe adversar. Îl mai înșelă cu câteva eschive și ultimele schimburi de lovituri fură cât se poate de domestice. Meciul era de fapt jucat.

Vlad își ieșise cu totul din sărite, lovi înciudat cu palma în spatele Miței, ca și când ar fi purtat vina principală a insuccesului gălățenilor. Îi șuieră printre dinții mărunți și buzele subțiri de om crud din fire:

— I-o coc eu lui domnul Covaliu ăsta. Sunt gelos pe toată viața lui, mânca-i-aș viața, îl prind eu undeva la înghesuială și atunci să te ții. Dacă nu ți-o place să-mi spui cuțu. El crede c-am uitat cum i-a ridicat pe alde nașu', cu care mai lucram și eu.

— Bine c-ai scăpat tu, îl consolă Mița.

— Am scăpat, o îngână el. Da sunătorii s-au dus.

Cincizeci de foi, pa și pusi. Plus că nașu' sapă la grădină cu caraliu' după el. Să nu-ți vină amocu', suflete? Numai de-aș fi odată nas în nas cu el...

— Stai blând, suflete, râse Mița. Asta are mână grea. Mai bine te-ai feri din drumul lui. Ce ai nevoie să-i ieși în față să-l provoci? Mergi pe blat, că locuri lângă nașu' tău sunt destule.

— Tot i-o fac eu, se îndărătnici vagabondul și strigă iarăși: Huo! Huo!

*

La cabina campionului nu se mai putea pătrunde. Admiratori buluc, colegii lui în uniforme albastre sau îmbrăcați civil, care îl ovaționaseră împreună cu asistența, înflăcărați de magistrala lui evoluție din după-amiaza aceea, nu se putură stăpâni să nu vină să-l felicite. Covaliu nici nu apucase să se îmbrace, abia își scosese maioul, când colonelul, șeful său, năvălise în vestiar și își făcuse drum să-l strângă în brațe și să-i mulțumească.

— Ascultă, Covaliule, aceasta a fost ziua reabilitării tale în ochii suporterilor. Nu mai ai voie să-i dezamăgești. Trebuie să reintri în circuitul boxului, ești încă tânăr, în floarea puterii tale, prin urmare știi ce ai de făcut.

— Vă mulțumesc din toată inima, tovarășe colonel...

*

Venise toamna. Căpitanul Tomescu se echipase pentru vremea urâtă de afară cu balonzaidul albastru, mănuși gri și chipiul cu coafă impermeabilă. Ploua torențial. Magazinul devastat de hoții ce-l călcaseră spre sfârșitul nopții arăta ca vai de lume. Fusese spartă casa de bani, se furaseră băuturi scumpe, sticle cu etichete străine. Căpitanul îndreptă echipa tehnică în primul rând către casa de bani. În preajma ei, pe jos, datorită noroiului ce-l avuseseră infractorii pe tălpi, s-au putut lua câteva urme de încălțăminte. Din locurile unde fuseseră ridicate sticlele s-au relevat amprente digitale. Personalul magazinului se afla adunat într-un birou. Responsabilul îl întâmpină posomorât pe căpitan:

— Foarte neplăcută poveste. Credeți că o să-i prindeți, tovarășe căpitan?

— Ne străduim.

— Am citit prin romanele polițiste că fiecare infractor are un „stil” propriu de a opera. Ce stil se poate vedea la o casă de bani spartă?

— Există unele indicii, explică liniștit căpitanul. Întâi, urma lăsată de unealtă. A fost mânuită de sus în jos, deci infractorul sau unul dintre infractori era scund. Asta se vede, de altfel, și după mărimea pantofului. Plus... lăcomia pentru băutură. Cu suma pe care a sustras-o din casa de fier putea să-și cumpere o tonă de coniac. Dar l-au tentat sticlele. A riscat să le ia cu el.

— Formidabil! se miră responsabilul. Două indicii prețioase, fără-ndoială. Dar există spărgători cărora să nu le placă băutura?

— Unii sunt cumpătați, alții fricoși. Un teanc de bani se poate ascunde în buzunar, dar zece sticle... mai greu.

— Aveți vreo bănuială? Că din partea noastră, câtă lume ne intră în magazin...

— Trebuie întrebate vânzătoarele dacă n-au văzut vreun suspect învârtindu-se pe aici în ultimele zile, aproape de ora închiderii. Infractorii au venit la sigur. Înseamnă că au știut că păstrați banii peste noapte în casa de fier. Dar deocamdată puneți în ordine magazinul. Ar fi de dorit ca în cel mult o oră să începeți vânzarea, ca să se îndepărteze curioșii nelipsiți în asemenea împrejurări. Noi avem niște bănuieli neconfirmate încă. Dar...

— Prea bine, tovarășe căpitan, vom stabili ce marfă lipsește. Vă vom da o listă completă a mărcilor de băuturi care au dispărut și cantitatea.

Într-adevăr, în jurul magazinului se adunase multă lume, pentru că oriunde apar uniformele milițienilor și se interzice accesul pentru un anume timp, se nasc fel de fel de presupuneri.

Căpitanul Tomescu făcu semn celorlalți să pornească spre mașina ce-i aștepta în stradă. Figura lui specifică de bonom, tip grăsuliu, sub patruzeci de ani, încrezător în

judecata lui de judiciarist, parcă spunea că era mulțumit de probele strânse. După felul cum lucraseră infractorii, era convins că nu va trece mult și va pune mâna pe ei.

Gherasim, care nu lipsea niciodată de la aceste investigații tehnice, îi spuse lui Tomescu:

— Urmele se văd și cu ochiul liber. Așa ageamii n-am mai pomenit de multă vreme. Cred că au dat lovitura aici după o noapte de beție, fie că aveau nevoie de bani, fie că vroiau să-și facă un mic depozit și să nu mai cheltuiască în zilele următoare.

— Este una din ipoteze, tovarășe Gherasim, dar mai există și alte piste. Să nu ne grăbim. Modul de operare poate să fie numai aparent naiv. Poate au fost trimiși să ia castanele din foc, iar cei din umbră să fie beneficiarii unui mod de operare nedibaci.

Urcară în mașină. Ploaia cădea sâcâitoare, monotonă, ploaie de toamnă care întristează străzile, parcurile, lăsând și pe chipul oamenilor urmele unei mâhniri inexplicabile, ca pe ziduri, ca pe ferestre.

*

— Tovarășe sublocotenent, vă prezentați imediat la cooperativa „Zimbrul” din sectorul dumneavoastră, unde vă așteaptă tovarășul Adam. Știți ce s-a întâmplat acolo?

— Nu, spuse Covaliu. Ca să fiu sincer, abia m-am trezit.

— Asta-i meseria, râse Milea de la celălalt capăt al firului. Veștile proaste vin mai ales noaptea, ați observat?

— Despre ce este vorba de fapt?

— Tentativă de spargere. Paznicul cooperativei ne-a anunțat că astă-noapte indivizi necunoscuți au încercat să spargă magazia de obiecte finite a cooperativei, unde se află mărfuri în valoare de vreo cinci milioane.

— Oho! Cinci milioane? se miră Covaliu. Am fost pe acolo, dar nu mi-au spus că au asemenea valori.

— Un lot de marfă gata de expediat, explică Milea. Scurte de piele, haine de blană, gulere, căciuli de astrahan...

— Sistemul de alarmă a funcționat?

— Aha, știați de el?

— Eu știam. Probabil că infractorii nu știau.

— Așa e, spuse Milea. Au forțat fereastra din spate a magaziei, soneriile au început să sune și paznicul a dat fuga. Infractorii au dispărut. Echipa noastră e acolo; duceți-vă și dumneavoastră, cunoașteți cartierul, oamenii...

*

Când se înfățișă șefului judiciarului, Covaliu salută regulamentar, iar maiorul îi zâmbi și-i întinse mâna:

— Nu mă așteptam să vii așa de repede. Poți să ne dai ceva relații, Covaliule?

— Da, cum să nu! Despre sistemul de alarmă care a salvat magazia am luat cunoștință mai de mult.

— Modul de operare, zise maiorul, nu este Specific vreunui infractor recidivist din zona noastră. Asta e străin de oraș. Bănuielile noastre se îndreaptă tot către perechea despre care am mai primit sesizări. Deocamdată să strângem date cât mai complete. Te rog să-l ajuți pe căpitanul Ghiniță și, împreună cu el, să stabiliți cam cine se învârtește prin piața mare și în port și să faceți portretul-robot al acestor pierde-vară. Ghiniță și Popică vor fi peste o jumătate de oră la agenție. Vor lua urma celor care au plecat în dimineața aceasta cu prima cursă de vapor spre Galați.

Covaliu execută ordinul și plecă spre agenție. Pe drum întâlni un pilot de remorcher care, după ce-i strânse mâna, îl întrebă:

— Cu ce treburi pe la noi?

— Căutăm niște borfași...

— Asta-i bună! Tocmai aseară niște marinari mi-au povestit la restaurantul din port că o femeie de moravuri ușoare și un individ pe care nu-l cunosc își cam fac de cap, beau șampanie și pun acordeonistul să le cânte.

— Cum arată petrecăreții ăștia? I-ai văzut vreodată?

— I-am văzut zilele trecute. Un tip mărunt și brunet, cu mustăcioară. Iar femeia, cam grăsuță, mai înaltă

decât el, face ochi dulci unuia și altuia.

— Vrei să-mi faci un serviciu? Anunță-mă și pe mine când îi mai zărești pe aici.

— S-a făcut, zise pilotul. Abia curățăm portul de șobolani...

Covaliu își continuă drumul spre agenție și zări de departe ofițerii care îl așteptau. Intrară toți trei la casa de bilete. Casiera, o funcționară frumușică și vioaie, relată că de dimineață, când venise ea la serviciu, pe bancă dormeau cam rebegiți de frig doi indivizi străini de port. Erau singurii pasageri care așteptau să se deschidă ghișeul. De altfel, când a ridicat ferestruica, ei au fost primii care au solicitat bilete de călătorie, dar nu pentru Galați, ci pentru Tulcea.

— Aveau ceva bagaje?

— Da, spuse femeia. Unul din ei avea pe umăr o sacoșă roșie, cu o curea lungă. Individul mai înalt purta o cămașă galbenă și un pulover cu ochiuri mari, parcă destrămat. Celălalt, mai mic de statură, avea ochii roșii de nesomn.

— Pe la ora opt n-a trecut pe aici și un cetățean mai în vârstă, cu un început de chelie, îmbrăcat în costum verde? întrebă căpitanul Ghiniță.

— A trecut, dar omul are abonament. Știu că face zilnic cursa Brăila-Galați și retur.

— Exact, spuse locotenentul major Popică. Dar n-ați

văzut dacă cei doi tineri au stat de vorbă cu el?

— Nu, n-am observat. Poate au văzut colegii noștri de la dispecerat. Acolo se grupează călătorii când afară plouă și n-a sosit încă vasul la ponton.

— Ce legătură vreți să faceți? întrebă Covaliu după ce ieșiră.

— Legătura n-o facem noi, ci evenimentele, maestre dragă, spuse Popică. Omul în costum verde, care s-a mutat cu serviciul la Galați, are familia aici și a lucrat multă vreme la cooperativa „Zimbrul". Abia în vară a făcut lichidarea, pentru că începuseră să apară niște semne de întrebare în gestiunea lui. A recuperat suma, s-a înțeles cu revizorii, dar a șters-o la timp ca să nu i se poată imputa și pe cale judiciară paguba. Caută de mult derbedei cu care să dea o lovitură la „Zimbrul". Eu, unul, cred că suntem exact pe fază. Pușlamalele de care pomeneam au fost recrutate de pe vapor. I-a ghicit că sunt pricepuți în a pătrunde prin uși ferecate.

— Un spărgător scund, murmură Covaliu. Și de ce nu?

*

După o scurtă vizită la dispecerat, unde nu aflară nimic în plus față de ceea ce știau de la casieră, Ghiniță hotărî să dea o raită prin piața mare.

— Principalul e să perseverezi, își încurajă el tovarășii, îndreptându-se spre mașină.

*

În biroul comandantului ședința dura de aproape două ore. Se făcea o sinteză asupra ultimelor evenimente și se stabileau căile de rezolvare a unor cazuri nesoluționate încă. Colonelul ședea în capul mesei cu o mapă de lucrări în față; asculta raportul judiciariștilor și-și nota în agendă câte ceva din cele relatate. Din când în când își împingea ochelarii către rădăcina nasului, cu o mișcare care devenise aproape un tic. În dreptul fiecărui membru al acestui restrâns colectiv se afla câte o ceașcă cu cafea din care se înălțau aburi subțiri. Câțiva dintre ei fumau; norii de fum pluteau în straturi în aerul călduț al camerei. Raportul se încheiase cu concluzia că cea mai mare parte dintre probleme fuseseră rezolvate, că sectoriștii au fost la datorie, susținând cu succes activitatea sectoarelor operative și că aportul lor a fost substanțial. Era dat exemplu Ion Covaliu, ofițerul care își îmbina calitățile de om popular în rândul cetățenilor cu cele ale milițianului scrupulos. N-ar fi exclus, spunea colonelul, ca la sfârșitul acestui an să i se încredințeze o muncă mai importantă decât cea de până acum.

Sună între timp telefonul. Colonelul ridică receptorul. Auzi o voce cam îndepărtată, vocea unei femei care nu voia să-și divulge numele, dar care ceruse centralistei să-i dea legătura cu comandantul.

— Cine sunteți? Mie îmi puteți spune? întrebă comandantul.

— Nu, spuse femeia. Nici dumneavoastră nu vă spun numele; ar însemna să mă expun răzbunării omului despre care vă înștiințez.

— Nu sunteți în raporturi cu el?

— Ba da, dar nu pot scăpa de el. Mă ține tot timpul sub supraveghere, ca să nu mă piardă, însă îl știu capabil de orice. Unul dintre subalternii dumneavoastră este foarte serios amenințat. Cred că omul despre care v-am vorbit, încă o dată vă rog, nu mă dați de gol! omul acela nu va avea liniște până nu-și va pune planul în aplicare. Mă îngrozesc cât de hotărât este.

— De unde vorbiți dumneavoastră? întrebă colonelul.

— Din alt oraș. Cu prefix. Nu vă spun nici numele orașului. Pot să vă spun doar atât: amenințat este sublocotenentul Covaliu. Atât voiam să vă spun. Mai bine zis, atât pot să vă spun. Bună ziua!

În receptorul telefonului se auzi declicul și piuitul specific convorbirii interurbane. Colonelul puse receptorul la loc și încercă să pară indiferent. Era însă frământat de cele auzite: poate pentru prima oară în cariera sa, un om, un subaltern, era amenințat în felul acesta direct și fără echivoc. Își sună secretara și când aceasta apăru în ușă îi spuse:

— Te rog să-mi faci o cafea. Telefonează-i

sublocotenentului Covaliu, caută-l pe unde știi și spune-i să vină la mine. Apoi se adresă celor de față: Să continuăm, tovarăși...

Când se termină ședința, participanții văzură în anticameră pe vestitul sportiv, surâzător, așteptând să se prezinte la comandant. Fiecare ținu să-i strângă mâna, să-i spună câteva cuvinte de apreciere. Covaliu răspunse tuturor cu modestie, mulțumi pentru cuvintele calde și așteptă să fie chemat. Îl găsi pe colonel singur în birou, lângă fereastra deschisă, privind gânditor strada aproape pustie. Covaliu se prezentă și colonelul îi veni în întâmpinare, ușurat parcă:

— Poftește, Covaliule. Nu te-am văzut de mult.

— De la meci, surâse Covaliu. M-am bucurat nespus că ați venit atunci.

— Nu era firesc? Dar nu era timpul potrivit să stăm de vorbă acolo. Mai ales că la ușă așteptau și alți admiratori. Și... admiratoare. Ia spune, cum te descurci?

— Îmi fac datoria, tovarășe colonel.

— Cum ai reușit să-i determini pe toți să te laude? Care-i secretul?

— Niciun secret, zâmbi fostul boxer. Sau poate există unul: să-ți placă ceea ce faci, să muncești din toată inima.

— Se vede că-ți place. Peste tot aud lucruri bune despre dumneata. Spune-mi, anul acesta ai avut

concediu?

— Încă nu, dar nu mă grăbesc. Toți ai mei sunt aici, în oraș, nu trebuie să mă deplasez ca să-i întâlnesc. În orele libere îi am mereu lângă mine, așa că nu prea tânjesc după un concediu în afara Brăilei.

Nici astă-vară nu te-ai prea plâns, replică comandantul. Mulți dintre colegii dumitale voiau să plece pe litoral, la plajă.

— Avem plajă și aici. Țărmul Dunării are și el destul pitoresc.

— Mai ales dacă cineva i-l sporește cu farmecul său...

— Bănuiesc la cine faceți aluzie. Cred că e o fată bună. De fapt, intenționăm să ne căsătorim...

— Te felicit, Covaliule, și îți urez să fie într-un ceas bun. Și pe când evenimentul?

— Peste câteva săptămâni, cred. Mai sunt unele pregătiri de făcut.

— Înțeleg, înțeleg, spuse colonelul.

Urmă o tăcere cam lungă. Colonelul își aprinse o țigară, închise fereastra, făcu câțiva pași prin încăpere. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Uite ce e, dragul meu, am primit o sesizare nu tocmai plăcută. Nu-i vorba de activitatea ta, ci e vorba de viața ta. Trebuie să aflăm cine anume îți poartă sâmbetele. Nu e lucru de glumă. O femeie, îngrozită, mi-a spus la telefon că „omul ei” ți-a pus gând rău.

— Nu vă faceți griji. Nu-mi pasă! uitați-vă la mine, tovarășe colonel, arăt a om care ar putea încasa o mamă de bătaie?

— Surprize sunt posibile totdeauna în munca noastră, spuse colonelul. Lași, netoți și criminali pot apare oricând. Nu trebuie să ne speriem e drept, dar nici să-i subapreciem. Majoritatea cetățenilor, marea lor majoritate sunt oameni așezați; își văd de treabă, nutresc visuri, își creează idealuri. În oraș numai câțiva ne dau de furcă cum bine știi. Dacă o jivină se strecoară și încearcă cine știe de fără-de-lege, avem suficiente mijloace s-o facem inofensivă. Dar aici este altceva. Omul care te urăște nu e de aici, din Brăila. Firește, o să cercetăm, dar până atunci...

— N-am nici cea mai mică teamă. Vă raportez sincer că mă lasă rece.

— Ei, nici așa, spuse colonelul. Trebuie să fii precaut După câte cred eu, individul locuiește în alt oraș și vine pe aici numai când are de dat vreo lovitură. S-ar putea să nu fie străin de spargerea de la magazinul alimentar sau de tentativa de furt de la cooperativa „Zimbrul”. S-ar putea să nu fie străin nici de grupul de trișori și bișnițari pe care i-am trimis în judecată. Poate să aibă alți complici și să nu fi trecut la acțiune. Va trebui să investigăm cu multă atenție aria lui de mișcare. Să vedem de unde provine, din ce mediu, cu ce se ocupă și

de ce și-a pus de gând să-ți primejduiască viața. Odată ajunși la punctul acesta, te rog să-ți recapitulezi în minte și să-mi raportezi cu cine ai fost într-un conflict mai puternic. Fie pe linie de sport, fie în timpul activității de sectorist, fie în alte împrejurări. Ca să ajungă la amenințarea cu moartea, un om trebuie să aibă un motiv puternic. Acest motiv trebuie aflat cât mai curând. Ajută-mă în această privință. Nici eu nu te îndemn să te alarmezi, ci să ai toată încrederea în tine și în cei din jurul tău. Totuși trebuie în primul rând să fii tu cu ochii în patru, să-ți iei măsuri de prevedere și să încerci, cât mai curând posibil, să stabilești ceea ce ți-am cerut mai înainte.

Se lăsă tăcere. În sinea lui, tânărul ofițer de miliție era cât se poate de calm. N-avea motive să intre în panică, el nu știa ce e frica și deîndată ce se angajase ca om al legii, acceptase riscul. Sigur, nu era exclus ca din partea unora din cei urmăriți să apară și un anumit pericol. Iată-l. Ei, și?! Acum nu-i rămâne decât să aibă răbdare și să cerceteze cine anume este individul. În definitiv, și în box, când te înfrunți în minutele grele de luptă, poți primi lovitura fatală și după KO. Să nu te mai ridici niciodată... Nu, nu-i era teamă, cu atât mai mult cu cât lupta constituia rațiunea existenței lui.

Colonelul oftă adânc, își potrivi iarăși ochelarii și stinse țigara, zdrobind-o în scrumieră parcă cu ciudă.

— Ascultă, Covaliule, nu neg că meseria aceasta are riscurile ei. Dar n-are niciun sens să ajungi victima unui declasat. Așadar, fă-ți datoria mai departe, dar cu prudență și fără hazardări inutile. Până dăm de urma neisprăvitului acela, fii cu ochii în patru. În ceea ce mă privește, fii convins că voi lua toate măsurile...

— Cred că pot să mă apăr și singur, încercă să protesteze Covaliu.

— În primul rând, desigur, dumneata trebuie să te aperi, dar nu exclude ajutorul celorlalți. Toți te iubesc și sunt gata să sară în foc pentru dumneata. Trăiești într-un colectiv, nu uita asta.

— Înțeleg, spuse Covaliu. Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus.

*

Căpitanul Ghiniță și locotenentul major Popică, cuplul nedespărțit de investigatori, puneau mai presus de orice, raționamentul logic, confruntau datele, trăgeau concluzii, astfel că, atunci când se duceau la fața locului, erau în bună măsură edificați asupra faptelor. Într-o dimineață, porniră spre o gazdă de hoți. Intrară pe strădușa prost pavata, cu trotuare înguste, din crăpăturile cărora se iveau smocuri de iarbă.

— Mai sunt multe de făcut în cartierul ăsta, bombăni căpitanul, sărind peste o băltoacă. Să vedem cum se prezintă „clientul” nostru. Mai avem mult?

— A treia casă, spuse Popică.

Ajunseră în fața casei, de fapt o baracă acoperită cu carton asfaltat și cu pereții coșcoviți.

— Bate la ușă, Popică. Încet, să n-o dărâmi...

Popică bătu ușurel și dinăuntru se auzi un mormăit de om somnoros:

— Cine-i?

— Scoală, boierule, c-a venit lăptăreasa!

Un cap ciufulit se ivi în crăpătura ușii. Apoi capul se ridică brusc. Văzură o față nerasă, buhăită de somn.

— Să trăiți la amândoi, tovarăși ofițeri!

— Da știu că le dormi dus, nene Sipică, înseamnă că ai fost departe de casă astă-noapte. Sau ne înșelăm noi? întrebă locotenentul-major.

— Am fost, da, dar nu unde credeți dumneavoastră.

— Vorbește limpede, interveni căpitanul Ghiniță. Văd că nu ți-ai găsit încă nicio treabă pe ziua de azi, prin urmare avem timp.

— Da de unde, am servici, să trăiți domn’ căpitan.

— Ei, asta-i o noutate. Unde lucrezi?

— M-am angajat la cooperativa „Deservirea” cu ziua, fac cărăușie cu un cărucior propriu. Zău dacă vă mint. Uitați-vă, adăugă și arătă spre „vehiculul” aflat lângă perete.

— Spune, cine a dormit aici astă-noapte? Dacă ai uitat, cheamă-ți nevasta să-ți amintească ea.

— N-am uitat, că n-aveam ce, să fiu al dracului, că nici ea nu știe mai mult.

— Crezi? S-o întrebăm, ce ne costă?!

— Ortanso, vină fă încoace, că ne caută domnii ofițeri și vrea să știe cine a dormit la noi astă-noapte.

Din întunericul căsuței răsări o femeie nepieptănată, cu un șorț decolorat; avea un aer tâmp, abia i se vedeau ochii sub pleoape. Papucii din picioare erau ferfeniță.

— Auzi, Ortanso, spune tu la domnii ofițeri cine s-a „repauzat” acilea pe întuneric, că pe mine nu mă crede.

Femeia se strâmbă și molfăi cuvintele, vorbind repede, cu capul plecat:

— Sipică, uitai să-ți spui, că veniră fata aia de la Galați de tot dă p-acilea...

— Era singură? întrebă Ghiniță. Cum o cheamă?

— Păi să fiu a dracului că nu știu cum o cheamă, zise femeia și înălță sprâncenele, încrețindu-și fruntea și așa îngustă, încât îl obligă pe Sipică să se adreseze ofițerilor:

— Credeți-o. Zău. Garantez eu pentru dânsa.

Cei doi milițieni izbucniră în râs. Soțul și soția, gazde primitoare altfel, începură să vorbească între ei într-o limbă proprie; din ce puteau pricepe din dialogul lor, ofițerii deduseră că pe fată o cheamă Claudia, că n-a venit însoțită de nimeni și că a dormit buștean până dimineață, lăsând un pol drept chirie.

— N-ați observat ceva suspect la ea? Avea bagaj? Era

speriată?

Ortansa se deșteptă brusc, clipi mărunt și dădu lămuriri:

— Claudia asta n-are nimic pe sufletul ei, e din alea păguboasele. Când să zică hop, „gagiu” o lasă mască și p-aci i-e drumul. Tot așa a fost și aseară, i-a dat cineva întâlnire și a picat în gol. Omul n-a venit și ea a bătut mărunt din buze. Pe altcineva n-am avut la noi. Dumnezeu să mă bată! Asta mi-i crucea! Pe ce vreți să mă jur?

Căpitanul Ghiniță o lăsă în pace și îl chestionă din nou pe Sipică. Acesta fu nevoit să recunoască faptul că ajutase la spălatul vaselor în restaurantul „Lacul Sărat”.

— Ia spune, Sipică, cu cine ai dat tu ochii acolo? Cine-și făcea veacul pe la mesele de pe terasă? Se mai poate sta la aer?!

— Chiar așa de rece nu-i, că doar e numai septembrie. Dacă ne speriem de acuma, ce ne facem când o veni vâjgălăul[9]?

— Nu te abate de la problemă, Sipică, răspunde la ce te-a întrebat tovarășul căpitan.

— Păi dânsul m-a întrebat pe cine am văzut acolo și eu răspund, că de aia mi-a dat Dumnezeu gură: era fostul contabil șef de la „Zimbrul”, făcut praf și negru

---

[9] Vijelie (cu ploaie sau cu ninsoare).

de supărare. Îl oftica ceva de mama focului, numa' tărie a turnat în el și nu se cunoștea. Îl știți dumneavoastră p'ăla mare și mult.

— Și pe lângă el, în preajma lui? se interesă Ghiniță.

— Erau vreo doi vlăjgani din ăia care bat zarurile în port și dau la pește pe pontoane, că plaja s-a închis și nu mai au „serviciu" la garderobe...

— Ți-i amintești bine cum erau. Ia fă-le poza, Sipică.

— Unul avea o geacă de piele cam veche, pantaloni negri și o cămașă roșie. Mutră de prostălău. Celălalt, îl știu și pe el, umblă pe-aici prin piață, le duce la cucoane sacoșele și borcanele pentru murături. Mai cade câte-un portofel, când are ocazie... E tuns chilug, a ieșit luna trecută de-acolo. Ăștia-s. Dacă vă trebuie îi găsiți. Unuia îi zice Gogu, ăluilalt, de vă spusei la urmă, Costică. Niște prăpădiții dracului...

*

Căpitanul Tomescu reușise, la Galați, să pună mâna pe cei care spărseseră un mare magazin alimentar. I-a dibuit pe când alergau gâfâind să prindă vaporul pentru Deltă. Prin telefon s-a înțeles cu Ghiniță și au dedus că lovitura ratată la cooperativa „Zimbrul" din Brăila îi înverșunase pe cei doi indivizi, ale căror semnalmente corespundeau celor comunicate de miliția municipală Brăila; spargerea magazinului alimentar constituia un prilej să-și scoată pârleala. Încă o cauză

soluționată. Cu unii dintre ei a avut de-a face și Mița Garoi și Claudia; grupul începea să se contureze. În cele din urmă, în evidență rămăsese un singur infractor încă neidentificat, – Vom stărui, în timpul anchetei, pentru a-i determina să spună cine anume a rămas nedescoperit.

— Să știți, zise Ghiniță, de la celălalt capăt al firului, când s-au încheiat cercetările de la „Tripoul clandestin”, anumite lucruri au rămas neclare. În momentul când vom fi în posesia altor amănunte, vă vom avertiza.

— Dragă Ghiniță, să nu întreprindeți nimic înainte de a ne anunța și pe noi. Înțelegi la ce și în special la cine mă refer?

— Am înțeles, cu bine!

*

În cabinetul colonelului se aflau în dimineața aceea de noiembrie maiorul Sergiu, maiorul Cupișteanu și căpitanul Tomescu. Raportau despre o nouă spargere și deduceau că mâna nu putea fi decât a unuia singur: Vlad Bănică, poreclit „junghier”, prietenul de mai bine de un an al Miței Garoi. Maiorul Sergiu era furios, fiindcă spargerea se petrecuse pe raza circumscripției sale. Lui Cupișteanu îi ardeau ochii de febră. De o săptămână ducea pe picioare o gripă groaznică. Cu toată scutirea medicală, se prezenta zi de zi la serviciu. Tomescu își exprimă teama că Vlad Bănică îl dușmănea

pe sublocotenentul Covaliu; cineva care stătuse lângă el în timpul meciului auzise insultele la adresa lui Covaliu și amenințările, observase manifestările de ură și cuvintele amenințătoare pe care le profera la adresa ofițerului.

— Cum de nu ne-am gândit mai înainte? spuse mustrător colonelul.

— N-aveam de unde ști, se apără Tomescu. Omul cu care am stat de vorbă mi-a relatat toate astea ca pe un fapt divers; Bănică nu locuiește în Brăila; are dosar la noi; știm că se ocupă cu afaceri necurate, dar nu l-am prins asupra faptului. Avem câteva spargeri cu autori necunoscuți, făcute în stil asemănător. Bănuiala cade, firesc, asupra lui.

— Atunci să trecem la fapte, hotărî colonelul. Să vedem ce hram poartă acest „autor necunoscut”... Ce propuneri aveți?

— Să-i scormonim puțin ascunzătorile, zise maiorul Sergiu. Sunt convins că va sta o vreme ascuns. Ar fi nimerit să-i cercetăm posibilitățile de cazare în afara orașului. Să fie cercetat mai întâi domiciliul unchiului său de la boltești. Obișnuiește să stea pe la el uneori.

Cupișteanu își drese glasul:

— Vă rog să-mi permiteți, tovarășe colonel. Cred că Vlad nu este nici la Galați, nici la Foltești; la ora actuală el încearcă să-și piardă urma mult mai departe. Nu e

atât de lipsit de prevedere, încât să se întoarcă prin orașele unde a stârnit suspiciuni.

— Ce propui, concret? întrebă colonelul.

— Să începem o cercetam sistematică.

— Nu avem suficiente probe, interveni Sergiu.

— Cele de până acum sunt îndestulătoare, declară Cupișteanu. Le putem recapitula...

— Lăsați-l pe mine, interveni căpitanul Tomescu. O să răscolesc toate ungherele unde știu că s-ar putea ascunde. Omul nu are prea mulți bani asupra lui și, cum se afirma aici, pe litoral s-a comportat foarte prudent. Dar mai întâi să obținem un mandat de arestare. Motivele: stabilirea autorilor spargerilor care încă nu au fost identificați. Procuratura va accepta dovezile pe care le avem, depozițiile martorilor și tot ce s-a strâns la dosar. Lovitura din Grădina Veche, cea de la blocul de nefamiliști din Țiglina II și încercarea din Bădălan nu mai pot fi ignorate. Sunt operate de aceeași mână.

— Să trecem la acțiune, hotărî colonelul. Chiar azi voi cere procuraturii mandatul de arestare.

*

Două zile mai târziu, colonelul Ionescu Constantin plecă într-un control pe teren, luând cu sine pe căpitanul Ghiniță și pe locotenentul major Popică. Dădură roată întregului oraș, apoi ieșiră pe șoseaua Făureilor. Peste lanurile de porumb bătea un vânt tăios.

Un pâlc de oameni încerca să strângă cocenii; se vedea cât de colo că nu se pricep și un șef, oarecum iritat, le dădea indicații destul de stângace. Opriră mașina în șosea și se duseră toți trei într-acolo, să se intereseze de camionul ce-i adusese de dimineață și care, la întoarcere, provocase un accident. Oamenii ridicară din umeri. Nimeni n-avea habar de nimic. Un singur lucru reținură ofițerii, faptul că în comuna respectivă se aciuise de câtăva vreme o femeie și un bărbat veniți de aiurea, despre a căror identitate nu se cunoștea mare lucru.

*

În biroul sectoriștilor se făcuse cald, deși era o zi de noiembrie. Nelu Covaliu stătea pe gânduri, privind prin fereastră zborul domol al unor pescăruși ce-și plimbau aripile leneșe deasupra turlei bisericii catolice.

Se trezise cu un sentiment de neliniște, de apăsare. Vremea e de vină, se încurajase singur. Dar îndată ce ajunsese la birou, puse mâna pe telefon și formase numărul Vioricăi. N-avea mare lucru să-i spună, doar atât, să-i audă glasul, să se încredințeze că totul e în ordine. După scurta convorbire telefonică, se simți mai liniștit începu să lucreze sârguincios. Peste o lună și jumătate se încheia un an frumos din viața lui. Abia aștepta să-și invite familia și colegii la nuntă... Mai târziu, soneria telefonului îl făcu să tresară. Ridică

receptorul:

— Alo!

— Aici căpitanul Milea.

— V-am recunoscut. Să trăiți!

— Covaliule, fii atent. Suspectul spargerilor de la Galați a fost semnalat în Brăila. Îl cheamă Vlad Bănică, brunet, mic de statură, părul tuns scurt. Știe să treacă neobservat printre oameni și, fiind conștient de acest avantaj, procedează ca atare. Se strecoară prin mulțime ca o zvârlugă. Preferă locurile aglomerate. Prin urmare, fii cu băgare de seamă, fiindcă ție ți s-a încredințat perimetrul central. Reține că e o oră aglomerată. Mustăriile-s ticsite, printre oamenii dornici de pastramă își fac apariția nelipsiții bețivi cu setea lor nepotolită. Ai să vezi de altfel cum se prezintă lucrurile în centru, ce mare forfotei a început. Fii cu ochii-n patru, omul nostru poate să răsară de unde nu te aștepți.

— Ce fac dacă-l găsesc?

— S-a emis mandat de arestare. Pui mâna pe el și-l aduci la municipiu.

— Am înțeles, spuse Covaliu.

— Ascultă... vocea căpitanului ezită o clipă, ești înarmat?

Covaliu râse scurt:

— Am pumnii la mine, tovarășe căpitan.

— Nu glumesc, Covaliule. Omul e periculos. Cei de

teapa lui îl poreclesc „Junghierul”.

— Înțeleg, spuse Covaliu. O să-mi iau toate măsurile... își puse mantaua, își verifică pistolul și porni către sector, puțin crispat. Nici în fața celui mai redutabil boxer, nici înaintea celui mai greu meci din viața lui, Covaliu nu se simțise atât de frământat; o durere surdă i se ridică spre furca pieptului, încleștându-se pe plex ca un păianjen fierbinte. Aproape că nu putea să respire. Acolo unde vedea oameni strânși la un loc își făcea drum și el, și, în același timp curaj. Lumea îl saluta în treacăt ca pe unul de-al lor, în vreme ce el căuta obsedat, cu privirea, figuri străine. Avu chiar prilejul să legitimeze câțiva necunoscuți și să intre în vorbă cu ei, cercetând cu privirea împrejurimile, ca să surprindă apariția celui căutat. Nu reuși; după ore de căutări se decise să pătrundă în zarva restaurantelor ornamentate după cerințele sezonului. Multe dintre ele își schimbaseră înfățișarea, în saloane dominau butoaie cu caneaua[10] la vedere, lângă rafturi cioplite cu barda și perpelite de flacără, în stilul dulgheriei populare. Peșcheri, năframe și covorașe multicolore spânzurau pe gardurile și pereții căptușiți cu papură. Chelnerii, bărbați și femei, purtau costume naționale; ici și colo, un taraf încerca

[10] Cep de lemn sau de metal, fixat într-un vas, prevăzut la capătul liber cu un robinet, care servește la scoaterea lichidului dintr-un vas.

zadarnic să acopere zarva; pe grătare sfârâiau fleiculițele, mititeii și păstrama, iar vinul nou, cu spumă rozalie, țâșnea din canelele butoaielor uriașe.

„Caută acul în carul cu fân”, gândi Covaliu.

La un moment dat ieși lumea din cinematograf, de la penultimul spectacol din acea seară și în fața localurilor se grămădiră alți clienți. Căutându-și locuri în saloanele deja ocupate. Cei mai tineri porniră spre stațiile de autobuze, umplându-le până la refuz.

Covaliu căuta mai departe silueta periculosului individ. Nimic, nici urmă de el, dar cum să-l distingi între atâția și atâția oameni în plină mișcare, în neliniștita alternanță a întunericului și a luminii? Mergea înainte pe străzile încă animate, gândindu-se la cel pe care-l căuta. De ce nu și-or fi căutând oamenii ăștia rostul într-un alt fel de viață și-și irosesc zilele trăind condiția fiarei hăituite? Ce stranie plăcere să trândăvească și totuși să nu-și găsească odihna, neliniștind într-atâta și pe alții! Bizar mod de existență pe o muchie de prăpastie, ca și cel dus de Alfred Pora, de exemplu. Ieri îl întâlnise pe taică-su. Îmbrăcat într-un palton larg, uzat, demodat ca tăietură, cu guler de fetru și buzunar în partea stângă a pieptului, aducând aminte de moda anului 1945. Pălăria cu panglică lată și boruri largi, recondiționată, pesemne, într-un atelier particular, era poate singura din leatul ei care se mai

păstra în oraș. Bătrânul părea sfârșit:

— A treia oară, vă dați seama, e închis fiu-meu, tovarășe Covaliu, pentru același soi de infracțiuni: contrabandă, trafic de valută și escrocherie. Până când, până când? se căina bătrânul Pora, frângându-și mâinile. Cât se va complace oare într-o asemenea mocirlă? Credeți-mă, m-am săturat, mi-e lehamite. N-aș mai vrea să știu de el. Pe de altă parte, nu mă-ndur, că tot tată-i sunt și tot fiu îmi rămâne. Mi-a distrus viața, dar eu continui să-l compătimesc. Caut avocați să-l apere și întocmai ca un obsedat care aleargă la zece doctori să-i afle leacul, cheltuiesc o groază de bani pe onorarii, iar dumnealui, nimic. Parcă e de piatră. Nu văd măcar o ameliorare, niciuna, mă-nțelegeți?

— Înțeleg, tovarășe profesor. Dar ce să-i faci! Cine-i de vină dacă nu el însuși?

— Mă duc la vorbitor cu sarsanaua plină și cu vorbe bune. Ți-ai găsit, parcă vorbesc la pereți. „Te iert. Îi zic. Fă-te odată om. Mă zbat să te scot de aici numai să știu că te îndrepți. Mă duc până în pânzele albe, ajung la Consiliul de Stat cu o cerere de grațiere și e cu neputință să nu te scot. Da' fă și tu ceva! Toată lumea vrea îndreptarea păcătosului și nu pieirea lui. Înțelege odată pentru totdeauna."

— Și el ce spune?

— Ce să spună, îmi râde în nas și-și bate joc, de parcă

i-aș vorbi în dodii. Sfătuiți-mă ce să fac. Că am ajuns din om neom.

— Insistați, depinde de el și de dumneavoastră, deopotrivă!

— Cum să schimb o mentalitate ca asta: „Munca-i numai pentru gloată, băieții deștepți se descurcă fără condică și fără șefi!” Auziți dumneavoastră vorbe de om tânăr! De la cine a învățat, spuneți-mi! De la mine în niciun caz, că eu muncesc până dau în brânci!

— Aveți și dumneavoastră o vină. Vi s-a spus de atâtea ori și probabil că n-ați luat în considerație. L-ați răsfățat peste măsură și i-ați dat mână liberă, să facă tot ce i-a trăsnit prin minte. Nicio frică, nicio îngrădire, niciun control, bani lăsați pe mâna lui de mic copil, cadouri, distracții cu nemiluita, casa la dispoziție, pentru orice fel de întâlniri, și autoritatea dumneavoastră la pământ. În casa dumneavoastră n-ați jucat rolul de părinte, ci, mai cu seamă, de susținător bănesc. Ați încercat să-i descoperiți prieteniile, mediul unde s-a molipsit, legăturile stabilite cu diverși oameni certați cu societatea? Nu. L-ați lăsat de capul lui și rezultatul a fost cel pe care l-ați cules.

— Aveți dreptate, aveți dreptate, e prea târziu, oftase bătrânul Constantin Pora și se depărtase fără a-și lua măcar ziua bună.

...Acum ce vedea Covaliu în stație? Aceeași siluetă

gârbovită de ieri dimineață, umblând de astă dată în căutarea cuiva. Dar după cine a plecat bătrânul la ora asta? Se strecoară printre oameni, își face loc, întorcând capul când într-o parte, când în alta. Privește grăbit și îngrijorat în jur. Ce-ar fi să-i iasă înainte și să-l întrebe?

— Tovarășe Covaliu, exclamă profesorul îmi pare bine că vă găsesc, vă rog scuzați-mă. Pe dumneavoastră vă caut de azi de la prânz. Cel puțin după ora șase am ieșit de două ori în oraș ca să vă întâlnesc. Vă cer îngăduința, zise ceva mai potolit, sa trecem mai de-o parte, ca să putem vorbi fără martori.

— Foarte bine, acceptă Covaliu. Să ne retragem într-un colț, dar nu vreau să ne depărtăm de stradă. Aștept pe cineva.

Găsiră de îndată și locul potrivit, sub un bec mare, spânzurat cam inestetic la intrarea unui debit de tutun, alături de un „aprozar" cu obloanele trase.

— Vă ascult, tovarășe profesor.

— Când am ajuns acasă, puțin înaintea prânzului, m-am pomenit că sună la ușă un cetățean. Nu vi l-aș putea descrie. Subțire, mic de statură, îmbrăcat cu o geacă maronie și căciulă cu clape ridicate, destul de bine afumat de băutură și cu niște ochi răutăcioși, care-i jucau în cap. M-a întrebat despre fiu-meu, de parcă ar fi fost căzut din lună. Se interesa dacă este „afară" sau „înăuntru". Presupun că era străin de oraș și-l căuta pe

băiat de mai mult timp.

— Așa, așa, continuați, îl încurajă ofițerul pe profesor, iar ochii în timpul acesta controlau strada ocupată de lume.

— Cum, nu știi, zic, că fiul meu se află închis de câteva luni? A fost judecat și condamnat, a făcut recurs împreună cu tot grupul și așteaptă hotărârea definitivă.

— Bine, zice el înfuriat, cel puțin ai aflat până acum cine l-a vârât la apă, cine i-a făcut bucata ca să-l bage la răcoare? Se tot vâra în mine și trăsnea a băutură, că am fost nevoit să mă retrag din fața lui. Atunci am înțeles că are cu dumneavoastră ceva. După câteva minute, după ce v-a bârfit, cum știe numai un golan dintre ăștia s-o facă, v-a rostit numele, însoțindu-l de o înjurătură groaznică. Urechile mele nu au auzit de multe ori asemenea insulte. Se grozăvea în fața mea că pe dumneavoastră și pe un căpitan de la miliția Galați o să vă aranjeze cum știe el mai bine și că nu-i pasă de urmări, fiindcă a mai trecut prin pușcării și cunoaște traiul de acolo. Fierbea răutatea în el cum clocotește drojdia în butoaiele murdare. Mutră de bandit sadea, unul din ăia care-ți iau gâtul cât ai spune pește. Ce mai, bestie în carne și oase. Eu nu l-am lăsat să termine; m-am socotit dator să-l contrazic, zicându-i că este informat greșit și că tot ce spune despre dumneavoastră nu sunt decât calomnii. Iar în calitatea mea de părinte

am recunoscut că oamenii legii și din oraș și din cartier mi-au atras atenția direct, și, de fiecare dată, m-au rugat să-l ajut pe fiul meu ca să se pună pe linia de plutire. Numai că fiul meu s-a așezat de-a curmezișul și a căzut din greșeală în greșeală. Bestia mârâia ca un dulău întărâtat și lua peste picior tot ce spuneam eu. A zis că discuția cu mine s-a încheiat, că are treabă și nu mai are răbdare să asculte. I-am spus că și eu am treabă și că aș vrea să aflu pentru ce-l caută pe fiul meu. Să-l vezi atunci cum și-a smuls ca un descreierat căciula de pe cap, a întors-o cu gura în sus și a întins-o către mine, ca un cerșetor nerușinat.

— Nu pe băiat îl caut, dom' profesor, că știu bine unde este. Pe dumneata te caut. Pune ici la labă o mie de lei, ăsta-i prețul pentru capul lui Covaliu. Dinte pentru dinte, dom' profesor. Mă iertați, dar așa a vorbit nemernicul. M-am scuturat din toate încheieturile și l-am dat pe ușă afară, răstindu-mă la el:

— Să-ți fie rușine că ai venit la mine cu asemenea gânduri și asemenea propuneri. O să anunț autoritățile, nemernicule.

— Autorități? a râs el. N-au decât să mă caute. Și s-a dus cu haina aia fâlfâind pe el ca pe-o sperietoare. Ce zici de asta, tovarășe Covaliu? Te-am căutat toată ziua ca să-ți povestesc.

— Dacă ați avea răbdare să stați cu mine și m-ați

însoți, credeți că l-ați putea recunoaște?

— Ba bine că nu. Tot n-am somn, tovarășe Covaliu, tot n-am cu cine sta de vorbă acasă, fiindcă-s singur. Cel puțin lângă dumneavoastră mai petrec câteva ceasuri.

— Spuneți sincer, întrebă Covaliu, dumneavoastră îmi purtați pică pentru că, într-un fel sau altul, v-am despărțit de băiat?

— Cum, tovarășe Covaliu, atât de puțin ai înțeles dumneata din tot ce ți-am vorbit și ieri și astăzi? Pentru a se pune ordine în familia mea a fost nevoie de intervenția autorităților, de atâtea ori și cu atâtea prilejuri! Ce am stricat noi a trebuit să îndrepte instanța de judecată. Cui să port pică? Iar vagabondul de fiu-meu a primit exact ce-a meritat. Sunt un om cu cap, tovarășe Covaliu. Chiar dacă mă doare, recunosc că aveți dreptate.

— Atunci să mergem, spuse Covaliu de parcă atunci i-ar fi venit ideea. Să-l căutăm pe acest „răzbunător” al cauzelor pierdute.

*

— Aș vrea să dau un telefon, așteptați-mă aici. Cred că după asta nu vă mai rețin, zise Covaliu.

Bătrânul ridică din umeri:

— V-am spus că nu am nicio grabă.

Ofițerul se depărtă, zărise pe o stradă laterală cabina unui telefon public. Lumea continua să tropăie încoace

și încolo. Vitrinele prăvăliilor, reconsiderate prin optica toamnei, clipeau etalându-și mărfurile, iar un atelier foto expunea în razele puternice ale lămpilor de neon portrete chivernisite de miri și mirese, nuni și nune, socri și soacre, întregul alai prins în poziții rigide.

Ofițerul intră în cabină, trase după sine ușa. Înainte se uitase în jur, constatând că nu-l văzuse și nici nu-l auzise nimeni. Formă numărul sediului:

— Sunt Covaliu.

— Ceva noutăți? auzi întrebarea grăbită a interlocutorului.

— Până la ora aceasta, nimic. Omul n-a apărut în sectorul meu. Am obținut însă o informație de la tatăl lui Fredi Pora. Mi-a spus că individul a fost la el acasă, dacă o fi fost cel căutat, nu este prea sigur, și s-a interesat de fiul lui. Când a aflat că Fredi este închis a proferat în fața omului respectiv injurii la adresa justiției și organelor de urmărire.

— Am înțeles! Zi-i mai departe.

— I-a cerut bani profesorului Constantin Pora ca răsplată pentru un posibil atac asupra mea.

— Glumești?

— Nu, din păcate.

— Fii foarte atent, Covaliule. Am trimis în patrulare toți oamenii disponibili. Acuma s-a întors dintr-o misiune Udrea. Ți-l trimit în sectorul dumitale.

— Nu era nevoie. Încă e destulă animație. Vă spun sincer, mai am în ajutor pe profesorul Pora. E lângă mine, încercăm să facem recunoașterea persoanei împreună. Vă povestesc eu. În sfârșit, dacă așa s-a hotărât, mă conformez. Peste câteva minute voi fi la punctul fixat în dispozitiv. Îl aștept pe Udrea. Ceilalți v-au comunicat ceva?

— Deocamdată nimic. Individul parcă a intrat în pământ.

— Îl scoatem noi... murmură Covaliu. Să trăiți!

Se uită prin geamurile cabinei, de jur-împrejur. Nu se ivise încă nimeni. Covaliu formă numărul Vioricăi. Și-o readuse în minte, înfrigurată, cum o văzuse la ultima plimbare cu lotca pe Dunăre. Ca să se încălzească, au schimbat locurile și ea a început să vâslească voinicește, accelerând ritmul ramelor. Zvâcneau sub impulsul proaspetei forțe care o înlocuise pe a lui. „Nu știe ea să înoate prea bine, dar să tragă la vâsle se pricepe de minune”. Telefonul sună prelung. În sfârșit. Îi auzi glasul:

— Alo!

— Bună seara, fetiță, iartă-mă pentru deranj. Te-ai culcat? N-am ce-ți face, mi-a fost dor de tine și am vrut să-ți mai aud o dată glasul înainte de a adormi. Nu puteam să renunț în seara asta la „prostul” nostru obicei.

— De ce te copilărești? îl mustră ea. Îmi face plăcere să te aud. Așteptam telefonul ăsta. Chiar dacă erai la o distanță cosmică, tot l-aș fi primit, sunt sigură de el, contez pe el.

— Ce să-ți spun, Viorica, abia aștept să ies din serviciu, să mă întorc acasă și să adorm cu gândul la tine. Am văzut adineauri niște poze caraghioase de nuntă. Oare așa vom arăta și noi? Țepeni și solemni, cu fețe serioase, înconjurați de rubedenii...

— Obligatoriu trebuie să trecem și prin asta, zise Viorica. Cum e pe stradă?

— Serbarea tulburelului, lume multă, mai multă ca ziua. Te sărut și... pe mâine.

— Și eu pe tine, noapte bună.

Telefonul se închise, el ieși din cabină, silueta bătrânului se văzu în colț suprapusă pe o pată de lumină, care i-o contura. De undeva țâșni o umbră, făcându-l să tresară, se grăbi s-o ajungă și văzând că nu reușește se în toarse acolo unde-l văzuse adineauri pe profesorul Pora.

Bătrânul se schimbase la față și în ochi i se putea citi un început de groază. Îi spuse precipitat:

— Să știți că l-am văzut, a trecut pe lângă mine ca fulgerul și a luat-o în direcția străzii unde o apucaseți dumneavoastră adineauri. Am vrut să vă strig, dar m-am gândit că nu fac bine. Voiam să par că mă aflu

întâmplător pe aici și că nu știți că a trecut pe la mine, înainte de prânz.

— Dacă e om, să poftească la o discuție aici, între oameni, în lume, să ne explicăm ce avem de explicat. La urma urmei să lăsăm prostule, n-o fi dracul chiar așa de negru. Poate dumneavoastră vreți să plecați acasă. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut până acum. Vă promit că mă voi interesa de situația fiului dumneavoastră.

Cu aceeași față înspăimântată, profesorul salută și plecă grăbit, gârbovindu-se sub vântul rece.

Lui Covaliu îi veni ideea să-l caute pe borfaș acolo unde l-a zărit adineauri. Numai așa îl va putea prinde. Viu și nevătămat, își repetă el în minte. Merse către strada întunecoasă, o străbătu în zig-zag, privind în toate direcțiile. Când ajunse la capătul ei, luă calea întoarsă și pentru o clipă își aduse aminte că a întârziat la întâlnirea cu plutonierul major Udrea. Simți în spate pe cineva, pași ușori, elastici, furișați. Se întoarse. Desluși bine silueta. Da, avea o geacă descheiată, o căciulă cu clapele ridicate: omul care se lăudase că...

Strigă către el, arătându-se în lumină, disprețuindu-i:

— Vino, poftește încoace, cine ești?

Insul tăcu și se trase către un gard cu drugi de fier și postament de piatră. Covaliu nu-i putu intui în prima clipă intențiile. Înaintă fără teamă. Omul sări din fața gardului, Covaliu mai făcu doi pași și-l apucă de mâna

stângă, lăsându-i dreapta liberă. Poate aceasta i-a fost greșeala. Se încredea încă în faptul că individul nu se va încumeta să atace. Dar Vlad se echilibră pe călcâie și zvârli prima înjurătură, ca pe un scuipat. Lui Covaliu i se ridică sângele în cap, dar nu răspunse. Mai făcu un pas, fără să-i dea atenție și insul se aruncă pe neașteptate, punându-și toată forța lui în acest salt. Covaliu nu se feri. Împins de un resort sălbatic, banditul îndreptă lama pumnalului spre gulerul mantăii. Brațele lui Covaliu încercară să prindă reverele descheiate ale umbrei care-l atacase. Auzi un rânjet bestial și simți că-l părăsesc puterile. Ceva ca o șuviță de apă fierbinte îi aluneca pe piept. Ridică mâna la gât să-și oprească sângele izbucnit din carotidă și se gândi în clipa aceea că șeful său a avut dreptate: totuși l-a atacat banditul. Dintr-odată, în jurul lor apărură oameni. Veni și tânărul boxer Vătafu, care cu câteva clipe înainte îl salutase pe stradă, se năpusti asupra banditului, îi smulse cuțitul, îl prăvăli la pământ, îl apucă de guler, dar Vlad se desprinse cât ai clipi, lăsă și căciula cu care ceruse profesorului Pora prețul „răzbunării" și dispăru. Vătafu renunță să-l urmărească pe asasin și își îndreptă atenția către colegul căzut, încercând să-l ajute. Lumea privea îngrozită, înmărmurită, acel munte de om făcut numai din mușchi și forță, care zăcea pe trotuar. Pierdea sânge cu nemiluita. O baltă întunecată se întindea sub

genunchii lui. Vătafu fugi către miliție cu cuțitul în mână, în timp ce alți trecători nu știau cum să procedeze cu trupul care, zvâcnind, cerea ajutor. Un om cu chip roșcovan dădu imediat alarma în jur, alți trecători îngroșară rândurile în preajma rănitului. Roșcovanul strigă:

— Anunțați salvarea, oameni buni, căutați un doctor, Covaliu a fost lovit. Ce înseamnă asta, mișcați-vă, mișcați-vă, de ce ați încremenii, să-l luăm pe brațe, opriți o mașină!

Secundele treceau neiertătoare, lumea nu știa ce să facă mai întâi, sângele se împrăștia pe trotuar. În sfârșit, se auzi de departe sirena salvării. Parcă tot orașul explodă de învălmășirea întunericului și a luminii, de fasciculele turismelor ce se îndreptau toate spre acest loc tragic, spre acest colț unde căzuse securea morții.

— Faceți loc, oameni buni, faceți loc!

Doi brancardieri, un medic, o felceriță în halatele lor albe își croiau cale printre oameni.

Doctorul îngenunche lângă trupul în care încă mai pulsa viața, îi lumina fața cu o lanternă. Chipul devenise alb, o sudoare rece îmbrobonise fruntea și pleoapele, brațele rămăseseră parcă în poziție de apărare. Apărarea cavalerului în fața acelui care nu venise la o luptă deschisă, bărbătească, ci perfidă și criminală. Doctorul făcu semn brancardierilor să așeze targa. Îl

ridicară cu multă precauție. În timp ce îl transportau către mașină, plutonierul major Udrea veni în fugă, se opri în fața brancardei, înțelese într-o clipă totul și-și cuprinse fruntea cu palmele.

— Prea târziu, murmură el. Prea târziu!

În lumina albăstruie a ambulanței, doctorul căuta cu înfrigurare o soluție. Încercă mai întâi să oprească sângele, apoi ceru felceriței o seringă cu coagulant, îl injectă, după aceea așeză stetoscopul pe pieptul muribundului. Covaliu intrase în comă, fusese rostogolit de brusca izbitură spre hăul de umbre de unde nu mai există întoarcere. O slabă speranță mai licărea în sufletul doctorului, care își mușca buzele și izbea cu pumnul în ferestruica mică a cabinei șoferului, grăbindu-l.

Tot spitalul era în picioare, luminat, porțile deschise, ușile de la intrare de asemenea, la ferestre nenumărate capete de bolnavi, sirena ambulanței le prevestea un eveniment dureros. Sala de reanimare era pregătită. Căruciorul înainta pe culoar, din mers reușiseră să-i scoată mantaua, centura, vestonul, atâtea brațe se întindeau către omul acela și toate conduse parcă de un singur creier care lucra perfect, fără să accepte o clipă ideea că lucrează zadarnic. În întâmpinarea echipei volante apărură alți medici, alte surori, să grăbească cât mai mult mersul căruciorului. O goană precipitată pe

holurile lucind de curățenie; ceremonia salvării devenea tot mai complicată, căci doctorii, văzând chipul palid al omului și faptul că respiră tot mai rar, începură să aibă îndoieli, tot mai multe îndoieli. Făcură tot ce era de făcut, transfuzie, mască de oxigen, injecții cu adrenalină...

*

Vătafu ajunsese în fugă la camera ofițerului de serviciu, iar acesta îl privi plin de stupoare, întrebându-l *de* unde vine mânjit de sânge.

— De la locul uciderii lui Covaliu!

— Cum? Nu înțeleg! Cine l-a ucis? Ce vorbe-s astea?

— L-a ridicat salvarea, mai trăia, dar pierduse tot sângele...

— Și cine era individul?

— Nu se știe, a ieșit din noapte și s-a dus în noapte. Am încercat să-l prind, n-am reușit. Și-a lăsat cuțitul, fularul, căciula.

— Ce tot vorbești, ucis, ucis? Covaliu ucis?

— Credeți-mă, Covaliu mi-e prieten de mult, am fost acolo, la câțiva pași, eu sunt din păcate martorul. Nenorocitul de martor care a văzut totul din prima și până în ultima clipă, până s-au închis portierele salvării.

Seara de noiembrie avea un aer straniu, cu acea lume care, lăsându-și rosturile și programul obișnuit, renunțând la plecarea din stațiile autobuzelor, pornise

spre trotuarul înroșit de sângele lui Covaliu. Între timp, organele de ordine făcură un cerc, să nu mai atingă nimeni acel loc.

Comandații lui Covaliu fură primii anunțați, dar refuzară să creadă o asemenea enormitate. Toată lumea tresări cum auzi știrea. Prin ușile cinematografelor, oamenii începură să dea năvală și tot spre colțul acela porniră. Un echipaj al miliției sosi la fața locului cu doi câini, care mirosiră lucrurile infractorului și apoi porniră în goană cu însoțitorii lor, către Grădina mare, coborâră pantele spre Dunăre, trecură printre magazii și ajunseră chiar pe malul apei și chiar la limita uscatului. Câțiva stropi de sânge putură fi văzuți în acel loc.

— Mai departe Rex, mai departe, lord!

Rex și Lord, ciulind urechile, începură iar goana. Dădură un ocol neregulat malului și urcară alte trepte surpate până ajunseră la o cărare, apoi din nou pe o stradă, care ducea spre Tribunal. Aici începură să se învârtească în loc, ca și când ar fi dat târcoale unui singur punct, dar, de fapt, aici urmele se pierdeau, topindu-se în alte urme. Deducție simplă. Asasinul a fugit spre apă să-și spele petele și, făcând un ocol, a intrat în oraș pe altă cale.

Raportară constatarea dispeceratului. Colonelul dăduse dispoziție ca patrule mobile să pornească

deîndată spre punctele de ieșire din oraș, către bariere și către gară. Noaptea constituia un impediment greu de depășit. Se puseră în alertă posturile de miliție din gări și din porturi din cuprinsul județului și al celui învecinat. Urmărirea se complica. Maiorul Adam împreună cu căpitanul Ghiniță cercetară gheretele pieții. Aveau vaga speranță că tot pe acolo se află gazda, unde timp de două zile criminalul a stat ascuns. Se duseră la un prieten al lui Sipică. Acesta, trezit din somn, tăgădui că ar fi primit pe cineva în ultimele două zile. Ghiniță îi atrase atenția că orice depoziție falsă sau alăturea cu drumul îl va costa foarte mult.

— Nu mi-e frică, domn′ căpitan, răspunse omul. Atâta timp cât știu că n-am primit pe nimeni, nu mi-e frică. Sunt în ceartă cu ai mei și am închis odaia pe care ei o închiriau pentru prieteni de pripas. Duceți-vă să vedeți pe nevastă-mea și pe soacră-mea cum le-am umflat ochii. Numai lăcomia lor, a muierilor, face ca să se perinde tot felul de neisprăviți pe aici, prin curtea mea.

— Bine, bine, zise Ghiniță. Nu mai face pe neprihănitul, că știm noi destule. Dacă se prezintă cineva și-ți cere găzduire în noaptea asta, vii glonț și ne anunți.

În timpul acesta maiorul Adam ieșise din curte, făcându-i semn lui Ghiniță să nu mai întindă vorba.

— Trebuie să punem mâna pe criminal, chiar dacă va fi nevoie să mergem pe jos de aici până la Galați. Hai, deocamdată, la gară. La înapoiere mă gândesc să trecem pe la Sipică. La Sipică trag mulți.

Maiorul o luă înainte, căpitanul după el, mașina porni în goană, în câteva clipe ajunseră la gară. În biroul șefului de post al TF-ului, moțăia, așteptând informații de pe traseu, un sergent major tinerel. Cum îi văzu intrând pe ofițeri, sări ca dintr-un resort și raportă, potrivit formulei reglementare, ce anume îndeplinea acolo.

— De când ai intrat în serviciu? întrebă maiorul Adam.

— De cincisprezece minute, nu mai mult.

— Ce trenuri au venit și au plecat în timpul acesta?

— Spre Buzău două mărfare, spre Galați un personal.

— Ceva care să-ți fi atras atenția?

— Nimic, nimic, tovarășe maior, răspunse automat sergentul major. Numai de dimineață mi s-au dat „semnalmentele” unor bagaje dispărute din gara Barboși. Am căutat în evidență. N-am găsit acest gen de infractori în perimetrul competenței noastre. Probabil a fost în trecere, nu din partea locului.

— S-ar putea să ai dreptate, interveni căpitanul Ghiniță, în timp ce maiorul Adam își aprinse țigara.

Amândurora le era teamă să dea un telefon la sediu,

de groază să nu afle tragicul deznodământ. Se agățau de o speranță și nu voiau s-o știe spulberată definitiv.

Sună în schimb „sediul” după ei.

— Ce noutăți? întrebă colonelul.

— Aproape nimic, tovarășe colonel, raportă maiorul, ci doar sesizarea unui furt comis în gara Barboși cu autor neidentificat. Aici se afirmă că n-ar fi vorba de clienții lor.

— Bine. Lăsați gara și cercetați toate taximetrele din oraș. Vedeți dacă vreo mașină de piață are pete de sânge pe pernă sau dacă vreun șofer a transportat pe cineva cu semnalmentele banditului într-un loc sau altul, în ultima oră.

— A și trecut o oră?! se arătă mirat maiorul Adam.

— Da, a trecut. Acolo, la spital, se lucrează intens, îl liniști colonelul. Încă nu-i totul pierdut.

— Mi-ați luat o greutate de pe inimă.

— Duceți-vă unde v-am trimis. Raportați imediat orice constatare.

*

Una dintre echipe pornise spre Galați, să vină în sprijinul judiciariștilor din județul alăturat, pentru a încerca o investigare a tăinuitorilor de acolo. Asfaltul șoselei era umezit de bura rece a lunii noiembrie. Farurile băteau departe fâșia lucioasă de bitum, flancată de perdelele laterale ale copacilor. Atmosfera din

mașină era apăsătoare, ocupanții ei revoltați și triști. Unul dintre dânșii trecuse pe la spital venind dinspre Monument: știrile prinse din zbor despre rănit nu erau prea liniștitoare. Se pare că omul se stingea.

Deodată radioul de la bordul mașinii prinse glas. Se comunica tragicul sfârșit al lucrătorului de miliție Ion Covaliu, căzut la datorie. Șoferul Irină, deschise aparatul mai tare pentru că dispeceratul transmise încă o dată cutremurătoarea știre. Portierele se deschiseră, oamenii coborâră și rămaseră câteva clipe în tăcere, uitându-se în zarea unde se profilau luminile orașului vecin.

*

— Anunțați mama și sora ofițerului, cu circumspecție, logodnica la fel, spuse colonelul celor doi ofițeri tineri care fuseseră chemați la el în cabinet.

Colonelul Rizescu era abătut, chipul îi era împietrit de durere și ținuta rigidă, cum niciodată nu-l văzuseră subalternii. Se îndreptă către alt ofițer:

— Dumneavoastră duceți-vă la spital. Luați legătura cu medicii de la reanimare. Vedeți ce s-a întâmplat acolo și ce concluzii au tras ei înainte și după expiere. Datorită sucombării prin colaps a ofițerului nostru, acolo și-au început activitatea procurorul și medicul legist. Raportul lor comun ne interesează. Să mă țineți la curent.

Ofițerii teșiră. Colonelul Rizescu se așeză la birou, își cuprinse fruntea în palme. Telefonul îl făcu să tresară:

— Alo! Da, eu sunt. Cum? L-ați prins la Galați? Foarte bine. Lămuriți totul, luați toate declarațiile cu putință? Cum? N-au fost găsiți împreună? Căutați-o și pe concubina lui. S-ar putea să cunoască anumite amănunte necesare anchetei. Premeditare, mai încape discuție? Avem martori, degeaba neagă ticălosul. Bine, asta-i tot...

*

A doua zi dimineață se arătă un cer însorit. Era în a doua jumătate a lunii noiembrie. În fața sediului miliției, deasupra intrării, se arborase un steag de doliu. Ofițerii care intrau și ieșeau din birouri păstrau o tăcere aproape ireală. Parcă și mașinile de scris și telefoanele sunau mai domol. Și nu era convorbire care să nu cuprindă în conținutul ei măcar o frază legată de bestiala crimă săvârșită împotriva sublocotenentului Covaliu. Reședința Box-Clubului fu drapată cu flamuri negre. Afișelor care anunțau meciul de box programat chiar în seara zilei următoare li se aplicaseră un chenar de hârtie neagră. Boxerilor care soseau în oraș nu le venea să creadă că nu-l vor vedea la meci pe Ion Covaliu. Pentru ei Brăila era considerată drept a pepinieră de talente. La strălucirea faimei ei contribuise și Ion Covaliu cu prisosință. Discuțiile nu se mai

sfârșeau.

Casa tineretului fusese destinată să poarte în nava ei interioară catafalcul tânărului ofițer, care la această oră matinală zăcea pe lespedea rece de marmură a morgii spitalului. Și nu părea liniștit. Chipul livid, ca șlefuit în piatră albă, exprima regretul imens că se despărțise de viață în plină putere, în pragul marilor înfăptuiri ale bărbatului și viitorului soț. Vătafu plângea nestăpânit, în hohote, iar tânguirea lui căpăta ecouri în sala aceea sinistră; își cerea scuze din priviri medicului legist, celor doi ofițeri și procurorului care, la rându-le stăteau încremeniți după ce-și încheiaseră expertiza. Peste câteva minute părăsiră sala într-o totală muțenie.

*

În camera de arest, în subsolul miliției municipale, criminalul, adus cu o noapte înainte să dea socoteală de fapta săvârșită, recunoscuse mârșava lovitură ce o aplicase în chip intenționat vestitului campion. Nu avea remușcări, era blocat total de sângele veninos care îi circula prin artere. Aceeași căutătură fioroasă cu care-și privise mama, prietenii, victimele. Nicio tresărire umană în ființa lui, ci doar teama de neprevăzut a fiarei încolțite, știind că după un atare act scelerat urmează o judecată intransigentă. Făcuse depoziții complete, își povestise trecutul, nenumăratele antecedente și ultimele lovituri. În fața unui procuror care îl trăsese

foarte serios la răspundere, n-a mai putut ascunde nimic.

*

...Cortegiul înainta încet, sunetele tărăgănate ale fanfarei nu conteneau și ziua rămânea fierbinte ca o zi de vară. Pe bulevardele pe unde trecea trista coloană mirosea a frunze uscate. Nimeni nu-și afla cât de puțină pace.

Și acele câteva ore cât dură procesiunea, chipul tânărului ofițer ucis trecu prin conștiința miilor, zecilor de mii de oameni care-l conduceau spre ultimul lăcaș.

Veniseră de la București, în ultima clipă, boxerii unei delegații dinamoviste, copleșiți de aceeași durere. Mulți dintre ei împărțiseră cu Ion Covaliu zilele și nopțile peregrinărilor prin țară și străinătate, urmându-și fiecare destinul sub culorile faimosului club. Ion Covaliu lăsa un gol imens în urma lui, un gol prin care vânturile toamnei rostogoleau frunze și le grămădeau parcă în jurul arenei unde, peste numai trei ceasuri, avea să bată gongul ca să înceapă cel mai trist dintre meciurile trăite vreodată de jucătorii și de publicul brăilean.

Președinții celor două cluburi abia izbutiră să-și rostească discursurile, glasurile lor fiind mereu sugrumate de emoție. Bătălia începu cu dârzenia obișnuită. Boxerii brăileni și adversarii lor se băteau ca

leii și, ori de câte ori aveau prilejul, privirile lor cădeau pe scaunul gol, acoperit cu zăbranic, de unde ar fi trebuit să se uite spre ring Ion Covaliu, cavaler al pugilatului, cavaler al legii, invitatul de onoare al galei. Destinul îl transformase într-o tulburătoare umbră.

*

Brăila recheamă de obicei vara ecourile acestui gong, împletindu-le cu sirenele bătrânului port și cu șoaptele platanilor din parcul central, fiindcă scrânciobul neostenit al anotimpurilor se oprește câteva zile aici, să convoace în arenă scrimerii cu mănuși într-o întrecere a rememorărilor.

Atunci plutește printre ei silueta eroului. La vestiare, la intrările aglomerate, în tribunele fremătătoare, la masa oficialilor, în careul magic, după ce surâsul lui multiplicat în afișe te-a întâmpinat pretutindeni pe străzi și în vitrine.

Linia invizibila

— Ești afanisit[11] ca o libelulă zăcută sub un clopot de sticlă!

— Vi se pare, zise fără convingere tânărul caporal T.R. Frecându-și barba crescută pe obrazul ofilit. Aș vrea

[11] Plictisit.

doar să beau o cană cu apă. Mi-e tare sete. Toată noaptea, pe drum, în nenorocitul ăla de camion, n-am făcut altceva decât să înghit praful stârnit de roțile din spate.

Locotenentul chipeș, cu ochi albaștri, îl măsură cam de sus. Se grăbi totuși să-l servească pe ostașul adus din linia întâi din ordinul său. Trecu în camera alăturată biroului, se întoarse cu o carafă mare și i-o întinse. Liviu Moraru fremătă, privindu-l recunoscător. Începu să bea cu înghițituri mari. Ochii i se umplură de fericire.

— Mă băiatule, ușor, nu se bea așa, nebunește! îl preveni locotenentul Duma.

Caporalul însă nu-l ascultă până ce nu dădu peste cap tot lichidul. La urmă gemu de plăcere, așeză mulțumit carafa pe tăblia biroului, privindu-și întrebător interlocutorul. Dar acesta tăcea.

— M-ați adus din linia întâi, zise cu glasul limpezit Moraru, și mi-ați fixat ca termen de prezentare această dimineață, în zori. Iată-mă. Am venit!

— Îmi pare bine că te grăbești să afli de ce te-am chemat. Asta îmi ușurează întrucâtva sarcina. Mai întâi, vreau să te întreb ceva: bănuiești unde te afli?

— Nu, recunoscu Liviu Moraru, frecându-și cu stăruință bărbia țepoasă.

— În incinta Statului Major, biroul special, căruia împrejurările îți cer să-i aduci serviciile dumitale. Sper

să accepți.

Caporalul rămase câteva clipe descumpănit, își roti copilărește ochii prin încăpere, de parcă ar fi putut prin aceasta să capete amănunte suplimentare. Reveni cu o privire senină, îndreptând-o din nou asupra locotenentului, și așteptă.

Dima zâmbi enigmatic întinzând spre Moraru tabachera de argint. Sub elasticele de culoare roșie stăteau înșirate țigări „Piramid” provenite din captură (coloanele de aprovizionare ale inamicului fuseseră în ultima vreme ținta unor manevre iscusite ale unităților noastre). Moraru primi bucuros invitația. Luă o țigară și-o aprinse folosind propria-i brichetă, scoasă ca o surpriză din buzunarul de sus al vestonului; oferi apoi flacăra ei și interlocutorului, căruia în timpul acesta îi urmărea reacțiile.

— De unde ați aflat de existența mea? îl întrebă direct.

Locotenentul ezită să răspundă. Nițel amețit de fumul aromat al țigării, Liviu repetă întrebarea. Locotenentul se aplecă spre el:

— Adu-ți aminte unde ai fost solicitat lunea trecută și ce-ai realizat acolo, în adăpostul generalului Tomulescu. Dumneata ai tradus, pare-mi-se, comandantului marii unități depozițiile unui ofițer german proaspăt capturat!

— Bun, și ce-i cu asta?

— L-am transferat aici pe prizonierul acela și printre altele el și-a exprimat admirația pentru limba germană pe care o vorbești.

— Nimic extraordinar. Am funcționat doar ca profesor de limba germană la Brașov, unde m-am și născut. Dar ce legătură are chestiunea asta cu...

Locotenentul nu-și ascunse entuziasmul.

— Ești tocmai omul de care avem nevoie.

Caporalul tăcu. Schimbarea bruscă intervenită în viața lui nu-i prea venea la îndemână. În pozițiile înaintate, unde se răfuia zi și noapte cu ariergărzile inamice, își lăsase prieteni apropiați; se pomenea deodată aici, unde i se vorbea pe ocolite, de parcă locotenentul l-ar fi pregătit sufletește să-l arunce cu propriul consimțământ într-un abis. Era necesar acordul lui, pe urmă puteau să-l trimită unde au plănuit, fără să-l mai consulte, iar lui îi revenea obligația să se supună indicațiilor și ordinelor date. I se părea că pregătirile intraseră într-un stadiu înaintat. În fond era ostaș, nu avea de ales... Liviu apucă mica ceașcă de pământ ars și smălțuit, umplută cu palincă și se ridica. Avea, de fapt, în fața lui un ofițer de stat major, iar el nu era decât un caporal.

— Nu ești de părere să profităm de acest răgaz, zise locotenentul Duma cu oarecare veselie, și să improvizăm o repetiție generală?

— Nu prea înțeleg!

— Rostește formulele de protocol folosite în familiile nemților cu diferite prilejuri. Să știi că mă pricep și eu întrucâtva la limba germană.

— Ce doriți? O alocuțiune, un toast, urările întrebuințate în păturile de jos sau în cele orășenești?

— Din toate câte ceva.

Liviu Moraru nu întârzie să-și etaleze cunoștințele și începu să rostească cu dezinvoltură câteva fraze uzitate în diferite medii ale Germaniei. Le debită cu viteza unei plăci puse la turație maximă, ceea ce produse asupra stat-majoristului una din cele mai plăcute impresii, mai cu seamă că repetă câteva și în dialectele sudice ale Germaniei, unde familia îl trimisese să-și facă studiile în 1942–43. Faptul îl cuceri pur și simplu pe ofițer.

Cu toată aparenta înțelegere din primele clipe, după aceea Moraru se închise în sine și rezistă cu încăpățânare la insistențele ofițerului. Nu se lăsa convins să abandoneze subunitatea unde el, de fapt, vroia să încheie războiul pe scut ori sub scut, slujindu-și patria. Nu accepta gândul să-și părăsească prietenii. Era încredințat că l-au urmărit cu mintea și văzând că nu se mai întoarce l-au declarat un laș sau un învârtit. În amețeala provocată de o nouă doză de băutură, se văzu judecat de conclavul tovarășilor lui de luptă și condamnat la cea mai grea pedeapsă: disprețul lor. Este

sigur că la ora asta ei îl desconsideră fiindcă s-a sustras frontului, pierzându-se în hățișul de subunități auxiliare unde-și găsesc de obicei refugiul protejații celor mai mari, neputincioșii, cei cu „pile” la București. Cine va ști vreodată ce s-a petrecut cu el în realitate?

De aceea trecerea în rândul altor oșteni decât al celor ce luptau în teren deschis și anume în rândul celor trimiși în spatele frontului inamic ca să acționeze din umbră, să obțină informații menite să apere de surprize sau distrugeri tocmai tranșeele cu ostași în uniformă, se produse cu destulă greutate.

În cele din urmă, caporalul. Liviu Moraru fu determinat să primească condițiile noii forme de luptă. O săptămână mai târziu începu să frecventeze cursurile speciale, care aveau să-l inițieze. Pe urmă, la sfârșitul unei după-amieze, obținu, la cerere, o permisie. Regăsi marele oraș vestic cufundat în întuneric. Se făcuse seară; era o vreme rece, de sfârșit de toamnă; i se îngădui să se plimbe, să descopere ceea ce se mai putea vedea în orașul pe jumătate căzut în ruină. Taberele în conflict și-l disputaseră cu înverșunare, angajându-se în niște bătălii crâncene. Și cine a avut mai mult de suferit? Zidurile în spatele cărora s-au adăpostit când trupele românești, când trupele germane. Movilele de moloz mai fumegau încă – ruguri înăbușite sub care se mistuia lemnăria sfărâmată, transformându-se în cenușă

fierbinte. Aspectul orașului era sinistru. Micile dungi de lumină scăpate ici-colo arătau ca genele unor pisici somnolente, coborâte peste ochii ce refuzau parcă să privească realitatea.

În pragul câtorva magazine cu obloanele trase până la jumătatea vitrinelor, din cauza geamurilor sparte, se înșirau cozile formate în pripă, parcă dintr-o adunătură de umbre și nu din făpturi omenești. Hoinărind până aproape de barieră, căută aiurea un local unde să-și spele gâtul de funingine, dar nimeri, absolut întâmplător, în tovărășia unei fetișcane rătăcite, a cărei față abia o deslușea prin întuneric. Trecătoarea aceea se agăță de el, rugându-l să-i țină de urât măcar în noaptea respectivă. Se plângea că-i e frig și că nu are ce mânca. Mișcat de insistența ei, caporalul i-a mărturisit că o poate însoți cel mult până la miezul nopții. Eventual și într-o bodegă, dacă așa ceva s-ar găsi prin preajmă.

— Sigur, domnule, există, cu condiția să aveți bani, spuse înviorată fata.

Teteristul înțelese că viața de noapte coborâse în subsoluri amenajate special, ca în evul mediu, dar că acolo costa scump o porție de mâncare, eu atât mai mult o sticlă de vin.

— Dacă ai cu ce plăti, te conduc! zise fata.

— Bine înțeles, conveni el, banii îmi ajung ca să ne simțim bine.

Liviu Moraru tresări când fu atins de mâna ei mică și recunoscătoare. Se lăsă condus. După numai câțiva pași, ea îl apucă de braț ca și când l-ar fi cunoscut de când lumea. Caporalul ardea de curiozitate să-i vadă chipul, ce-și păstrase până atunci, în întuneric, anonimatul. Mai mult își închipuise cum arăta fata, și-i completase trăsăturile absolut intuitiv. Multă vreme merseră tăcuți unul lângă celălalt, fără a scoate o vorbă. Din depărtări se auzea deslușit, prin aerul rece, zgomotul canonadelor ce se înfruntau dincolo de Tisa. Tăcerea se prelungi, auzul lor percepea foșnetul grădinilor pustii sau scârțâitul câte unei porți lăsate vraiște.

— Hai mai repede, o auzi pe fată, și-și simți imediat brațul apucat posesiv de această ființă înfricoșată de liniștea nefirească din jur.

Orașul deschis spre câmpii și ape avea parcă urechile ciulite spre front, unde tunetele nu încetau o clipă. La capătul celei de a treia străzi parcurse, găsiră tot pustiu și întuneric. Se opriră câteva clipe descumpăniți, apoi începură să fugă atrași de o pată luminoasă care sporea pe măsură ce se apropiau. O ghirlandă de becuri vopsite în albastru răspândea palide raze pe un zid scorojit. În lumina aceea spectrală citiră: „Barul Félix” și coborâră spre o ușă pe jumătate deschisă. Intrarea n-o păzea nimeni, scările improvizate din trunchiuri și scânduri

prost geluite brăzdau transversal o pantă și duceau în interiorul unei taverne. Intrară direct în atmosfera îmbâcsită a unui local de clasă inferioară, cu nori de fum de țigară. Liviu își văzu în sfârșit partenera. Ochii îi erau osteniți, încercănați, triști. Avea o față îngustă, de femeie hrănită prost. Când întâlni privirea bărbatului, schiță un zâmbet. Efortul însă îi urâți și mai mult trăsăturile. Cea mai frumoasă parte a feței ei rămânea gura neîncondeiată, dar de un roșu aprins. Se aplecă spre urechea lui Liviu, îmboldindu-l să comande mai repede, fiindcă era moartă de foame. Deocamdată n-avea chef nici să fumeze, cu toate că Liviu, printr-un gest aproape uitat, îi întinse politicos pachetul de țigări „Piramid".

*

În zorii unei zile cam sumbre, un Junkers cafeniu, presărat cu pete gri și galbene ca desenul unei prelate de camuflaj, zbura deasupra liniilor inamice, la adăpostul stratului de nori ce acoperea cerut. Priviți de sus, prin hublourile bombardierului, norii aduceau cu bolovanii unei piețe goale de provincie, acoperită cu promoroacă. Călătoria monotonă a durat aproape o oră. Cei cinci parașutiști ce urmau să fie lansați într-o regiune împădurită, propice unor vizite tainice, stăteau încremeniți în scaune fără a sufla o vorbă, privindu-și din când în când mâinile, cizmele groase, cataramele,

genunchii, curelele parașutei care se încrucișau peste piept. În căști se auzeau păcăniturile laringofoanelor reglate pe aceeași lungime de undă cu cabina piloților, cu avioanele de vânătoare ce-i însoțeau și toate laolaltă cu stația de control rămasă undeva în negurile din spate.

Liviu Moraru stătea lângă ușă și privea îngrijorat masa de aburi care ici-colo se destrăma, lăsând să se vadă de la înălțimea de cinci metri hăurile căscate sub ei. De altfel, avionul părea, cât timp se menținea deasupra norilor, o sanie vuietoasă ce luneca pe zăpezi moi, imateriale.

— Atenție, atenție, se auzi vocea îndepărtată de la bază. Sunteți în apropierea obiectivului, pregătiți-vă.

Glasul pilotului preluă porunca:

— Numărul unu să fie gata!

Numărul unu îl indica, de fapt, pe Liviu, care în acest timp tremura din toate mădularele, nevenindu-i a crede că trebuie să se arunce cel dintâi în gol. Acumulase prea puține ore de zbor, vreo cinci în total, combinate cu tot atâtea lansări și aterizări la punct fix. Un novice în școala văzduhului! Nici cei de la bază nu-și puteau pierde prea mult timp, principalul era să asimileze câteva noțiuni, menite să-l facă să ajungă teafăr pe pământ. În rest se va descurca cum va putea. Mai întâi, odată cu atingerea pământului, era necesar să scape de

parașută, de cizme, de casca și combinezonul de zbor, urmând ca ulterior să iasă la șosea și să pătrundă la periferia orașului de pe Südsee, așa cum prevedea planul. Întregul antrenament, realizat în viteză, sub veghea locotenentului Duma, cu multe analize la hartă și lucru la „sala de tumbe”, toate aruncările simultane, desprinderea de cabină, saltul în văzduh îi copleșiseră mintea, umplându-i somnul de peste noapte cu imagini de coșmar.

...Și iată, acum plutește ca un înger radios deasupra norilor, ajutat de o aripă de mătase bombată. Spânzură ca un fulg de păpădie deasupra lumii, avionul dispărând cu uruitul lui cu tot. El, caporalul destinat unei misiuni neașteptate, săgetează ceața care-i izbește obrazul. Are asupra sa întregul echipament, se simte îngreunat ca un melc cu cochilia în spinare.

Odată depășită clipa săriturii, Liviu își recăpătase încrederea în sine. Tăiase vertiginos plafonul norilor aglomerați și, dintr-odată, i s-a deschis sub picioare perspectiva pământului.

Clipele treceau greu. De pretutindeni îl pândea nenorocirea. În ciuda acestei senzații, zona părea liniștită, dealurile păduroase din fundul oceanului de aer își arcuiau spinările acoperite de o vegetație deasă ca peria, așteptându-l parcă să-l ascundă în hățișurile lor. Își aducea aminte de indicațiile instructorului de

zbor. Încă în timpul căderii trebuia să ochească un luminiș, către care să se îndrepte trăgând de suspante, ca un navigator solitar de cârma cuterului său, pentru ca vântul să-l poarte în direcția dorită. Nimeni nu-i stânjenise până acum coborârea, curentul îi umfla combinezonul și-l pătrundea până la piele; frigul și nesiguranța îi stârneau frisoane.

În fine, Liviu zări o poiană strălucind ca o pată de lumină verde în masa neagră a pădurii ce se apropia iute. Își manevră îndârjit suspantele, se legănă, balansat într-o parte și alta, respiră întretăiat, vântul îi umplea plămânii. Acțiunile scurte, executate după teoriile însușite în grabă, trebuiau succesiv aplicate, secundă după secundă. Nu mai avu răgaz. Pământul creștea, simți viteza căderii, mai puternică acum, aerul vâjâia pe la urechi și-l auzea izbind voalura parașutei.

Poiana își clarifică conturul și deveni o imensă ilustrată în culori, ca o copertă de ghid turistic. Panta înălțimilor era acoperită cu butuci stivuiți, semn că acolo funcționa un parchet de pădure în exploatare. S-ar putea trezi înconjurat de paznici sau lucrători, dar el purta exact costumul aviatorului din Luftwaffe, von Gauss, capturat de către statul major românesc. Aceeași parașută care-l salvase pe neamț l-a adus și pe Moraru la sol. Pentru ochii unor lucrători de pădure nimic nu părea suspect, așa că și în această ipoteză caporalul din

Brașov putea fi deocamdată liniștit.

Contactul cu pajiștea aglomerată cu butuci se petrecu fulgerător, șocul fusese dur, rostogolirea amețitoare, mișcările nespus de precipitate. Îl împresură deodată tăcerea profundă a pădurii. Moraru era pregătit să-i întâmpine pe eventualii pândari, răsărind în grupuri din fiecare hățiș. Nu-i era teamă. Iureșul neîncetat al bătăliilor aeriene oferea un cadru nimerit. Toată debandada, dezlănțuită. Pe teritoriul Germaniei hitleriste în agonie, îi facilita misiunea și-l acoperea. Iar uniforma de aviator neamț era cea mai bună costumație pentru piesa pusă în scenă și pentru primele ore petrecute dincolo de linia invizibilă. Nu trebuia să intre în panică, ci să verifice doar dacă l-a zărit cineva picând din văzduh și pătrunzând în umbra verde a pădurii. În acest scop se puse pe așteptare, asumându-și toate riscurile. Nu se arăta însă nimeni. După impresiile culese la repezeală în cele patruzeci de minute, câte s-au scurs de la aterizare, constată că avusese noroc. Își plie calm parașuta, o ascunse. Parchetul afectat depozitării lemnului din împrejurimi fusese părăsit de multă vreme. Tulpinele groase, retezate, datau de cel puțin 3–4 ani și erau aproape putrede. Le năpădiseră mușchii și lichenii; urme de tractoare sau de atelaje hipo nu se zăreau nicăieri, iarba creștea în voie, întinzându-și pâsla pe orice șleau. Liviu Moraru își scoase din

rucsacul special al armatei aeriene germane „rația de supraviețuire”: biscuiți, salam uscat, o conservă de pește și se înfruptă pe îndelete. Recurse, în cele din urmă, la harta și busola aflate în porthartul provenit tot din trusa locotenentului von Gauss.

Trecerea prin primul val de pericole însemna eliminarea sumbrelor presimțiri care-l munciseră în ultimele zile. O luă sănătos la vale, cu pistolul la centură. O oră și mai bine de mers întins dură traversarea pădurii. Și când se aștepta mai puțin, se deschise în fața lui o vale largă pe fundul căreia șerpuia un pârâu sălbatic de munte. Pe ambii versanți se cățărau tufe de zmeură și lăstari de brad. Lumina era difuză, singurătatea adâncă a codrilor zvârliți de o parte și de alta a malului îl înfiora. Numai florile rezistente la frig își arătau încăpățânate chipurile multicolore, încercând să înveselească natura mohorâtă. Moraru purta în spate o raniță voluminoasă, unde avea îmbrăcămintea celei de a doua travestiri, acte și aparatură. Codrul răvășit, mai ales în această parte a continentului, îngăduia ca frunzele oricărui copac să călătorească purtate de vânt fără noimă. În primul oraș unde va pătrunde va căpăta identitatea unui subofițer concentrat într-o companie de asalt, distrusă cu o săptămână în urmă, din care, în fapt, n-a mai scăpat nimeni. Efectivele se compuneau numai din ostași originari din Silezia, regiune eliberată deja de

brigăzi sovietice. Cum de a ajuns aici? Luptele desfășurate în sud-vestul Transilvaniei sunt de vină. Acolo i-au murit toți camarazii. Din ziua aceea, numai nenorociri. Nu mai știe nimic despre marea unitate sub comanda căreia se aflau acești silezieni nefericiți, care muriseră ca muștele. Panica s-a întins ca un flagel, dezorientarea se făcea simțită pretutindeni. Sub presiunea ofensivei româno-sovietice unități risipite ca niște zdrențe se târau către inima Reich-ului.

Travestirea lui Moraru se bizuia pe un sâmbure plauzibil. Eșalonul superior al trupelor pestrițe, mizerabil instruite și improvizate în pripă, așa cum a dat Dumnezeu (o masă de sacrificiu lipsită de coerență), se afla undeva, la poalele acestor dealuri, într-un oraș situat la confluența dintre Südsee cu lacul Pahpeer.

Liviu își fixase în minte încă de la plecare planul întregului oraș. Așezarea aceasta, cu centrul datând din secolul XV și cartierele exterioare, construite în ultima sută de ani, dădeau ansamblului urbanistic o culoare specifică orașelor germane în plină dezvoltare. La trecerea dintre burgul medieval și orașul modern, peste un pod bombardat de americani, dar acum cârpit și pus în funcțiune, Moraru încercă să descifreze în semiîntuneric numele străzii pe care o purta în minte.

La catul al doilea al unei clădiri, rămasă încă în picioare, bătu la o ușă. Un bătrân îl întâmpină îmbrăcat

sumar. Avea capul mic, un gât subțire și voce pițigăiată.

— Mă scuzați, aici s-a mutat familia Weisst și copiii?

Bătrânul păru nedumerit, preț de o secundă, după care masca boțită a feții i se schimba într-un surâs.

— Sigur, Weisst și flăcăii săi sunt de-ai noștri! Intră, te așteptam, spuse el.

Îl conduse și, printr-un culoar întunecos, Moraru se pomeni într-un vechi salon, mobilat ca vai de lume, cu tencuiala de pe pereți căzută și brocarturile de mătase destrămate. Atât de iute începu să se miște bătrânul că, dintr-odată, făcu impresia că s-a trezit în el vigoarea tinereții pierdute.

— Pot să-ți ofer cel mult o dulceață de prune care n-a prins încă mucegai. Este singurul lucru gustos pe care îl am în cămara mea golită de mult.

Așeză pe o tavă borcanul cu dulceață, o farfurioară și două pahare cu apă tulbure. Se scuză apoi față de tânăr, spunându-i că de când bombardamentele s-au ințețit, uzina e mereu stricată și apa vine foarte greu în case, iar filtrele lucrează prost. Se și miră cum de n-a izbucnit încă o molimă. Moraru își pierduse răbdarea, dar nu replică, nici nu se manifestă în vreun fel. În cele din urmă, primi plicul, îl desfăcu, găsi acolo noua identitate, o legitimație capabilă să-i înlesnească intrarea chiar și în cancelariile mai-marilor naziști. Înmânarea actului avu în ea semnificația unui ceremonial anume, de parcă

bătrânul l-ar fi răsplătit pe Liviu cu un titlu de noblețe și așteptă din partea lui ca faptele să confirme încrederea ce i s-a acordat.

Liviu Moraru, în semn de mulțumire, aplecă ușor capul și întinse mâna spre umărul firav ce se desemna sub jacheta roasă a lui Weisst. Surâsul de la început reapăru pe fața bătrânului și-i lumină vag ochii. Domnul Weisst petrecu împreună cu tânărul câteva minute în tăcere, îi mai aminti câteva dispoziții în vigoare, după care se ridică și pronunță aproape afectuos:

— Nu-i de prisos, cred, mai ales în împrejurările de față, să vă urez mult succes. Rețineți, în acest loc nu mai pot fi găsit decât peste patru zile. Țineți minte, de asemenea, că intrarea o veți putea efectua numai pe scara de serviciu, pe unde de altfel vă voi scoate numaidecât.

*

Serviciul auxiliar de triere a refugiaților, a celor părăsiți de familie, a prizonierilor sau dezertorilor cuprinse într-o bună zi în schemă sa și o persoană mai puțin cunoscută, cum era domnul Auerbach Heinrich, recomandat cu insistență conducerii de un prieten al domnului Weisst. Un avocat serios. Oamenii propuși de dumnealui prezentau totdeauna cele mai sigure garanții de comportament, moralitate, intransigență, aci

fiind vorba de un teren „lunecos”, expus corupției și afacerilor necurate. Autoritățile, cel puțin în aparență, luptau să elimine din acest context specularea temerii de moarte și îngrozitoarea perspectivă a lipsei de securitate, care nu se manifestau numai aici, ci bântuiau în acel timp întreaga Germanie. Organizația sus-amintită se trezi dintr-odată cu un funcționar extrem de conștiincios, care, de dimineață până seara, nu părăsea biroul, muncea din răsputeri, făcea dreptate, capta simpatii, dădea ordine precise tuturor cantinelor ce hrăneau grupurile de nenorociți, tălăzuind între Est-Vest, dinspre Nord spre Sud, aici, la răscrucea marilor drumuri. Seara, domnul Heinrich putea fi văzut în compania câtorva ofițeri superiori din poliția de front, petrecând împreună cu distinse doamne de la Crucea Roșie și ofițeri ai organizației Tod. În direcția generală care dirija activitatea zonală a acestor servicii de triere se și auzise de faptele acestui destoinic funcționar, care s-a ridicat atât de iute în ochii tuturor, oameni de rând sau coordonatori. Domnul Heinrich era comunicativ, bine educat, făcea considerații logice cu privire la momentul critic prin care trecea Marele Reich, dar îi prevedea o redresare sigură, sigură și rapidă.

„Nicio grabă, ci doar o maximă încredere în destinul regimului”, spunea convins acest descendent al teutonilor. Treptat, oamenii se obișnuiseră cu el, îi

acceptau părerile afirmate cu o extraordinară competență și se îmbulzeau să-i ceară sfaturi chiar în treburi neînsemnate. În acest chip, Heinrich adoptă o atitudine modestă, descoperind printre colegi o sumedenie de indivizi dispuși să-i facă și lui confidențe. Se pomenise deodată în mijlocul unui vârtej, în care nu-și pierdu capul și, într-o seară, pe când lucra atent la niște fișe de cartiruire, obligându-și interlocutorii să fie reținuți, soluționând cererile cu bunăvoință, se pomeni față în față cu o fată tare nostimă, care-l privi adânc în ochi, spunându-i cu o voce voalată:

— Domnule, nu mi-ați putea găsi și mie un serviciu? Un loc unde să-mi pun și eu capul? V-aș putea fi de folos. Nu mi-ar displace nici postul de secretară, știu cât de aglomerat sunteți, cât de mult vă expuneți, cât vă obosiți pentru ca nimeni din organizația dumneavoastră să nu se poată plânge că nu vă dăruiți operelor umanitare!

Timbrul vocii aceleia îl făcu să tresară, o privi cu îndrăzneală la rândul lui, susținându-i căutătura, fără a se lăsa intimidat.

— V-aș ruga să așteptați în biroul alăturat, pentru că, sincer să fiu, propunerea dumneavoastră mă interesează:

În mintea lui începură să se învârtă tot felul de ipoteze, întrebându-se indignat și surprins: „Cine dracu

mi-o fi trimis-o aici pe cap? În orașul de pe Mureș vorbea o românească perfectă și acolo se plângea de foame ca și aici. Și, cu toate acestea, nu mai pare atât de obosită și atât de jigărită cum era acolo! Cu atenția distribuită în două direcții, adică spre oamenii de la coadă și spre ușa camerei de alături, „Heinrich" își văzu de treabă într-o ușoară stare de nervozitate. Duse la bun sfârșit treburile acelei zile încărcate. Închise dosarele, își aprinse o țigară; deschise ușa și o găsi pe domnișoară ațipită într-un fotoliu. Nu-i puse întrebări directe ci, apucându-i mâna rece, de care-și amintea perfect, o ridică, o apropie de el și declanșă din nou dialogul mut al privirilor.

— Spune-mi, unde-ți sunt bagajele? întrebă el.

— În curte, în rastelele amenajate de voi, spuse fata cu seninătate.

— Te-ai săturat de acel oraș unde începuse să se facă pace și ai luat-o spre Vest, ca să guști până la capăt mizeria?

— Nu știu ce m-a adus încoace; un fapt e sigur, destinul ne-a pus din nou față în față. Ca să-ți spun că te iubesc ar fi prea mult, ca să afirm că-mi ești indiferent, ar fi prea puțin; oricum, întâlnirea cu dumneata îmi face plăcere. Și râse scurt.

— Bani ai?

— N-am nici bani, nici acte, nici identitate, aceste

lucruri nu-mi sunt proprii, sunt femeia nimănui, oricine se poate folosi de iscusința mea... Probabil că o anume soartă mă aruncă mereu în preajma dumitale.

— Ai putea să fii și o pacoste și o fericire!

— Niciuna nici cealaltă, domnule Heinrich, cel mult o prietenă. Găsește-mi rostul și cineva îți va arăta recunoștința!

— Cunoști orașul? lansă el parola.

— Nu tocmai bine! Totuși, dacă stau să mă gândesc... veni răspunsul.

— Atunci te aștept diseară în fața magazinului „Herderen” vizavi de „Eva”. Știi unde. Îmbracă-te cât mai bine. Ai să mă însoțești la o întâlnire!

Inima ostașului bătea cu putere. Alergă spre locul de unde-și trimitea mesajele. Voise să se convingă dacă nu era o farsă. De la bază primi încunoștiințarea: fata n-a ajuns întâmplător acolo. Codificarea informațiilor urma să se schimbe din 48 în 48 de ore. Lămurit? Lămurit!

*

Restaurantul „Herderen”, situat în același corp de clădire cu hotelul „Bristol” reprezenta locul unde, chiar în acele împrejurări confuze se întâlnea mica protipendadă rămasă în oraș cu cea constituită din vârfurile militare și administrative ale marilor unități cantonate temporar în zonă.

Când domnișoara necunoscută înaintă radioasă spre

separeul unde o aștepta „Heinrich”, ea părea o ființă turnată dintr-un material foarte fragil; nu avea nimic din trivialitatea fetei necăjite pe care o întâlnise undeva pe străzile pustii din orașul transilvănean. El se ridică, îi sărută mâna și o așeză alături. Restaurantul păstra încă, în ciuda condițiilor vitrege, aspectul elegant de odinioară. Lambriuri de stejar lucios, candelabre cu țurțuri de cristal, tapete de mătase oliv, tacâmuri de argint, mese acoperite cu damasc. Ambianță propice pentru întâlniri simandicoase.

Când se așezară, se apropie de ei colonelul Rudolf Landh, una din căpeteniile poliției locale, un simpatizant al proaspătului funcționar de la serviciul refugiaților. În timp ce se prezenta, colonelul făcu din ochi tânărului, dând să se înțeleagă că ține s-o cunoască pe fetișcana prea elegantă pentru acele timpuri. Fata știu să disimuleze momentul critic în care o pusese această împrejurare și zâmbi spre colonel, încărcându-și ochii cu sclipiri de ingenuă. „Heinrich” o felicită în gând pentru prezență ei de spirit.

— Seara aceasta, copii, voi sta împreună cu voi. Prea sufăr de singurătate, tu știi, Heinrich! Mă primiți?!

Colonelul Landh nu părea un sentimental și niciun om lipsit de prudență, dar pesemne că prezența fetei îi provocase un șoc.

— Cu cea mai mare plăcere, poftiți. Vă rog să mă

iertați, domnule colonel, dacă vă mărturisesc că mă bucură o companie la acest nivel și vă declar că respectul meu ca și al acestei oițe rătăcite pe drumurile complicate ale războiului va crește. Ne-ați făcut un serviciu pentru care vă rămânem recunoscători.

Colonelul, într-o stare de euforie și dispoziție nemaipomenite, făcu semn chelnerului, care-i cunoștea preferințele, să destupe o sticlă de șampanie.

— Să sărbătorim întâlnirea noastră, exclamă ofițerul și-și pironi privirile asupra acelei „oițe rătăcite”.

Seara se sfârși repede, dar extrem de plăcut, colonelul îi conduse la hotel și-și manifestă dorința ca a doua zi să se întâlnească din nou. Când cei doi se treziră în cameră, începură să râdă în hohote, iar fata întrebă:

— Și totuși, ai putea să-mi spui cum mă cheamă pe mine?!

— Te botez Caroline Feld. Acum rămâi aici, ca să pot îndeplini până la capăt formalitățile.

Fata se ridică, îndreptându-se spre oglinda toaletei, unde scuturându-și părul moale și lung repetă:

— Caroline Feld, Caroline Feld. Vrei să-mi spui unde m-am născut?

— Să zicem la Lemberg. Ai rămas orfană și te-au luat trupele de construcții, ca să le ajuți la cancelarii și să le fii de folos pe timpul cât au staționat acolo. Toți au fost secretoși cu tine timp de vreo două luni.

— Treaba asta se petrecea, deci, cam acum doi ani?! spune șăgalnică, intrând în joc.

— Exact acum doi ani. De atunci a trecut timpul și tu nu-ți aduci aminte decât vag de anumite lucruri. Pentru săptămâna ce-o mai avem de petrecut aici, atât îți este de ajuns.

Fata se trânti pe pat și adormi îmbrăcată. El părăsi hotelul și, cu pași repezi, se îndreptă prin seara pieloasă către locuința domnului Weisst.

Liviu Moraru sună prelung, dar de dincolo de ușă nu se auzi nicio mișcare. Se fâstâci de-a binelea, se gândi să încerce pe la intrarea din față, dar și acolo îl întâmpină aceeași muțenie. O pisică tărcată îi tăie drumul, minunând. Liviu își aduse aminte că o zărise torcând pe unul din fotoliile din dormitorul domnului Weisst. Avu senzația unei întorsături neașteptate. Ieșind în stradă se gândi să-i facă o vizită avocatului casei „Weisst și frații”, să afle eventual de la el ce s-a întâmplat cu bătrânul.

Omul legii îl primi rece, puțin speriat, pradă unei nervozități ieșite din comun, anunțându-l:

— E ultima oară când mai calci pe aici, să fim înțeleși. Reține doar adresa: Wilhelm-Strasse, 1050, se află acolo, în fundul unei grădini, o căsuță mică, locuința fratelui domnului Weisst. S-ar putea să ia masa împreună. Ne-am înțeles să uiți acest domiciliu! Ai fost avertizat.

Credeam că mă scutești de plăcerea de a te revedea.

— De bună seamă, domnule, vă asigur, zise Heinrich și se topi în noapte.

Câteva patrule îl legitimară, lăsându-l să treacă nestingherit mai departe. Câțiva din apropiații lui Rudolf Landh, care se aflau într-o mașină, pe când el își arăta actele, opriră vehiculul și-i făcură semne prietenești. El se întoarse să le răspundă la amicalul lor gest. Relații strânse, într-o lume aleasă...

— Heinrich, nu mergi cu noi? Unde ți-ai lăsat păpușică?

— Aș merge cu plăcere, dar nu se simte bine, m-a rugat să-i caut o gazdă. Cum eu nu refuz pe nimeni, mă grăbesc să-i asigur o altă locuință, fiindcă, clipi el ștrengărește, domnișoara merită acest sacrificiu.

— Atunci să te conducem. Urcă lângă noi! Nici așa nu e bine? zise cu subînțeles unul cu o față roșie, al cărui palton cenușiu trăda pe inspectorul de Gestapo. „Heinrich” se făcu că nu observă și nu se sfii să intre prin portiera deschisă a automobilului și să ia loc lângă el. Mai făcură câteva glume, el le dădu o adresă și, după ce coborî, îi lăsă să meargă mai departe. Sufla un vânt aspru care târa după el o trenă de frunze veștede aduse din parcurile desfrunzite. Urletul sirenelor despică deodată bezna nopții. Un nou raid al aviației aliate silise comandatura orașului să dea alarma.

Formațiile bombardierelor trecură departe de perimetrul acestui burg.

„Heinrich” ajunse în sfârșit într-o curte pustie. O recunoscu potrivit descrierii avocatului și înaintă pe o alee pardosită cu dale de piatră până dădu de peronul unei case vechi, cu ferestrele înghețate. Ocoli această așezare și abia târziu zări printre crengile goale ale unui alun o lumină licărind slab. În rest, casa era cufundată în beznă.

Însuși Weisst îl primi cu oarecare ostilitate, promițându-i totuși să-i confecționeze actele domnișoarei Caroline Feld, cu obârșia pe care i-a indicat-o „Heinrich”.

*

Într-o anumită perioadă, un curier recrutat tot dintre refugiații un om bătrân, puțintel la trup, cam nătăfleț și mereu speriat, realiza legătura între centrul de triere al refugiaților și atotputernicul comandant al districtului militar, predând corespondența confidențială, pentru cabinetul șefului, unui plutonier sclivisit. Bătrânul și plutonierul schimbau între ei câteva cuvinte. Semnau de primire și predare și se despărțeau, aproape ignorându-se. Erau atenți doar la îndeplinirea formalităților. Într-o dimineață își făcu apariția, în locul bătrânului, transferat la una din cantine, o fată nurlie, drăguță, costumată elegant. Îmbrăcămintea ei contrasta

cu lumina cenușie a acelui oraș și-l frapă imediat pe morocănosul plutonier de la cabinet. Când o văzu intrând, încremeni pur și simplu cu ochii căscați, apoi deveni vorbăreț și pe urmă începu s-o întrebe mai mult decât s-ar fi cuvenit în mod normal. Ea se arătă dispusă să-i răspundă și se așeză pe un scaun, neinvitată, căutând din ochi o sursă de căldură. Într-adevăr, în oraș începuseră să se arate semnele unui aspru sfârșit de toamnă. Plutonierul, plin de solicitudine, o invită aproape de soba uriașă de faianță – luciu nepermis, dar o excepție la urma urmei se admitea pentru o fetișcană necăjită care funcționă la centrul de triere, mai ales că-l rugase atât de frumos. Subofițerul își făcuse calculul în sinea lui că de acum încolo va avea prilejul s-o vadă cel puțin o dată la două zile, înviorând cu prospețimea ei anticamera comandantului unde totul era ursuz și rece, aproape respingător.

— L-ați înlocuit definitiv pe bătrânul Ehartt? o întrebă.

— Sper să rămână așa, dar cu domnul Heinrich e greu de prevăzut, e din cale afară de capricios și s-ar putea să mă cheme chiar mâine înapoi. Depinde de dumnealui. Iar eu l-am rugat insistent să mă trimită aici tocmai fiindcă, drept să vă spun, am un anume interes...

— Spune, dacă te pot ajuta, se angajă plutonierul, o fac cu plăcere.

Dintr-odată deveni îndatoritor, fapt ce-i amintea vremurile când era învățător, într-un orășel din Nord și-și manifesta bunele maniere mai ales față de sexul opus.

— Aș dori să fiu primită în audiență la domnul colonel Landh, unde știu că se ajunge foarte greu! Și aș face orice, credeți-mă, dacă s-ar putea să intru astăzi, chiar acum. Ochii ei frumoși se îndreptară către ușa capitonată, în dosul căreia se afla temutul ofițer superior german. Am aflat că de obicei dimineața e foarte ocupat. Dar dacă îmi amintesc bine, chiar dumnealui mi-a promis aseară această întrevedere și s-ar putea, spre norocul meu, să nu fi uitat. Făcu o pauză, își mută privirile de la ușă către birou și-l fixă cu atenție pe plutonier, continuând: Dacă șeful și prietenul meu află ce am urmărit prin venirea mea aici, adică această audiență, vă asigur că n-o să-mi meargă deloc bine. O pățesc! Așa că, vă rog, insistă patetic fata, anunțați-l imediat, ca să nu mă pomenesc mai târziu că nu mai pot ajunge aici.

— E chiar așa zbir?

— N-aș vrea să greșesc. Nu știu cum se poartă față de alții. În ceea ce mă privește însă, e de-a dreptul absurd. Mă ține din scurt. Nu-mi dă voie nicăieri.

Fata cunoștea sistemul folosit la cabinetele naziste ale căpeteniilor militare în perioada respectivă, când ofițerii din conducere trebuiau ținuți la curent cu

absolut tot ce se petrecea în jurul lor. Așa că rostea cuvintele extrem de clar, pentru ca microfonul să le înregistreze aidoma și să le transmită exact sensul. Drept dovadă că nu se înșelase asupra procedeului, a fost însăși apariția în cadrul ușii capitonate, care se deschise încet, a comandantului de district. Același bărbat înalt, voinic, proaspăt ras, cu sprâncenele îmbinate deasupra unor ochi de culoare deschisă, pe care-l cunoscuse cu o seară în urmă. Purta o uniformă gri, îi venea ca turnată, deși era cam gras. Cizmele de lac scârțâiau ori de câte ori pășea. Fără altă introducere, Landh făcu un semn larg cu mâna, ca unei vechi cunoștințe, și cum fata se ridicase cu o clipă mai înainte în picioare, păși, încântată de invitație, dincolo de pragul biroului. Legănându-și trupul cu o anume grație trecu prin dreptul bărbatului, iar acesta o măsură întâi din profil apoi din spate, închizând ușa în urma ei.

Colonelul intră direct în discuție.

— Cu ce-ți putem fi agreabili, domnișoară? S-ar zice că din anumite pricini nu ești prea mulțumită. În cazul acesta era suficient să dai un telefon aici. Domnul Heinrich îmi cunoaște numărul și n-aș fi întârziat să te primesc.

— O, tocmai aceasta am vrut să evit, spuse Caroline cu glas subțire. Vă rog să țineți seama că șeful meu e bănuitor. Și de când lucrez la centrul de refugiați nu mă

scapă o clipă din ochi. Am senzația că m-a confiscat și măcar de mi-ar fi făcut serviciul ce i l-am cerut. Oricât m-am rugat de el, n-a reușit să afle unde mi s-a pierdut familia, domnule colonel. Altceva nici nu doresc pe pământul acesta, decât să-i revăd pe ai mei. Sau, cel puțin, să mi se comunice ce s-a întâmplat cu ei.

Se întrerupse și izbucni în plâns. Cuvintele se înecară în suspine și fața în lacrimi. Elegantul colonel se simți mișcat de deznădejdea ei, se apropie încet, îi cuprinse bărbia, o sărută pe frunte, scoase batista și-i șterse ochii cu un gest patern, după care cu aceeași grijă îi apucă, în căușul palmelor, umerii rotunzi, zguduiți încă de suspine.

— Acceptă prietenia mea și-ți garantez că vom porni pe urmele rudelor tale.

Unul din numeroasele telefoane începu să sune îndelung. Colonelul se îndreptă spre birou făcându-i semn fetei să se așeze pe o sofa. Ea se conformă și, de pe acel loc comod, începu să scruteze întreaga încăpere, luând imagini exacte pe pelicula minții, urmărind să descopere casele de fier unde se aflau închise planurile bătăliilor de iarnă ce se apropiau. În spatele unei uriașe perdele de catifea ușor pliată se întrezărea corpul greoi al unei case blindate. Fără îndoială, acolo se aflau documentele spre care se îndrepta atenția comandamentului român. Ei nu-i scăpau din vedere o

clipă în ce punct nodal și hotărâtor de pe teritoriul Germaniei guverna acest colonel, care la ora respectivă primea unele știri ce-l scoteau din sărite. Asta deducea Caroline, trăgând cu urechea la convorbirea începută adineauri la telefon de Landh.

— Domnule general, protesta el cu vehemență, semn că situația îl adusese la exasperare, nu mai încap atâtea trupe câte se revarsă aici. Se vor sparge pereții orașului, e atâta înghesuială, că te îngrozești. Nu mai avem cu ce hrăni oamenii, lipsesc alimentele de bază. N-avem unde să mai adăpostim unitățile, chiar așa înjumătățite ca efective, cum ziceți că sunt. Cazărmile, hotelurile, școlile gem de atâta lume, nu mai e loc nicăieri, vă rog să opriți pentru câteva zile avalanșa deoarece nu mai putem face față. Pe de altă parte, înțelegeți și dumneavoastră, nu e un secret, întregul meu sistem de supraveghere se clatină, controlul asupra „convingerilor” se alterează și cu fiecare zi inamicul își sporește acțiunile de subminare, fiindcă găsește terenul pregătit. Se pot strecura atâtea minciuni, atâtea zvonuri tendențioase. În toată această învălmășeală, cetățenii și-au pierdut identitatea, orașul e năpădit de o lume necunoscută, eterogenă și nu mai ești sigur de nimeni. Poate deveni astfel un viespar de spioni. Vă dați seama?

„Ce bine că vă pierdeți capul”, gândi fata, ascultând convorbirea cu aparentă indiferență, în timp ce-și pudra

năsucul roșu și-și refăcea masca. Colonelul o privea din când în când pe furiș și, încins la față, argumenta mai departe șefului său că situația îl depășește. Se putu deduce în cele din urmă că el insistase zadarnic și nu obținuse nicio concesie. La capătul firului cuvintele se stinseră brusc, ordinul rămase ordin și Landh nu mai avu altceva de făcut decât să pună telefonul în furcă, apoi să se potolească oftând adânc și s-o regăsească, în sfârșit, pe domnișoara Caroline, ca pe o sursă de reconfortare, cu chipul ei învăluit de același aer trist de adineauri, aspirând mai departe la protecția lui. Ea se ridicase de pe sofa, lăsând să se înțeleagă faptul că-și dăduse seama, în acele momente, de inoportunitatea ci și pentru a nu-l stingheri, făcu primii pași spre ușă ca să plece.

Atâta îi trebui colonelului Landh, că îndată sări de la locul lui și o opri să iasă. Îi tăie pur și simplu calea privind-o cu un aer consternat și mustrător, nesfiindu-se în același timp să se apropie mult de dânsa, profitând de împrejurare pentru a o îmbrățișa. Ea se retrase moale, dovedind bun simț, vrând să nu pară nesuferită. Chiar și asupra unei femei lipsite de apărare nu se poate obține oricum victoria, încerca să spună atitudinea ei. Fața i se acoperi cu pete roșii. Gândul depăși clipa și o făcu să priceapă cât de bine edificați erau cei din țară asupra slăbiciunilor acestui șef nazist, coleric și

afemeiat. Cei din *elita* național-socialistă fuseseră, desigur, utilizați în misiuni mai ingrate; bulboanele războiului îi înghițiseră de mult. Landh reprezenta, pesemne, unul din elementele la care eșaloanele din conducerea Reichului recurseseră în ultima instanță, când nu mai aveau practic de unde alege. Landh poseda, în schimb, niște calități. Era dotat cu un indubitabil talent organizatoric. Și asta, oricum, a putut-o constata, în cele câteva zile de când sosise aici, și Caroline Feld. În cameră se făcuse cald, colonelul stătea în picioare în fața ei, oarecum dezarmat. Ofensiva începută adineauri eșuase, dar el nutrea mai departe o doză de speranță, deoarece. În felul de a se purta al fetei se întrezăreau oarecari posibilități de a reveni la sentimente mai blânde. În fond, subalterna lui Heinrich nu se dovedise chiar atât de încăpățânată pe cât ar fi vrut să pară, „iar dacă stăm să judecăm cinstit, se gândi colonelul, pare o fată provenită dintr-o familie germană de bună calitate, smulsă probabil din cuibul părintesc de niște curenți neprielnici și aruncată fără apărare pe drumurile războiului”. Această relevație îl determină să recurgă la o altă tactică. Cea brutală și directă nu dăduse rezultatele scontate. Acționă în altă direcție, zicându-i:

— Îmi fac o sfântă datorie să-ți propun, dragă „prietenă” (termenul era folosit pe vremea aceea ca o formulă simbolică a relațiilor dintre persoanele de rasă

pur germană) să te instalezi aici și să mă ajuți la lucru, cu alte cuvinte să fii în preajma mea. Vei împărți biroul alăturat cu plutonierul Hans Geller, un om foarte cumsecade, pe care-l cunosc de mult; el se împacă perfect cu oricine mă slujește cu devotament. De mai multă vreme duc lipsa unei secretare de încredere. Am avut una și a smuls-o bărbatul ei de lângă noi când s-a mutat la Berlin. Și ăla, un smintit gelos și bănuitor... Ce zici? Îți surâde propunerea?

— Domnule comandant, dar dacă vă înșelați? Poate nu posed calitățile necesare unei atari responsabilități, spuse ea cu modestie.

— Mă pricep prea bine la oameni ca să mă înșel, decretă cu emfază Rudolf. Sincer să fiu, am deslușit încă de la început în privirile tale însușirile unei fete fanatice, cu sânge german curat și sunt sigur că ți-l vei dărui, până la ultima picătură, cauzei noastre.

Colonelul își luase avânt. Pe măsură ce rostea cuvintele șablon atât de mult compromise la ora aceea, credea cu tot mai deplină convingere în spusele lui. Și hotărârea sa părea de neclintit. Numai că fata, abilă. Îi mai reteză o parte din elan, doar ca să nu dea impresia că și-a pierdut capul de bucurie. Reveni pe fotoliu, se ghemui și căzu pe gânduri câteva clipe. Părul ei castaniu deschis se prelinse pe frunte acoperind-o, până și-l scutură, readucându-l pe spate. Îl privi pe colonel de

jos în sus, cu un aer smerit:

— Dumneavoastră cunoașteți prea bine unde lucrez eu, domnule comandant. Stăpânul meu absolut e Heinrich. Ca atare, eu nu pot părăsi serviciul fără consimțământul lui, mai cu seamă că bănuiesc de pe acum că nu mi-l va acorda.

— Ei bine, asta-i prea de tot! Cum îți închipui că și-ar permite Heinrich să nu aprobe trecerea ta în serviciul meu?! mai este oare nevoie să-i amintesc cine sunt sau ce reprezint eu în acest oraș? Fii sigură că o știe și fără să i-o repet.

— Chiar dacă ar fi așa, n-am încotro, trebuie să-l anunț, să-l iau pe departe. Heinrich e totuși un om susceptibil și n-aș vrea să-l jignesc. Situația mea devine, în cazul de față, dificilă. Caroline se opri, lăsă o pauză lungă, își potrivi fusta care se ridicase peste genunchii abandonați o vreme uităturii hulpave a colonelului și continuă: Omul acesta, oricât ar părea de ciudat, mi-a oferit adăpost, hrană. Îmbrăcăminte și, pe deasupra siguranța zilei de mâine. Probe sigure de iubire. S-a dăruit grijii pentru mine.

Nervii ofițerului erau supuși la grele încercări. Ascultând această tiradă dulceagă despre credință, virtute și recunoștință, colonelul Landh spumega. Simțea că-l urăște pe Heinrich și pentru o clipă îl încolți gândul de a se descotorosi de acest intrus. Intuind cam

ce-i pregătea colonelul lui Heinrich în mintea lui, Caroline schimbă făgașul discuției:

— Lăsați-mă pe mine, mă descurc eu cu el. Vă sugerez doar să încercăm, cât ne stă în putință, să salvăm aparentele, iar până mâine seară, vă jur, acesta e răgazul ce vi-l cer, devin supusa dumneavoastră fără condiții...

Când o femeie aruncă atât de drăgălaș horbota promisiunilor pe silueta abia schițată a zilei de mâine, oricare bărbat se simte atras în mod irezistibil spre aventură. Înflăcărat de cele auzite, colonelul Landh. Uitându-și rosturile și înalta lui poziție, năvăli pur și simplu asupra Carolinei, o apucă de mijloc și o strânse cu putere. Ea acceptă mângâierile nepotolite, reproșându-i domnului colonel că a uitat că e încă fragilă și nu s-a refăcut îndeajuns.

— Te voi ocroti, draga mea, ca pe o prințesă, zise el. N-o să-ți lipsească nimic. Mulțumește celui de sus că m-ai întâlnit pe mine, adăugă Landh, fără a-i slăbi mijlocul din str însoare.

— Și dumneavoastră chiar sunteți bucuros de prezența mea? ciripi ea șăgalnic.

— O, bineînțeles că da, „prietenă” dragă, îi declară înflăcărat Landh. Acum coboară, te așteaptă mașina mea, du-te să-ți consolezi binefăcătorul și pe urmă... ține-te de cuvânt!

O săptămână mai târziu, colonelul Rudolf Landh se

trezi în vacarmul unei bătălii aeriene care se desfășura deasupra orașului. Mai înainte, avusese loc unul din cele mai cumplite bombardamente. Caroline se destindea fericită sub plapuma de mătase și țuguia buzele, închizând ușor ochii, pentru ca acel ofițer important, îmbrăcat în pijama de mătase albastră, să-i acorde sărutul din zori. Mișcările ei unduioase trezeau în omul butucănos și rigid toate duioșiile. De bună seamă că nu era prima noapte fericită trăită împreună. Bombardamentul însă le amintea realitatea. Până nu de mult, acest oraș tihnit scăpase de valurile bombardierelor anglo-americane. Îi venise oare rândul?

După ca Rudolf o îmbrățișă pe Caroline, promițându-i fierbinte la ureche o evadare în munți, la o cabană unde vor avea prilejul să se plimbe cu o sanie cu cai albi, ca pe vremea studenției lui îndepărtate, se răsturnă cu fața în sus să privească tavanul, să asculte cum bătălia aeriană își strămuta caruselul către periferii. Dacă e vorba de reflexii și gânduri concentrate asupra unor evenimente, nici căpșorul drăgălașei Caroline nu era mai puțin activ. Izbutise ca în nopțile trecute să „copieze” cheile seifurilor. Știuse să-i stârnească colonelului compasiunea și să-i câștige ocrotirea, știuse să joace bine rolul femeii oropsite care întorcea spatele unui funcționar sărac de la serviciul refugiaților și să se îndrăgostească de un om de prestigiu, care-i asigură

fericirea și de care nu se va despărți niciodată și-l va însoți pretutindeni plină de afecțiune. Știuse să-l facă gelos pe Heinrich. I-a pus coarne vechiului prieten, pentru că-l iubește la nebunie pe Rudolf, bărbatul robust, neînduplecat, întruparea forței și intransigenței germane.

Aparent, legăturile dintre Heinrich și ea se răciseră fără incidente. Caroline a fost angajată tot la auxiliare, cu o treaptă mai sus, dar nu mai era credincioasă lui Heinrich, fiindcă nu mai avea de ce. Își făcea serviciul în comandatura districtului, iar mașina comandantului îi stătea la dispoziție. Rudolf Landh era încântat. Surprinzător, nu apărea nicio suspiciune din partea nimănui. Lucraseră magistral. Trimișii lui Duma se descurcaseră de minune, improvizară cearta dintre ei și traseră fotocopii privind mișcarea din Sud a întregului front. Interceptară ipotezele cele mai semnificative din seria operațiilor de iarnă. Duma putea fi mulțumit, știuse în chip inspirat să-și recruteze colaboratorii; detaliile următoare ale acelei misiuni urmau a fi puse la punct în zilele viitoare. Transmisiunile codificate legau continuu statul major cu mesagerii înconjurați de pericole, undeva în sudul Reichului în destrămare, unde gelozia părea singurul fapt palpabil. Atotputernicul Rudolf Landh câștigase disputa și zburda de fericire...

*

Mica stațiune de iarnă de pe versanții munților Furnerberg i-a primit cu albul ei imaculat pe Rudolf și Caroline. Frumoasa refugiată era îmbrăcată într-o haină de nurci, purta cizme căptușite cu blană de castor, mănuși albe, capișon de nurci; avea obrajii îmbujorați, buzele aprinse, țuguiate, dornice să fie sărutate mereu. El nu întârzie să-i satisfacă dorința, mereu o cuprindea de mijloc, o apropia de sine. Cojocul și căciula lui gri erau acoperite de ninsoare. Rătăceau de mult pe pârtiile deschise de o echipă de ostași, trimisă cu douăsprezece ore înainte să desfunde drumurile înzăpezite, pentru ca plimbarea să capete decorul unui basm din copilărie. Vila era încălzită, masa aștepta întinsă în living-room, butucii vârâți în cămin se surpau mistuiți de flăcări, atmosfera părea dintre cele mai plăcute. Perechea fericită se va întoarce curând să guste din bunătățile așezate pe masă. Platouri cu gustări fine, două sticle de șampanie, câteva sfeșnice cu lumânări roșii ce se vor aprinde când lumina va scăpata pe munți. Zurgălăii sunau veseli în aerul rece. Totul era feeric. Nici în visuri nu se putea realiza o asemenea ambianță. Undeva în vale se auzea clopotul unei vechi biserici gotice.

*

Casa cu ferestre înghețate, unde Rudolf și Caroline își petreceau clipele de destindere, era un reper excelent

pentru ocupanții mașinii cu două diferențiale, care urca greoaie spre stațiune. Erau doi, în afară de șofer: gestapovistul Racht și „Heinrich”. Lor le revenise nobila îndatorire, din motive de discreție, să-l anunțe pe colonelul Rudolf Landh că este chemat la comandamentul operativ al frontului, chiar în cursul acestei nopți.

Mașina făcea eforturi să răzbească prin nămeții afânați. Se apropiară de stațiune. Șoferul opri, motivând că ceva nu e în regulă la motor. „Heinrich” descărcă în ceafa gestapovistului pistolul cu surdină, deschise portiera mașinii militare și-l aruncă în prăpastie. Șoferul închise capota, făcu un semn din ochi lui Heinrich și continuară împreună drumul spre vilă.

Când pătrunseră în dormitor, colonelul Rudolf zăcea amorțit sub puterea narcoticului strecurat de Caroline în băutură. Îmbrăcat bine, cu tot ceea ce venise asupra lui și fără ca nimeni din jur să le simtă prezența, îl ridicară pe comandantul districtului târându-l până la automobilul cu însemne militare pe aripă. Porniră de îndată într-o direcție necunoscută, înfășurați în șube, dând ocol punctelor unde s-ar fi putut întâlni cu patrule sau coloane în marș, dar mai rămâneau multe ore bune până când avea să se semnaleze dispariția misterioasă a colonelului Rudolf Landh.

— Astă-seară m-am uitat prin notițele mele, îi comunică Victor omului scund, ghemuit în umeri, care venise să-i aducă încă un rând de medicamente.

— Distruge însemnările. S-ar putea ca în lipsa ta, Spiru, cel cu multe legături în port, să se distreze, răscolind camera. Bucuriile sunt scurte aici, în Tomisul care nu prea dăruie speranțe nici unuia din cei ce vor s-o șteargă. Ai auzit de comandorul Titus?

— Parcă am auzit, dar foarte puțin.

— Ei bine, află că e unul dintre bunii prieteni ai marinarului. Un bețiv fără ocupație, care nu recunoaște nici faptul că a ieșit cu un minut înainte din casă, după cumpărături. În esență, la ora asta orașul e o vâltoare de oameni dezorientați, printre care mișună javrele astea. Nimeni nu îndrăznește să se pună rău cu nimeni și, prin urmare, numai atenția noastră este în măsură să-i descopere. Odată depistați, să nu-i scăpăm din vedere. Înțelegi?

— Ce vrei să fac mai mult? De trei zile încoace, nu-mi dau seama pe ce lume mă aflu! O să uit și limba s-o mișc în gură.

— Dascăle, nu știu dacă legătura cu Penelopa ți-a folosit la ceva. Din cauza asta, probabil, n-ai ajuns încă în satul unde te-a trimis Vâlceanu.

— După contactul cu vărul Penelopei sper să ajung și acolo.

— Grăbește-te, frate, că goeletă dese ca o nălucă din ape, iar unul din posturile de recepție se ascunde tocmai în satul cu pricina.

— Și goeletă și tu nu vreți să țineți seama că am frisoane, că dârdâi în plină vară, că toată lumea se sufocă de căldură și eu tremur ca pe timpul viscolelor?

— Am primit ordin să te cruț încă două zile, după care te lansez în zona a doua.

— Prea bine!

— Caută acolo o cameră. Intră în societatea oamenilor de artă și apucă-te de băi solare. Dacă domnișoara ți-ar pierde urma măcar trei zile, n-ar fi rău.

— Ești prea idealist, prietene. Domnișoara se ține scai de mine. Știi doar că nu scap de ea cu una cu două!

— În sfârșit. Acum plec, uite aici câteva pilule Bayer, ai grijă cum le înghiți. În câteva ceasuri îți garantez că ai scăpat de boală. E cazul să te simți, în sfârșit, întremat, și chiar diseară să dai o raită prin taverne, ca în zilele bune. Îți mai las în păstrare câteva monezi de aur și... urări de bine.

— Mulțumesc. Transmite salutări prietenilor.

Ieși.

Pe fotoliul rablagit din camera hotelului căzură câteva raze rătăcite pe fereastră. Jos, pe stradă, continuau să se

audă zgomotele după-amiezii. Mașinile fierbinți goneau pe asfalt, iar pe trotuare se auzeau ropote de pași grăbiți.

Întâlnirea cu Spiru a avut loc în condiții de hărțuiala reciprocă. Nu s-au menajat nicio clipă unul pe altul, ironizându-se și tachinându-se continuu. Amândoi au evitat alcoolul, deși se aflau într-o bodegă, cu fața la marea agitată. Era o zi furtunoasă, cu soare.

Penelopa ce să înțeleagă din discuția lor? Ori se prefăcea că nu pricepe. Până la urmă, Vilara îi înmână încrezător scrisoarea cu conținutul lacrimogen, unde, din primele rânduri, își implora mama să-i dea un semn de viață, oriunde s-ar afla, și să nu-l mai uite pe țărmul neospitalier al Constanței. Veștile urmau să-i fie aduse de un caic turcesc, care naviga între Istanbul și Constanța, cărând peste mare citrice și măsline, iar îndărăt piei tăbăcite clandestin. Multe îndoieli îl pășteau pe Spiru în privința autenticității acestui prinț scăpătat, dar Vilara se făcu a nu deslușí prea desele aluzii lansate de vagabond. O nouă întâlnire urma să aibă loc abia peste o săptămână, când ar fi trebuit să primească răspunsul definitiv, după ce-i vor pune la încercare sinceritatea.

Spre ziuă se ridicară, plecând din local. Penelopa și Vilara o luară către centru; Spiru, mișcându-se greoi, se îndreptă în sens invers, spre rada portului.

Vorbiră între ei pe șoptite.

— Ce părere ai? întrebă fata.

— Nu prea bună.

— Să n-ai grijă în privința lui. Cât pare de încăpățânat, se va ține de cuvânt, o să vezi, îl asigură Penelopa și îl apucă de braț, conducându-l spre oraș.

— Îl cunoști și pe prietenul lui Spiru, marinarul acela debarcat din cauza convingerilor politice și care umple portul cu glume? Se aude că ar fi un om de tot hazul. Invită-i împreună într-o zi la restaurantul hotelului, fac eu cinste. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-le odată cine sunt, și că le împărtășesc părerile. Îi sprijin la nevoie să scoată cât mai mult aur din țară. Vor fi mulțumiți, ascultă-mă!

Într-adevăr, chiar în după-amiaza care urmă, după un somn bun și odihnitor, se opriră toți patru într-o cafenea de pe strada Ovidiu, instalată pe o terasă, cu un acoperiș de zinc, în pantă prelungită cu o copertină de doc vărgat în alb-roșu, care flutura la fiecare adiere a brizei.

Beno Titus, fostul căpitan de cursă lungă pe linia Constanța-Alexandria, își expunea credința în dobândirea aurului de la foștii deținători, pe care-l putea achiziționa la prețuri derizorii. Nu se sfia să arate că lui i se va face o primire sărbătorească undeva, în afara coastelor românești.

— Visuri, nene, visuri, zise Spiru vechiului prieten,

privindu-i cu admirație barba albă, despicată în două fuioare ce se împrăștiau peste somptuoasa lavalieră și peste gulerul răsfrânt al uniformei marinărești.

— Măcar cu visuri să ne mai hrănim, băiatule, altceva nu ne-a mai rămas. Visuri și speranță.

— Speranță! Ce-i aia speranță!

— Da, speranță! Dacă o pierdem și pe asta, dracu' ne-a luat!

— Să tragem nădejde, fiecare în felul nostru, se amestecă în vorbă Vilara, ca să nu pară străin de problemele ce-i preocupau pe cei doi. Penelopa îi pusese în pahar un cub de gheață și îl întrebă dacă mai dorește. El o refuză politicos, amintindu-i că a suferit destul și nu ține să i se întoarcă boala.

— Prea bine, atunci, schimbă paharul cu unul de Jamaica. Să comand?

— N-ai decât! Întreabă-i și pe dumnealor ce poftesc să bea.

— Nu, nouă ne e destul, zise Spiru. Am băut prea mult azi. Ne-am mulțumi poate cu o cafea.

Bătrânul marinar își privi noua cunoștință cu luare-aminte și, printre altele, îl rugă să-l caute la noapte acasă, căci va încerca într-un mod sau altul să-l pună în legătură cu persoane de încredere din Bosfor. Va obține mai curând decât se așteaptă adresa mamei și a fraților din Grecia.

— Mi se pare, uitându-mă la dumneata, că îmi amintesc de figura tatălui dumitale, minți Beno Titus, ca să-și dea importanță sau ca să pară că se lăsase tras pe sfoară.

— Se poate, replică Vilara, dar să știți că tatăl meu a murit departe de țară, la Paris, pe vremea când executa o misiune diplomatică. Împrejurările morții lui rămân învăluite și azi în mister. Însăși mama moa ne-a ascuns cum a trecut bărbatul ei pe lumea cealaltă. Dar să lăsăm trecutul! Domnule căpitan, așadar, să fim mai preciși. Vin la dumneavoastră cu prietena mea sau singur, peste cât timp? Una, două sau trei zile?

— Nu, domnule, nu lăsăm să se răcească nimic. Dumneata ești unul de-ai noștri, se poate?!

Spiru îl lovi cu genunchiul pe sub masă pe marinar, dar acesta îl trădă, punându-l la punct.

— Fii serios, Spirule, ăsta e ca băiatul meu. Nu vezi din ce neam se trage, și cu cine e rudă? Sângele apă nu se face!

— Cum poruncești dumneata, stăpâne, dar să nu te căiești, am mai văzut domnișori din ăștia, și când sunt prinși cu ușa, guiță tot.

Era momentul ca Vilara să-și sublinieze „devotamentul” față de grup, fără ezitări. Scoase o mahmudie și un napoleon de aur, le făcu cu ochiul la amândoi, arătându-le palma cu cele două monezi de

preț. În timp ce ochii partenerilor se holbară. Apoi Spiru respiră adânc și căpitanul acoperi pumnul lui Vilara, sfătuindu-l să fie cu băgare de seamă.

— Oferim un preț bun, îi șopti la ureche, îmi convine să te introduc în buna noastră societate, odată cu căderea nopții, dar fii atent, cine trișează se alege cu un glonte în ceafă.

— E prea veche regula jocului ca să n-o cunosc, căpitane, reluă, pe un ton degajat, Vilara.

— Mai întâi de toate însă să-l punem la încercare, se făcu auzit glasul, gutural și dintr-o dată lătrat și rău, al lui Spiru.

— Bineînțeles că n-aș concepe să intru în rândurile voastre fără jurământ solemn. Ce fel de grupare ar fi astă?

— Bine că pricepi niște reguli elementare. Știi că nu trebuie să ne înflăcărăm de la început și, mai presus de orice, să lucrăm metodic, așa cum lucrează și adversarii noștri.

— Mă supun, domnilor, testelor dumneavoastră. Sper să vă fiu util, nu vreau să vă las nicio îndoială asupra dorinței, de a vă susține, cu condiția ca și voi să-mi arătați calea ce o am de urmat.

La toată scena, Penelopa nu se arăta a fi atât de îngrozită pe cât încerca să pară. Se putea citi altceva pe chipul ei. Dispăruse aerul acela inocent, rămăseseră

undeva departe copilăreștile ei priviri. Se înțelege de la sine că Vilara fusese atras într-o cursă. Strada îngustă mirosea a sare și a alge marine. Răcoarea după amiezii cădea asupra copertinei ca niște aripi de aer. Feroneria complicată a unei porți de peste drum aminti ochiului ager al lui Vilara că lucrurile se încâlcesc, că de acum înainte va fi urmărit pas cu pas, iar legăturile cu ai săi trebuiau suspendate.

Prin dreptul porții cu feronerie barocă se prelinse silueta unuia dintre colegii lui, care, precis, a semnalat șefilor contactul cu nucleul cel mai periculos ce-și avea sediul în oraș. Trebuia acționat cu mult calm, dar cu un calm dur, o bătălie disperată a nervilor, de care trupul firav a lui Vilara nu putea să facă abstracție.

— N-ai nevoie de pistol? întrebă malițios Spiru, muindu-și apoi buzele în cafeaua fierbinte.

— Nu, am să lupt cu mâinile goale, spuse studentul, n-am încotro, fiindcă nu știu să trag.

— Poate te învățăm noi, dacă ai să fii cuminte, șoptiră de astă dată buzele umede ale lui barbă-albă. După aceea bătrânul marinar își suflă zgomotos nasul.

Se lăsă o tăcere suspectă. O prăvălioară, vizavi, cu vitrina încărcată cu păpuși și obiecte de artizanat, miniaturi de corăbii, șiraguri de mărgele, lampioane, statuete din lut ars, primea lumina piezișă a soarelui care luneca dincolo de acoperișurile de țiglă ale străzii

în pantă. Câțiva pescăruși bătură din aripi și umbra lor dansă pe trotuar.

— Uită-te la etajul acela de sus, vezi un balcon?... Mai sus, îl îndemnă pe Vilara, care însoți privirea bătrânului spre înălțime. Acolo s-a consumat una dintre cele mai frumoase iubiri din viața mea, domnule. Laura îi zicea frumoasei, poate cea mai frumoasă femeie din oraș. I-am adus din Atena și i-am instalat în casă primul aparat de radio din Constanța. Stăteam și ascultam ca nebunii într-o pâlnie valsuri de Strauss, descrierea Versailles-ului și a bătăliei de la Marna, eram muritorii cei mai feliciți. O, unde sunt vremurile acelea? Domnule, când mi-aduc aminte, îmi vine să urlu. Toată casa Laurei era plină de eșarfele pe care i le cumpărasem din Alexandria cu coșul, nu-ți exagerez, câte un paner întreg de baticuri lungi. Plutea în ele pe stradă ca o balerină și o invidiau toate femeile orașului. Și a murit în timp ce eram plecat cu vaporul, înjunghiată de un nebun căruia n-a vrut să-i cedeze; a aruncat-o pe dig sub stâncile arsenalului, pe vreme de hulă. Nu s-a mai ales nimic din ea, încât nici n-a putut fi dovedită crima.

Vilara recunoscu în sinea lui că bătrânul povestea frumos.

Ciucurii luminii se scurgeau pe fațadă, cafeaua se terminase în cești. Ochii Penelopei deveniseră de gheață.

Deodată, bătrânul marinar, cu o voce poruncitoare, îi spuse pe șleau:

— Ne-am gândit, domnule Vilara, să te instalezi taman în camera moartei, ca să fim mai siguri de dumneata, să te simțim sub o mai strictă supraveghere. Cam ăsta ar fi prețul enormei bucurii de a-ți revedea familia, cu obligația de a ne încredința ulterior, tot nouă, napoleonii și valuta.

Studentul tresări, o purpură ușoară i se ridică în pometii obrajilor până atunci palizi, înghiți în sec și dădu din cap cu aceeași prefăcută docilitate de la început, acceptând soluția fără a crâcni.

Bârlogul trebuia să fie într-adevăr sinistru; diabolică era și ideea de a-i povesti că acea cameră ar putea constitui un supliciu nocturn, gândindu-se că acolo trăise o metresă a portului, ucisă în împrejurări stranii.

— Umor macabru, căpitane, dar n-am de ales.

— Cum ți-ai fi închipuit altfel?

— Se mai găsesc eșarfele defunctei în camera ce mi-o sorociți? Să le admir și eu?

— Nu, dragul meu, au fost vândute la licitație de către maică-sa, întregul oraș repetase prin acele superbe fișiuri[12] mersul neobișnuitei mele iubite, pierdute în mare. Ani de-a rândul a constituit o notă de eleganță a

[12] Batic subțire de mătase.

cucoanelor din lumea bună de aici, zise căpitanul mai departe, dregându-și glasul. Ai să găsești acolo doar o servantă și o toaletă. Eu am distrus patul pe care dormeam cu ea. Acum se află acolo o dormeză.

Penelopa se ridică și plecă rapid pe una din ulițele ce se deschideau spre mare.

— Știi unde se află lucrurile dumitale?

— Ba bine că nu.

— Deci, te afli în imediata apropiere a reședinței dumitale.

— Și cine achită nota la hotel?

— Poate nu știi cu cine vorbești, zise sarcastic Spiru. Camera unde te-a vizitat Penelopa a intrat în atenția noastră, stimate domn.

— Minunată idee și asta. Până la urmă, sper, să îmi pot achita toate datoriile!

— Se înțelege, se înțelege, spuse cu emfază căpitanul Beno Titus, trăgându-și nervos fuioarele bărbii. Vei plăti cu vârf și îndesat, domnule Vilara, fii sigur.

— Am să fiu punctual, domnilor, nu-mi place să rămân dator.

— Cam ironic, ce-i drept, dar să trecem peste acest incident, remarcă Beno Titus. Observi, domnule, că noi trebuie să facem verificări minuțioase. Și, în această ordine de idei, te invit să ne-o descrii pe bunica dumitale, care precum zici este internată într-un azil.

— Da, exact, într-un azil pe strada Schitu Darvari. Și-a pierdut de mult mințile, suferă de o scleroză cerebrală progresivă. Se numește Sofia Vilara și e născută în anul 1874 la Split, căsătorită în București, unde a trăit printre doamnele de la curtea regală și în anturajul prințului Sturdza. A născut opt copii, din care numai tatăl meu a ajuns la maturitate și a viețuit până în anul 1943. Mai vreți să știți ceva? Vă stau la dispoziție.

— Destul pentru astăzi. Interogatoriul a luat sfârșit. Deocamdată, ne declarăm mulțumiți cu atât.

— O să-ți vină cam greu, interveni Spiru, să te obișnuiești cu ciudățeniile noastre, domnule Vilara; dar cinstit să fiu, mie nu-mi face plăcere că te-am cunoscut și tot ceea ce-mi va cere șeful voi executa, dar te antipatizez. Ne vom convinge dacă ai vreo rudă unde zici și dacă fiul domnului Vilara ești chiar dumneata.

— V-am declarat de la bun început că nu am nimic de ascuns! Pot să mă retrag?

— De bună seamă, e necesar, zise Beno Titus, netezindu-și părul alb de pe creștet, și privi din nou fațada blocului.

Firavul student nu lipsi decât cincisprezece minute, timp în care urcă o scară îngustă, ajunse la un palier strâmt și pătrunse într-o încăpere cu atmosferă stătută. Odaia nu fusese aerisită de mult. Deschise fereastra, îi privi pe cei doi, le făcu un semn prietenesc de la etajul

trei și apoi se întoarse spre interior, privindu-și silueta în oglinzile înalte ale unui dulap vechi. Toaleta fostei amante era o piesă de artă. O mobilă stil ce-și menținea frumusețea. Era prevăzută cu oglindă ovală venețiană, care îi reproduse chipul răvășit. Vilara scrâșni din dinți, încercă să respire adânc, adânc de tot, aerul proaspăt venit dinspre mare, să se îmbărbăteze, căci știa că trăiește un moment critic. Nu-și dădea seama cum va scăpa. Această sechestrare n-o prevăzuse și nu intrase probabil în calculele nici unuia din serviciile lui. Poate că șeful la ora asta a dedus ce se întâmplă cu el și va găsi o modalitate de contact. Deocamdată, lui nu-i este îngăduită nicio mișcare, în afara celor impuse de actualii lui „complici". Dar drumul spre tainele acestui bârlog era un bun câștigat.

Peste două ore se afla așezat între Spiru și Beno Titus, într-o mașină Steyer, comandă specială, de pe timpul nemților. Goneau pe un drum asfaltat, spre capul Midia, unde era fixată întâlnirea cu un „radioamator". Vilara se prefăcu senin și indiferent, incapabil să deslușească ceva din tot ceea ce se întâmplă în jur, ca și cum pentru el nu prezenta niciun interes acel punct radiofonic.

— Ți se pare curios, domnule? Considerându-te prieten, te introducem în toată bucătăria noastră, ca să te convingi că nu avem nimic de ascuns.

— Și mie îmi place să lucrez deschis, la lumină, și de aia vă întreb, ce importanță prezintă pentru mine intrarea în această stație, atâta timp cât eu vreau să ajung la ai mei? Nu mă pricep la tehnica radiofonică, vă jur, n-am practicat-o, n-am mânuit niciodată aparate de acest tip. Sunt, după cum știți, student la litere, materia mea de bază – literatura orientală. Mai bine mi-ați oferi cărți, să citesc în timpul „prizonieratului", ca să nu mor de urât.

— Vei primi tot ce soliciți, până îți vom scutura napoleonii, pe urmă mai vedem noi, declară Beno Titus cu vocea lui guturală, profundă, categorică. Puștiule, știi ceva? adăugă, pe un ton schimbat. Noi nu suntem o societate de protecție a copiilor abandonați, noi intenționăm să te punem la treabă. Ai consimțit să ne ajuți, acum trebuie să muncești.

Cotiră de pe șosea pe un drum nisipos ceva mai îngust, plin de bălării și ajunsei a în cele din urmă în fața unei barăci dărăpănate, unde nu se zărea țipenie de om. Un anume semnal făcu să se deschidă trapa unei dușumele putrezite și coborâră într-o adevărată pivniță pe care n-ai fi bănuit-o. Acolo se afla instalată stația de emisie-recepție funcționând probabil pe aceeași lungime de undă cu aparatura de pe goeleta-fantomă, din afara apelor teritoriale, care, noapte de noapte, stătea încremenită ca *o* stafie a întinderilor acvatice și

dădea porunci ultimelor bande de jefuitori de aur. Proba era evidentă. Vilara intrase în lăstărișul acestei rețele, dar mai avea multe de tras până când va ieși la liman.

Tustrei coborâră în grotă, căpitanul înainte, Spiru în spate (escorta), Vilara – prizonierul – între ei. Abia dibui scara. Cu treptele cam înalte, împiedicându-se la fiecare pas. Va începe una din acele torturi sălbatice, practicate de toate bandele, în bârlogul lor secret, față de intruși, fie ca să smulgă cu forța mărturii, fie să implânte cuțitul groazei până în plăsele în inima lor, pentru a le trece pofta să mai calce alături. De altfel, Vilara știa cu cine are de-a face, măștile căzuseră încă de pe terasă. Nu-i mai împiedica nimeni să treacă la suplicii. Se aflau deci în familie, la largul lor, aici unde intrau în funcție legile cruzimii fără limită. Ce mai putea spera Vilara în asemenea împrejurări? Se pregătise doar să reziste ceasurilor grele. Ee urmau. Răzbunarea hrănește tenebroasa lor putere.

Ajunseră cu toții la picioarele scării, în caverna aceea prost întreținută, murdară, slab luminată. Ceea ce se distingea mai bine în încăpere era o masă cu aparatură de emisie și recepție radio și vreo două bănci. Zări sub masă luda cu baterii, cu o prelată deasupra. Mai multe grămezi de paie, acoperite cu foi de cort, arătau că operatorii – și nu numai ei – își petrec o mare parte din

timp aici, ca sobolii sub pământ. Pe Vilara îl strângeau între umerii lor cele două namile și-l ținură cu fața spre aparate ca înaintea unui iconostas. Lămpile de veghe verzi, roșii și albe pâlpâiau sub impulsul undelor care recepționau mesajul. După informațiile lui, în această vizuină nimeriseră și patru foști transmisioniști de bord deblocați din marina regală. Lucrul acesta avea să se confirme mai târziu, din discuțiile dintre bandă și el, când altele vor fi rolurile decât acum. Deocamdată, banda se grăbea să-i aplice sancțiunile, să-i smulgă mărturiile. Prin clar-obscurul pivniței cu miros greu și duhoare de tutun a zărit fețele celor prezenți luminate de mucurile de țigară ce ardeau în colțul gurilor. Cu acest prilej constată Vilara ce faună adună în jurul lor afacerile cu devize, lingouri de aur și valută forte și ce lăcomie trezește în tot felul de indivizi, poate chiar în cei care nu s-ar fi pretat niciodată la așa ceva dacă n-ar fi fost ademeniți. Șefii săi nu s-au dovedit câtuși de puțin proști,creându-și un sediu important în acest mare port de răspântie a căilor maritime, unde s-au vânturat destule averi atât prin casele comerciale, cât și prin seifurile armatorilor. Unde mai pui că inflația făcuse ravagii și zdruncinase serios încrederea în biletele de bancă – hârtie fără valoare la un moment dat – la care se adăuga faptul că un ministru de finanțe, oportunist, zvârlise pe piață o avalanșă de cocoșei de aur, încercând

să stăvilească debandada tranzacțiilor financiare.

Îl instruiseră bine ai lui pe Vilara, înainte de a-l plasa în acest hățiș, îi prepraseră sistematic alibiuri, fiindcă în mijlocul acestei rețele, se pătrundea foarte anevoios.

Vilara încasă prima palmă grea din partea lui Spiru, peste obrazul stâng. Îi clănțăniră dinții. Văzu în jur stele verzi și auzi primele râsete batjocoritoare, după care Titus întrebă, odată cu Spiru:

— Ia povestește, studentule, pe șleau, cine te-a aruncat tocmai aici, la noi?

Contrabandistul își desfăcu paștunii de metal ai canadienei ca să aibă mișcările mai degajate. Vilara îi observă dedesubt tricoul vărgat, de marinar, mușchii ce-i jucau amenințător și-i răspunse:

— Nimeni, am venit de capul meu!

— Nu te juca cu focul, că te arzi. Jur că te pisez de nu mai rămâne nimic din tine, și apoi îi mai expedie o lovitură spre celălalt obraz, parcă de astă dată mai puternică decât prima.

„Începe rău”, se gândi Vilara într-o fracțiune de secundă. Se repezi orbește cu capul spre plexul lui Spiru, izbindu-l cu atâta sete, încât vagabondul icni surprins și se rostogoli aproape fără respirație. Rămase pe jos câteva clipe ca să se destindă, să-și recâștige suflul. Din partea dreaptă îi sări în ajutor colosul de grăsime, Titus, zvârlindu-se înfuriat asupra lui Vilara,

dar acesta avu timp să execute o eschivă și, dintr-o dată, fostul căpitan de cursă lungă se pomeni proiectat în perete. Nu se prăbuși, dar nici mult nu mai avea.

— Ce-i asta, strigă cu glas neașteptat de puternic prizonierul, și completă plin de mustrare: Vă puneți mintea cu mine, mă bateți fără niciun motiv, când eu am venit la voi cu inima deschisă, să vă cer sprijin? Canaliilor! Se lăsă o scurtă tăcere, printre gâfâituri studentul mai spuse: Vă simțiți grozavi, fiindcă v-ați adunat aici și eu nu mă pot apăra? O singură mișcare dacă mai faceți, să știți că nu garantez cum o să iasă!

Smulse scaunul metalic al unui operator care se ridicase să urmărească scena. Astfel înarmat, Vilara își lipi spinarea de peretele opus, acolo unde întunericul era mai dens. Aștepta ca o fiară încolțită, cu un aer de agresivitate și de decizie, ceea ce însemna o primejdie reală pentru primul atacant.

Stârniți, cei șase zdrahoni își ieșiră din sărite și se apropiau amenințători de el.

Spiru își revenise, se ridică de jos urlând.

— Ești prea al dracului pentru sfrijeala ta și pentru boieria ta declarată. Îmi pun gâtul că faci parte din poliție. Mincinosule!

— Prostii. V-am oprit eu să mi-o dovediți? zise pe același ton ridicat Vilara, nelăsându-se intimidat.

— Mă, bătrâna aia de ai zis că-ți e mătușă sau bunică,

interveni căpitanul de marină cu un glas dogit, dar ceva mai moale, apucându-și gânditor unul din fuioarele bărbii, e ramolită rău, nu înțelegi nimic de la ea. Cum să te verificăm, lepră?

— De unde să scot alta? O singură bunică am. Ce-ți fi vrând? Nici pe mine nu mă mai recunoaște. Nu-și mai dă seama ce-i cu ea. E plecată din lumea asta.

Unul din întuneric încercă să se fofileze de-a lungul peretelui, să se apropie neobservat. Vilara nu se lăsă păcălit și, ghicindu-i intenția, îl lovi la țurloaie cu tocul pantofului, făcându-l să urle.

— Și nu-l potolește nimeni pe nebunul ăsta? zbieră Spiru exasperat, înșfăcându-l de astă dată printr-un salt. Îi încolăci genunchii și-l imobiliză, poruncind: Luați-i scaunul, apucați-l de cap!

Dar nu reuși să-și ducă figura la bun sfârșit, căci deodată năvăliră pe scări câțiva din brigada urmăritorilor și printre ei chiar cel ce-l vizitase pe Dascălu la hotel, făcând somația:

— Stați așa! Noi o să-l potolim, dați-ni-l nouă, fiindcă avem multă treabă cu dumnealui.

La auzul acestei voci, de mult cunoscute, Spiru rămase prostit în poziția aceea caraghioasă și incomodă. Își desfăcu brațele, dar mai stătu îngenuncheat la picioarele lui Vilara câteva clipe...

Mireasa de sub cedri

De mulți ani, într-o suburbie a orașului, o familie modestă își depăna viața după criterii cu nimic ieșite din comun. Tatăl și mama erau fericiți. Copiii lor, depășind adolescența, crescuseră arătoși, bine clădiți și plini de respect. Băiatul avea douăzeci de ani, studia limba franceză la Universitate, în timp ce fata lucra la o croitorie și abia împlinise optsprezece ani. Natura darnică o înzestrase pe fată cu un farmec deosebit. Nu exista bărbat sau femeie să nu întoarcă privirea după ea, iar la serviciu o admirau cu toții, atât pentru gingășia, cât și pentru bunătatea ei. Chiar atunci când se îmbrăca în halatul de lucrătoare, părea elegantă.

Fratele ei, Nelu Dima, știind-o cuminte, așa cum și era, o apăra de încercările de ademenire făcute de niște indivizi care se țineau de capul ei. Ea povestea celor din casă în mod deschis câți băieți o acostau zilnic, adresându-i cuvinte mângâioase, cerându-i cu insistență măcar o singură întâlnire. Pe Dorina începuseră s-o cam plictisească insistențele celor în jur, și, pentru a-și ascunde parcă frumusețea, se îmbrăca modest. Nu avea nimic ostentativ în întreaga ei ființă. Pe față i se citea un aer copilăresc, nu se farda niciodată, dar tenul ei de piersică fragedă și ochii ei cu gene răsfrânte produceau o și mai mare atracție.

Pentru perioada de concediu, părinții l-au rugat pe băiat să devină straja sorei, însoțind-o la mare. Era la începutul lui iulie, zilele frumoase își revărsau lumina pe nisipul de aur al litoralului, iar senzația tonică a plajei îi făcu pe frații Dima să iasă din cotidian și să îmbrace strălucirea a două făpturi fericite. Mâncau la o cantină din Constanța și locuiau într-un cămin al cooperației. Administratorul, nea State, înțelegându-le situația, le aprobase o cameră cu două paturi pentru a-i găzdui laolaltă. Liniștiți și cuviincioși, tinerii se bucuraseră de toată atenția.

În primele seri, când fata se vira în pat obosită de căldura zilei, fratele ei cobora în cabina lui nea State, unde schimbau amabilități și idei. Bătrânul, văzându-l amator de țigări străine, îi procura câte două-trei, oferindu-i-le ca pe niște bomboane. Apoi, îl privea pe deasupra ochelarilor aplecați către registrul de cazări, unde încheia socotelile zilei, urmărind cum savurează, țigara lungă. În acele minute, Nelu Dima părea căzut în transă. De atunci încolo, administratorul îl auzi de câteva ori oftând și, întrebându-l ce are, Nelu-i împărtăși dorințele lui, ascunse undeva într-un colț de inimă, din care bătrânul deduse că tânjea, în mod secret, să se înfrupte din „micile plăceri” ale litoralului, să cunoască, eventual, turiști și să câștige, într-un fel, un ban-doi...

În seara următoare, bătrânul îi comunică cu satisfacție un număr de telefon și o adresă, unde se putea înscrie ca ghid interpret pentru grupurile de turiști străini, veste care-l aruncă pe Nelu în brațele unei bucurii fără margini. Sora lui primi știrea cu mai puțin entuziasm decât s-ar fi așteptat Nelu. Pentru ea, aceasta însemna că avea să rămână singură pe plajă, să-l aștepte ceasuri în șir să-și încheie treburile...

*

Câteva zile mai apoi, când fratele, având un răgaz de câteva ore, o însoți pe plajă, se opri lângă ei un bărbat înalt, brunet, cu păr ondulat și des, cu o mustață tăiată englezește, sub care se contura o gură senzuală.

— Unde ai fost, prietene? vru acesta să știe. Te caut de două zile. Doar ne-am înțeles să ne mai întâlnim. Am aflat de la colegii tăi că ai o soră frumoasă și am venit să mă conving. Tipul izbucni în râs. Domnule, sora dumitale întrece orice închipuire!

O măsură din creștet până în tălpi admirativ, cu ochi de cunoscător. Fata rămăsese uluită. Făcu câțiva pași înapoi și se ascunse după un boschet. Agresivitatea individului o jignise. I se auzi numai glasul cu care-și mustra fratele:

— Nu era normal să mă întrebi și pe mine, de vreme ce i-ai dat întâlnire să mă vadă?

— Nu știu de unde a răsărit, răspunse fratele, habar

n-am cine l-a trimis în căutarea noastră. Nici nu-l țin bine minte, să fiu sincer. Apoi se-ntoarse spre străin: Domnule, mă cunoști pe mine? De unde? Cine ți-a vorbit de sora mea?

— Stimate prieten, fii amabil și primește scuzele mele dacă v-am supărat, pe dumneata și pe sora dumitale. Îmi pare rău că nu-ți mai amintești, dar ieri m-am alăturat unui grup de francezi, cu toate că sunt dintr-o țară din Orient, și m-a încântat felul cum dădeai explicațiile, în calitate de ghid. Deși am văzut că nu ai prea mare experiență, folosești cuvintele care fac plăcere auditoriului. Se vede că iubești mult litoralul și încerci să transmiți dragostea dumitale și celor care te ascultă. Ei, bine, tocmai asta m-a atras. Nu știam că te poate supăra venirea mea pe urmele dumitale. De fapt, ar trebui să iei acest interes drept un omagiu pentru felul cum te comporți în serviciul dumitale. Iar în ceea ce privește pe sălbatica dumitale soră, îmi exprim și față de ea regretul meu sincer. Dacă a reacționat în felul ei adineauri, nu-mi rămâne decât să mă retrag, cu încă alte o mie de scuze. Vinovat de toată încurcătura este domnul Paul, colegul dumitale. El mi-a spus că ai o soră atât de frumoasă. La revedere, domnule! La revedere, domnișoară! Dacă vi se face dor de o plimbare, mașina mea vă stă oricând la dispoziție. Locuiesc la Continental, camera 101. Să nu uitați, în mine puteți găsi

un foarte bun prieten.

— Mulțumesc, mulțumesc, spuse morocănos Nelu și-i întoarse spatele.

Omul nu mai întârzie, ci se depărtă, călcând plin de sine prin nisipul fierbinte spre terasa „Internaționalului”, unde-l aștepta un scaun de răchită, sub o umbrelă viu colorată.

Dorina rămase, la rându-i, pe duna de nisip, unde ajunsese după fugă. Fratele ei alergase, puțin mai târziu, către un autocar parcat pe șosea. Peste vreun ceas, un chelner îi aduse fetei o tavă cu gustări și două pahare înalte cu citronadă. Chelnerul preciză că primise această comandă din partea unui turist străin, că acesta plătise și că ceruse să-i fie oferite ei gustarea și băuturile răcoritoare, la jumătate de oră după plecarea domnului din restaurant. Fata vru să zvârle totul pe nisip, dar chelnerul o sfătui blând:

— N-ar niciun rost să le aruncați, domnișoară. Vă fac bine, pe o asemenea arșiță. Până vi se întoarce fratele, mâncați ceva și vă și răcoriți.

*

...Nelu încasase un „avans” și-i rezervă o surpriză Dorinei. O invită, pentru seara respectivă, la una din terasele de pe faleză, unde reținuse o masă, spre a petrece o seară în bătaia brizei.

Înainte de a i se aduce friptura, odată cu chelnerul,

printre mese își făcu apariția „prietenul” oriental, îmbrăcat într-un impecabil costum de seară, mai ferchezuit decât într-o poză din revistele de modă. Tinerii se simțiră stingheriți de această apariție și mai ales de faptul că, imediat după aceea, responsabilul localului și doi chelneri răsăriră ca din pământ și-și oferiră serviciile acestei mese, socotite ca o oază de distincție, în mijlocul meselor... obișnuite. Turistul străin, un industriaș după cum se află ulterior, deveni un centru de interes atât pentru personalul localului cât și pentru clienți. Tinerii nu putură rezista repetatelor gesturi de generozitate, mai ales că fața străinului exprima o permanentă simpatie și un aer de bunătate îi plutea în privire.

Către sfârșitul mesei, industriașul Anton Saly zâmbi cu gura lui roșie și mărturisi că frumusețea Dorinei este irezistibilă și că, de o săptămână, de când o întâlnise, îl domina o singură dorință, pe care venise s-o împărtășească aici, într-un cadru cât mai sărbătoresc, aceea de a o face fericită pe această minunată ființă de care mintea și sufletul lui se simțeau stăpânite. Vorbea o franțuzească impecabilă, dovadă că originea familiei lui era lyoneză, iar cu două generații în urmă, străbunicii lui își încercaseră norocul, instalându-se în Orient, unde-și întemeiaseră o fabrică de textile, care, amplificându-se, devenise un trust. El Anton Saly, era

singurul moștenitor al averii ce-i revenise după dispariția, în condiții misterioase, a tatălui său. N-o mai avea acasă decât pe mama, pe care o și anunțase că se îndrăgostise ca un nebun de o româncă încăpățânată care, deocamdată, nu-i dădea nicio atenție, dar căreia spera că-i va câștiga în cele din urmă bunăvoința.

Nelu traducea cuvânt cu cuvânt convorbirea, în timp ce fata se făcuse roșie că focul, își dădea părut pe spate și-și muta mereu privirea în altă direcție. Nelu era tulburat. Dorina nu mai puțin. O cerere în căsătorie, făcută în chip direct, conturând niște perspective nevisate, constituia un lucru care-ți oprea respirația. Lui Nelu începu să-i surâdă un atare viitor și, în sinea lui, subscrise, fără a încerca s-o influențeze pe soră, deocamdată, la o asemenea idee. Tăceau cu toții.

Ca să-i scoată din încurcătură, Anton Saly le declară manierat:

— Nu mă grăbesc să primesc răspunsul, am toată răbdarea și înțelegerea. Este ușor de observat că domnișoara Dorina e foarte surprinsă și neîncrezătoare, eu voi da toate probele de loialitate, ca s-o conving. Și prima dintre ele este aceea că am închiriat cu anticipație un apartament în hotelul în care locuiesc, adică la Continental, pe același palier cu al meu, pe care-l puteți ocupa când doriți, începând chiar din seara aceasta. Dacă refuzați, el va rămâne gol și voi regreta că n-o voi

putea vedea pe domnișoara Dorina nici măcar atunci când intră sau iese din cameră. În cugetul meu, anticipând, potrivit voinței mele, mă socotesc din aceeași familie cu voi.

Dorina se ridică în picioare, cu ochii în lacrimi. Uluit de posibila ei plecare de la masă, unde păreau prizonierii nababului, Nelu își găsi sângele rece și cuvintele care s-o determine să nu facă „gestul acesta urât” și fata se așeză, ștergându-și ochii cu batista oferită de Anton.

— Ne vom gândi, domnule Saly, vă promitem că ne vom gândi!

— Nu-i nimic, nu-i nimic, eu aștept, zise Anton Saly.

— Aș vrea să plecăm, șopti Dorina.

Nababul făcu semn chelnerului să aducă nota. Așeză apoi peste ea, cu o indiferență aristocratică, patru sute noi.

— Vă conduc acasă cu Mercedesul meu, dragi copii, vă rog să nu mă refuzați. N-are rost. Sper că nu vă compromit.

Coborâseră toți trei în stradă. Un mercedes alb, decapotabil, îl aștepta lângă bordură. Din nou pe frații Dima îi apucă amețeala. Fata luă loc în față, Nelu în spate. Anton trânti portiera. După ce se instală la volan, zise dintr-o suflare:

— Eu sunt odihnit, n-am băut decât un pahar de vin,

n-am poftă de somn, mi-ar face o mare plăcere să facem o plimbare pe întregul litoral în această noapte frumoasă. Nu mă refuzați, nu-i așa?

La capătul acestei plimbări, cei trei intrară într-un bar de noapte. Sfiala fetei dispăruse încet-încet. Către ziuă, își lipise obrazul de umărul protector al acestui străin și se trezi spunându-i că dragostea poate veni și după căsătorie. Nelu văzând-o că cedase și se cuibărise la pieptul acestui prieten căzut ca din cer, își freca mâinile de bucurie și nu-și mai încăpea în piele. Va fi cumnatul unui om foarte bogat. Nu-i venea să creadă, deși vedea cu ochii cât de bine se înnodaseră firele...

S-au culcat către ziuă. N-au mai făcut mofturi, s-au instalat la Continental și zilele ce au urmat au devenit un veritabil festin boieresc...

Anton Saly s-a adresat, în fața tinerilor, la telefon, ambasadei, anunțându-și hotărârea de a o lua de soție pe domnișoara Dorina Dima din București. A obținut apoi legătura telefonică și cu mama lui... apoi i-a trecut receptorul lui Nelu, acesta spunându-i, în franțuzește, mamei, câteva cuvinte protocolare; în sfârșit... îndoielile s-au risipit.

*

Demersurile oficiale aveau să înceapă abia la întoarcerea în București. Până atunci, o viață de vis, cu cadouri, plimbări. Tânăra pereche, însoțită de fidelul

străjer al fericirii ei, putea fi văzută numai în baruri elegante, numai la restaurante de lux, iar pe plajă cortul străinului luase de mult locul modestului cearșaf al fraților Dima. În câteva zile, fata se transformase într-o soțioară grijulie față de robustul Anton, care înflorea văzând cu ochii, la cei patruzeci de ani ai săi, păros, puternic, cu câteva fire argintii la tâmple (abia se distingeau la soare), ceea ce îi dădea un aer de mare cuceritor.

Întreaga vestimentație a fetei se schimbă. Rochii, cosmetice, ciorapi și pantofi, toate cumpărate de la shop, umpleau camera... Nelu se îmbrăcă și el după ultima modă. Anton Saly avea bani. De multe ori, perechea evada, iar Nelu rămânea fie pe terasa Cazinoului, fie la Vraja Mării și se-mbăta, nu numai cu băutură, ci mai ales cu imaginile viitorului...

Când Anton și Dorina se întorceau după peregrinările lor nesfârșite, Nelu simțea în inima lui o senzație stranie; dar o reprima, nelăsând-o să-l prindă prea mult.

*

Șase luni mai târziu, actele erau încheiate, domnul Saly revenea și se instala cu „doamna Dorina Saly”, în chip oficial, la hotelul Lido, într-un apartament categoria întâi, unde frumoasa soțioară, ce urma să ia curând drumul Orientului, își primea colegele de la cooperativă, într-un cadru de basm. Salonul de primire

ca-ntr-o feerie, sofalele comode, fotoliile largi. Fetele aveau în fața lor o prințesă orientală a cărei frumusețe era sporită nu numai de toaleta luxoasă, ci și de bijuteriile care-i străluceau pe decolteu, la urechi și pe degete. Colierul, cerceii și inelele aparțineau aceleiași garnituri și se presupuneau a fi, după focurile ce le aruncau, briliante de o valoare extraordinară.

Fetele pipăiau cu teamă cutele rochiei și admirau frumusețea sclipitoare a bijuteriilor veritabile. Chelnerii de la Lido aduceau de zor gustări și șampanie în apartament. Fratele ei stătea răstignit în fotoliu, fumând țigări lungi și aromate, ca orice cumnat de potentat financiar; le sfida pe micile croitorese, prea modeste să mai stea alături de sora lui, cu toate că Dorina le purta o afecțiune sinceră; fusese colegă cu ele la școala profesională, pe unele le cunoștea de mici.

...Petrecerea s-a încins, felicitările s-au transformat în îmbrățișări și sărutări. Omul de patruzeci de ani s-a retras, un timp, discret, pentru a da prilej prietenelor să se simtă nestingherite.

Și, peste 48 de ore, avionu-și lua zborul.

Nu era pentru nimeni un secret că marele oraș spre care se îndreptau are și periferii rău famate și o lume interlopă, formată din indivizi dubioși, care țin fel de fel de localuri de distracție, și-n urdinișul cărora mai rătăcesc; din pură întâmplare, și naivi.

*

Patru luni mai târziu – aviz telefonic, pe numele lui Nelu Dima, pentru ziua de 1 aprilie, ora 6 după-masă. La capătul firului, vocea unei doamne, care s-a recomandat drept mama lui Anton Saly, care plecase, cu două zile în urmă, la Paris, în urma unei confruntări violente cu Dorina (îi pronunța numele foarte pocit). Se certaseră, Dorina plânsese, și astăzi de dimineață intrase în baie și, poate neatentă, poate din alte motive, deschisese arzătorul de gaz. Ea, mama, simțise la un moment dat mirosul specific al metanului, dar până să ajungă să deschidă ușa și s-o scoată din mediul acela toxic, Dorina leșinase.

Ea, ca soacră, își făcuse datoria, chemând în ajutor un medic, care, până la urmă, o internase la spital, în sala de reanimare. Erau speranțe să scape.

— Revino mâine, la poștă, încheie vocea depărtată.

— Ce-ați spus? întrebă înnebunit de groază Nelu.

— Mâine, la aceeași oră, vei primi un nou telefon privind sănătatea sorei dumitale. Nu te neliniști, poate să scape.

— Dați-mi numărul de telefon al dumneavoastră, al spitalului, eventual, se rugă Nelu Dima cu disperare.

Dar telefonul tăcu.

Nelu rămase câteva clipe consternat în cabina telefonică. Proporțiile dezastrului se căscau secundă cu

secundă în jurul său, ca un hău care simțea că-l înghite. Porni, împleticindu-se, către ușă. Își spuse, pe stradă, numai pentru sine: „Dacă a murit, atunci eu sunt ucigașul!”, apoi îl podidiră lacrimile, ajunse într-un suflet acasă și acolo, spuse, diminuând realitatea, că Dorina nu se simțea prea bine și că fusese internată în spital.

— Bine, dar de ce patru luni nu ne-a dat niciun telefon și nici nu ne-a scris un rând?

— De unde vrei să știu eu, tată, strigă Nelu, și-l năpădi iar plânsul. Mâine mă duc din nou la telefoane, poate, până atunci, își revine...

A doua zi, în aceeași cabină, Nelu Dima primea vestea îngrozitoare. Rămase împietrit, cerând amănunte.

— Și cum s-a întâmplat și ce aveți de gând să faceți? Spuneți, „maman”?!

— Ce „maman”, ce „maman”, domnule, fiți serios. Eu sunt o simplă funcționară, păcat că n-ați înțeles de prima dată. Sora dumitale a fost o proastă. Cu frumusețea ei exotică putea să ne depășească pe toate. Ne trecea „la pasiv”! Patronul nostru, domnul Anton Saly, i-a oferit cea mai mare șansă, dar ea a făcut caz de moralitate și alte asemenea fleacuri. Acum e prea târziu. Se întocmesc formalitățile pentru trimiterea sicriului în țară.

— Alo, alo, lămuriți-mă, vă rog. Vă rog!

— Domnule, nu mai am nimic de adăugat. Regret cele întâmplate. Adio!

*

Corpul neînsuflețit al celei care fusese fata atât de frumoasă sosi, două zile mai târziu. Fratele, palid, în costum negru, cu cravată neagră și doliu pe mână, tremura din tot corpul și executa mișcările cu un automatism detașat, aproape inconștient. Avea ochii roșii și o mare greutate îi apăsa inima. Potrivit buletinului scris în limba franceză, îmbălsămarea era perfectă, deci învelișul de zinc se putea deschide, persoana decedată puțind fi înhumată potrivit datinelor țării de origină.

...Când au desfăcut carcasa de zinc, Dorina Dima părea mai mică. Era îmbrăcată în rochița cu care fusese la mare, o păstrase printre lucrurile ei, ca pe un „talisman". Nu mai purta nicio bijuterie și avea picioarele goale. Nici cel puțin o pereche de pantofi din trusoul ademenirii pentru localurile de distracție ale falsului soț, pe numele său de împrumut Anton Saly, nu-i fuseseră lăsați...

Blestemul amintirilor

...Sfârșitul secolului trecut a găsit-o pe Pelaghia într-un leagăn, în casa unui băcan de la cheiurile Dunării, ale

cărui afaceri prosperau vertiginos. Acolo s-a plămădit, într-o lume pestriță de port, unde taică-său ținea trei prăvălii deschise spre cheiurile frecventate de marinari veniți din toate colțurile lumii. Crescuse, deci, în foiala din băcănie, cafenea și restaurant, printre clienții care o răsfățau jucând-o pe genunchi și pe brațe, cumpărându-i dulciuri; își petrecea după-amiaza printre rude și prieteni la primul cat, în niște camere somptuoase, mobilate cu tot ce era mai de preț și mai ales în levant. Din fragedă copilărie, până a ajuns domnișoară și apoi proprietăreasa moștenirii lăsate de bătrânul Sotiris (nu și-a schimbat numele nici după căsnicie, n-a vrut să renunțe la gloria trecută a clanului negustoresc cu care se fălea) a răsfoit, ca într-un atlas viu al genului omenesc, caractere, figuri și suflete. Cu trei bărbați și-a legitimat legăturile în fața legii, dar tot ea le-a dăruit numele, uniformizându-i sub aceeași titulatură: soțul marii doamne Sotiris. Și-au rupt ei pingele patrulând pe sub balcoanele frumoasei femei și-au rupt corzile chitarelor, cântându-i serenade, cum era obiceiul pe atunci, dar niciunul n-a putut să stăpânească această vijelioasă reprezentantă a sexului frumos, trăind docili în umbra ei, nebăgați în seamă de nimeni Primii doi au fost armatori, frânele afacerilor lor le-a preluat cu o nemaipomenită energie patroana, transformându-i în simpli funcționari și supuși executanți ai ordinelor ei.

După moartea primului bărbat, averea rămasă s-a contopit cu a celui de-al doilea armator, care-i ceruse mâna. În felul acesta, Pelaghia devenise stăpâna unei flote importante de vapoare danubiene și maritime, de remorchere, șalande[13] și șlepuri, de vase-cisternă și marfare, care transportau cherestea, petrol și grâne în Orient. Atunci să o fi văzut, în deplinătatea puterii ei de amiral al tuturor marinarilor pe care-i avea sub comandă. Din această postură, pretindea salariaților firmei o ascultare oarbă. Să fi cutezat cineva să-i iasă din cuvânt, ori să nu-i respecte drasticele ordine, care porneau ca niște tunete din birourile societății de navigație „Sotiris"...

Ultimul „legitim" fusese, după multe peripeții, un blond căpitan de cursă lungă, dezertor de pe un vas scandinav și căzut ea din întâmplare, la vreme de seară, cum i-au prevestit ghicitoarele, într-unul din saloanele de primire ale companiei conduse de vestita grecoaică, încă foarte frumoasă pe vremea aceea. Svelt, bine legat, echipat în uniformă albă, cu păr auriu de viking, intrase timid pe ușă, trimis întâmplător de un prieten de beție să-și încerce norocul la firma armatoarei, după ce pierduse la cărți ultimul sfanț. Grozav i-a mai plăcut cocoanei acest bărbat și l-a ținut în evidența intimă mai

---

[13] Navă de construcție specială, remorcată sau autopropulsată, folosită în lucrările hidrotehnice, fluviale sau maritime, pentru transportul unor materiale.

mulți ani, fără ca nimeni să nu bănuiască vreo legătură între ea și nordicul căpitan, ce-și dobândise serviciul pe unul din vasele de pe ruta Galați-Beirut. După înmormântarea pompoasă a celui de-al doilea bărbat, nu trecu decât o lună și Sotiroaica rupse odată cu voalul doliului și vălul care acoperise atâta vreme amorul ei pătimaș. Atracția contrariilor, a temperamentelor opuse, și-a vădit din nou valabilitatea. Acesta se pare c-a mai îmblânzit-o pe tigroaică, i-a mai domolit firea autoritară și-a făcut-o să-l iubească cu adevărat.

...La vreme de plictiseală, în serile lungi, Pelaghia își cheamă prietenele și răsfoiește această carte a vieții, se înconjoară de ele, redeșteptând cu fecunda-i memorie paginile pe care nu le poate uita. La căderea asfințitului, când pilcul de bătrâne pedante, strâns în jurul doamnei Sotiris, își pierduse răbdarea și răcoarea venită dinspre mare le producea înțepături în articulații, iată că se apropie de gard o vecină tânără, cu o sacoșă plină de cumpărături în mână, și-i comunică foarte alarmată:

— Doca nu va mai putea veni niciodată la vreo întâlnire! O patrulă de miliție a înconjurat casa, iar curioșii sunt ținuți la distanță.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Pelaghia îngrozită.

— Prietena dumneavoastră și-a luat adio de la lume într-un chip neașteptat.

— Cum adică? Nu înțeleg!

— Vă spun drept, vin de acolo, întări femeia. Cel mai nimerit lucru ar fi să vă deplasați singură, poate veți reuși să treceți de cordonul de miliție.

— Dar... cum a murit? întrebă dintr-o suflare bătrâna.

— Vă spun și eu ceea ce am auzit în mulțime. Se zice că la prima vedere nu s-a putut stabili cauza morții. De două ore procurorul, doctorul și milițienii umblă cu tot felul de aparate, iar lucrurile rămân tot așa de încâlcit ca la început, nu se observă pe nicăieri nicio urmă.

— Cine a constatat moartea?

— Păi, cine altcineva decât gazda ei, care s-a alarmat că întârzie prea mult în cameră după ce s-a întors de la plajă. O chemase de câteva ori la masă. Când a văzut că nu răspunde a ieșit în balcon. Ați fost acolo, s-a lăudat domnișoara că o căutați mereu, că i-ați făcut vizite și cadouri și v-ați urcat de mai multe ori la dânsa, înainte de a pleca la plimbare în oraș, și că ați băut câte o cafea împreună. Vă plăcea s-o pieptănați...

— Adorabilă era fata asta, izbucni bătrâna deodată în plâns.

O mașină se opri în dreptul porții. Bătrâna, cuprinsă parcă de o presimțire, păși pe alee, spre gard. De la volan, un tânăr deschise portiera și spuse:

— Bună seara. Doamnă Sotiris, vă rugăm să ne faceți o scurtă vizită.

Bătrâna doamnă nu mai găsi timp să se mire. Cu

mișcări țepene se strecură pe poartă, netezindu-și din mers rochia demodată; omul de la volan îi deschise portiera din spate și ea urcă fără o vorbă.

Cuibărită pe perna din spate a turismului oficial, bătrâna se gândi ce va răspunde anchetatorilor... Desigur că o vor descoase îndelung asupra cunoștințelor ei despre viața tinerei fete. Când și cu ce ocazie i-a fost prezentată? Cu cine a văzut-o umblând în ultimul timp? Nu știe precis ce va răspunde la aceste întrebări, cu toate că are o memorie fidelă chiar și atunci când este vorba despre amănunte nesemnificative, pe care nimeni nu pune prea mare preț...

După cât pricepu din frazele scurte ale celui de la volan, se acredita serios ideea unei sinucideri. În timp ce-și ostenea mintea cu una sau alta din prezumții, drumul se isprăvi și mașina parcă în fața unor scări, pe o stradă dosnică. Iat-o coborând sprijinită de brațul ofițerului de miliție. Doamna Sotiris refuză apoi orice ajutor, îndepărtând mâna celui care voia s-o sprijine și urcă energică o scară cu pantă domoală la etajul unu al clădirii Inspectoratului, unde, într-o cameră austeră, fu invitată să ia loc și i se oferi un pahar cu apă.

După ce înghiți și ultima picătură, femeia spuse că nu poate fi în niciun caz vorba de sinucidere.

— După părerea mea, fata asta iubea viața ca o nebună, ca mine în tinerețe. De aceea ne-am și apropiat,

întrucâtva semănam. Risipea atâta drăgălășenie și optimism... Bătrâna începu să suspine.

— Liniștiți-vă doamnă, vă rog, ce rost mai are, o sfătui ofițerul, încercând s-o potolească. Nu mai e nimic de făcut. Deocamdată vă rugăm să vă consolați și să ne acordați sprijinul, așa cum ne-ați promis.

— O să încerc, murmură bătrâna.

— Perfect. Mai întâi, spuneți-ne: cum v-ați împrietenit cu ea?

— Pe Doca am întâlnit-o, mi-aduc bine aminte, într-o dimineață, pe când făceam cumpărături la piață. Am intrat în vorbă în fața unei tarabe. Se pricepea de minune la târguieli, ca o gospodină versată. Și dintr-odată m-a încălzit, am simțit că mi-ar putea fi prietenă...

Desfășură astfel, dezinvoltă, o sumedenie, de întâmplări banale și fără importanță. Magnetofonul mergea liniștit, înregistrând depoziția.

— În privința relațiilor ați observat ceva ieșit din comun?

— O, domnule, totul era ieșit din comun la tânăra noastră, v-am mai spus. Avea zile când părea o domnișoară stilată, crescută la pension, altele, când emana, cum să vă explic, un sex-appeal nu pe deplin strunit și se dădea în vileag. Cu toate acestea, eu nu o acuzam, era fermecătoare și, nu știu cum să vă spun, modul ei de a se purta făcea plăcere bărbaților.

Totdeauna o înconjurau și o sufocau cu atențiile lor, complimente, invitații și cadouri...

Bătrâna urmărea gesturile ofițerului care-și ferea privirea de razele lămpii de birou și care se gândea probabil că, la vârsta ei, drumul spre casă va fi complicat prin meandrele acestui oraș când luminos, când întunecat.

— Mai putem vorbi, sau sunteți obosită? întrebă el.

Pelaghia Sotiris tresări, murmură ceva, tuși, scoase batista cu mirosuri ofilite și vorbi atât de încet, încât căpitanul simți nevoia să ciulească urechea spre a prinde fiecare cuvânt.

— Pentru astăzi, vă rog, domnule, mi-e de ajuns.

— Perfect, vă conducem cu mașina acasă și vom relua discuția acolo, dacă binevoiți să ne faceți această plăcere, dacă nu, mâine dimineață.

Bătrâna părea voioasă la perspectiva unei plimbări nocturne; se ridică trăgând puțin umerii, potrivindu-și cocul. Cu mâna dreaptă apucă scaunul să-l dea la o parte, în stânga purta strânsă toarta genții demodate. La coborârea scărilor, încheieturile fostei stăpâne de cargouri scârțâiau și rotulele o ardeau ca niște bulgări de jar. Era disperată că nu poate călca tot așa de demnă ca la venire, își blestema în gând metehnele, își batjocorea slăbiciunile și se bucura în sinea ei că Doca nu-i de față, că nu mai trebuia să depună eforturi să pară

proaspătă și stăpână pe ciolanele ei vechi. Căci, de multe ori, în fața năvalnicei și nepăsătoarei tinereți a fetei, jucase multe suplicii scena volubilității care ignoră, chipurile, deceniile purtate în spate. Nu se sfia să-și arunce picioarele încoace și încolo, ca într-un balet mecanic. Și din când în când, hlizindu-se, bătrâna simula că o dor șalele, că abia își târâie picioarele; în fond, își creșa răgazul, ca să-și revină din cleștii artritei...

În mașină nu-și vorbiră. Dar la coborâre, în fața casei, ofițerul îi întinse o foaie de hârtie și în lumina becului de la intrare îi dezvălui conținutul, păstrând toată condescența în fața acestei clipe, realmente penibile, prin care o făcea să înțeleagă că, independent de convingerile lui, dar în interesul soluționării enigmaticei morți a bunei sale prietene, o povățuiește să accepte eliminarea ultimei bănuieli. Aceasta nu putea fi înlăturată decât dacă se îndeplinea banala formalitate a unei percheziții sumare. Bătrâna nu schiță niciun gest de opoziție, ci, din contră, îl luă pe tânărul ofițer de umăr voioasă, sigură pe sine, convinsă de aberația acestui act gratuit, și-l invită către ușa pe care apoi o descuie. După ce trecură pragul și rămaseră câteva clipe în vestibulul slab luminat – totdeauna lăsa aici lumina aprinsă – întrebă:

— Și cu ce începem?

Căpitanul ezită un moment, în tăcere, după care,

ridicând una din sprâncene, se uită fix la geanta doamnei și spuse firesc, ca și când ar fi cerut niște bomboane ascunse înăuntrul ei:

— Cu poșeta dumneavoastră, doamnă!

„Nici acum n-a tresărit, își spuse ofițerul. Ce să mai înțeleg? E lucidă sau senilă, sclerozată ori mincinoasă? Pare totuși convinsă că în poșetă nu se ascunde nimic compromițător. Vom vedea”. Își încheie gândul și întinse mâna să primească ca pe un dar geanta plină de tot felul de fleacuri. O întrebă, ca și când l-ar fi interesat vechimea obiectului:

— Câți ani duce în cârcă această piesă?

— Nu existai nici dumneata, nici tatăl dumitale pe lume, când a intrat în inventarul meu. A fost cadoul pe care l-am primit imediat după moartea primului meu soț, când eram din nou o femeie liberă. Îl prohodisem[14] frumos și aveam dreptul la fericire, viața moa mergea înainte cu toate aripile deschise peste Dunăre și, de la Sulina, peste întregul Levant.

— Nu vă dau pace amintirile. Să nu ne abatem de la problemă, doamnă Pelaghia; poveștile dumneavoastră sunt foarte atrăgătoare, însă...

— Cele mai multe le știa, zise cu glasul tremurat bătrâna Sotiris, biata Doca. Dovedesc tuturor cât am

---

[14] A înmormânta.

iubit-o. Veți găsi în poșeta pe care o scotociți, într-unul din buzunare, plicul unde se află consemnată cea mai mare dorință a mea: aceea ca toate bunurile ce le mai posed pe acest pământ să-i aparțină ei. Și cu asta gata, controlați. Restul veți înțelege, fără să mă mai amestec cu. Pot să mă așez pe un scaun?

— Bineînțeles, doamnă!

— Țineam din toate puterile mele s-o smulg din lumea de azi, s-o înveștmânt așa cum umblasem eu odinioară, s-o identific cu existența moa și s-o transfer cu ajutorul amintirilor în lumea de mult risipită din preajma mea.

— Și ce ați făcut? întrebă stupefiat căpitanul, aplecând capul într-o parte, ca s-o măsoare de la înălțimea lui pe femeia aceea bătrână, chircită în jilțul vechi, având un aer straniu.

Se forța, era evident pentru ofițer, să țină piept acestor încercări de a pătrunde anumite taine. Se vedea dar că nu era pregătită să reziste și tocmai de aceea ofițerul stăruia.

— Ce să fac, mă distram. O aduceam aici și jucam niște scene cam lipsite de sens, dacă mă gândesc bine, dar ea se lăsa antrenată, știind că-mi face mare plăcere s-o îmbrac ca pe timpuri, s-o modelez potrivit voinței mele.

— Și aveați atâtea costume croite chiar pe talia ei în

stare să o „transfere”, cum ziceți dumneavoastră, în atmosfera care vă era familiară?

— O, cum să nu. Eu am fost una dintre favorizatele sorții, posedam o garderobă capabilă să îmbrace un întreg oraș. Lucrurile pe care mi le cumpăram din țară sau din străinătate mă costau averi. Unele toalete echivalau cu transportul unui șlep cu grâu pe ruta Brăila – Alexandria. Nu era glumă, mi-a plăcut să fiu admirată, să intimidez femeile din jurul meu și am reușit. Același lucru voiam s-o învăț pe zvăpăiata mea prietenă, mai ales că dispunea de multe haruri estetice. Dacă vreți, vă arăt câteva rochii ca să nu credeți că exagerez.

Căpitanul se lăsă în voia invitației și o urmă într-o imensă debara, ascunsă de niște perdele de catifea albastră. Când bătrâna aprinse luminile deasupra rafturilor întinse și a tijelor de agățat umerașele, ofițerul se miră:

— Cui foloseau toate astea?

— De ce mă întrebați? V-am mai spus. Mie și Docăi. Pentru ea le-am păstrat. Această punere în scenă ne ocupa multe ceasuri, ne izola de lume și ne făcea bine.

— Pricep, dar fata era funcționară, avea viața ei...

— Să fim înțeleși, eu nu-i ocupam decât ceasurile libere. Și, ca să fiu sinceră până la capăt, aveam intenția s-o determin la una din cele mai senzaționale apariții pe

faleză. Eu să mă îmbrac într-o rochie simplă, iar pe ca s-o îmbrac ca pe o prințesă levantină, cum se mai văd în filmele de epocă. Observați că moda se întoarce; noi anticipam, dădeam tonul.

Vocea bătrânei nu se stingea, nici nu creștea, ci înfățișa liniștită scena pe care o pregătise îndelung, ca un regizor încăpățânat.

Căpitanul specul o scurtă tăcere, întrerupând-o:

— Fiți bună, vă rog, să revenim la ceea ce s-a întâmplat în această duminică dimineață. Sunteți obosită, cu tot așa, s-o scurtăm.

— Bine, bine, și cum rămâne cu percheziția?

— În afară de poșetă, care se află încă asupra mea și n-am avut răgazul s-o controlez, spuneți-mi unde mai păstrați flacoane cu cristale de opiu, nu-mi amintesc bine cum îi spune în limbajul de altădată medicamentului. Persoane ca dumneavoastră folosesc asemenea leacuri împotriva tristeții și insomniei, dacă nu mă înșel.

Pelaghia se crispă, ochii i se dilatară, nu-i venea să creadă ceea ce auzise, fiindcă nu-și putea închipui că acest om ar fi în stare să facă o legătură sinistră între leacurile ei băbești și dispariția copilei.

— Îmi dați voie să beau puțină apă? Pot să mă mișc de lângă dumneavoastră?

— De bună seamă, grăbiți-vă dacă vă este așa de sete.

O clipă mai târziu, ofițerul, rămas în mijlocul sufrageriei, extrase din poșeta bătrânei atât testamentul cât și flaconul cu pricina. El văzuse întâmplător scena. Dimineața pe plajă urmărise un escroc furișat în mulțime, care încerca să pară un turist oarecare venit la băi de soare. Răufăcătorul, nesimțind că se află sub privirile urmăritorului, își făcuse de lucru pe terasa „Pelican”. Aceeași privire discretă încercuise din simplă curiozitate profesională și numai de acest motiv cuplul prea cunoscut ai celor două femei ciudate și văzuse când vârstnica armatoare făcuse semne către fetișcană să vină să bea sucul de portocale din paharul aburit. Mișcarea aceea scurtă și foarte iute, prin care Pelaghia rostogolise în sonda fetei o mărgică de cristal, a rămas foarte bine imprimată în mintea ofițerului, până și sunetul îl auzise. Întocmai celorlalți, era și el în costum de baie și se confunda cu masa fremătătoare a vilegiaturiștilor.

Între timp, bătrâna se întoarse. Căpitanul nu mai ezită și o întrebă încă o dată:

— Spuneți unde mai aveți... licoare solidificată?

Nicăieri! se apără bătrâna cu fermitate, nicăieri!

— Dacă nu ne spuneți adevărul, vom fi siliți să vă punem pază la ușă și n-o să mai puteți părăsi clădirea fără știrea noastră. Cred că nu vă surâde o asemenea perspectivă. Vrem să vă cruțăm nervii. E mai cinstit ca,

acum și aici, să ne mărturisiți adevărul, chiar dacă acest flacon constituie o probă deplină. Ne explicați cum ați procedat?

— Efectul nu-l puteam prevedea, m-a surprins când am auzit ceea ce s-a întâmplat. Vă jur pe anii și pe bătrânețea mea că intenționam să-i fac un bine, s-o calmez, s-o potolesc pe zvăpăiată, că prea își făcea de cap și mă îngrijora viitorul ei.

— Deși e o copilărie ceea ce afirmați și nu seamănă deloc cu realitatea, să zicem că ar fi așa cum spuneți dumneavoastră. Vrem să cunoaștem cel puțin motivul real. Nu e așa că ați avut intenția să sechestrați această păpușă ca să vă bucure numai pe dumneavoastră, ori s-a întâmplat ceva între timp? A intervenit vreo ceartă? Grăbiți-vă să vă destăinuiți, căci a trecut de miezul nopții.

— Poate fi o cauză și ceea ce ați spus dumneavoastră, dar mie mi-era foarte dragă și o uram în același timp. Nu-mi plăcea fiindcă se întâlnea cu cei tineri și-mi făcea impresia că, pe la spate, ori când lipseam, își bătea joc de mine, de hidoșenia mea, și asta mă deprima cumplit.

— Nu-i adevărat! mai de vreme ați susținut că încerca să smulgă simpatii din partea cercului său de prieteni și pentru dumneavoastră. Vă flatau complimentele lor. Fiți sinceră!

— Mai mult de formă. Nu reușiseră să mă convingă.

Asta mă chinuia și, într-o bună zi, am văzut printre tinerii care o înconjurau apărând un flăcău blond cu părul atât de deschis încât părea alb. Parcă nici gene nu avea și semăna ca două picături de apă cu cel ce a constituit unica mea dragoste. N-am putut suporta, înțelegeți cât de greu mi-a venit să-i văd râzând, zburdând, siguri pe tot ce făceau, pe ziua de mâine, apropiindu-se cu ezitări vădite de mine... N-am mai putut suporta, repetă bătrâna.

În dimineața zilei următoare, căpitanul primi confirmarea identității dintre conținutul flaconului și drogul din sucul gastric al victimei. Îndoielile s-au risipit. În aceeași dimineață ofițerul află unde anume își petrecea concediul un tânăr blond cu părul aproape coliliu, cu genele decolorate, ars de soare, aducând cu un nordic. L-a aflat în incinta portului de agrement. Căpitanul privi atent fâșiile de apă pe care le străbătea lotca omului tânăr. Lopăta corect, aproape elegant. Păstra o singură direcție. Câțiva barcagii bătrâni pluteau și ei deasupra apelor liniștite, poate vâsleau în aceeași direcție cu tânărul blond, dar îl lăsau să-i depășească cu o lungime de lotcă, știind că tinerilor le place să fie mereu în frunte. Nu-și dădeau seama de ce fugea de pâlcul lor. Numai ofițerul înțelese încotro se îndreaptă. Înaintă repede pe dig, bănuind că-și va lega ambarcațiunea la pontonul din capătul opus. Ajunse în

clipa când tânărul urca treptele și i se văzură ochii roșii, plânși și pometii obrajilor supți.

— Pe mine mă așteptați? Aveți să-mi dați vreo veste?

— S-ar părea că știți totul. Nu mai este aproape nimic de lămurit...

— Păcat, zise tânărul și-și trecu palma obișnuită cu vâsla peste fața nădușită.

Redactor: maior ION ARAMA
Tehnoredactor: GH. CUCOȘ

Bun de tipar: 28.08.1978. Apărut 1978. Tiraj
62 *000 exemplare. Hârtie ziar sul* de 50 *g/m*².
Format 540 X 840/10. Coli tipar 11 1/2. B. 171

Tiparul executat sub comanda nr. 80 346
Combinatul poligrafic „Casa Scânteii",
Piața Scânteii nr. 1, București.
Republica Socialistă România

Lei 5

Această carte este dedicată lucrătorului de miliție ION COVACI care a căzut la datorie în seara zilei de 14 noiembrie 1973. La începutul activității sale pugilistice a fost campion de juniori al țării (anii 1964—1965). Ulterior, el a purtat centura de campion al României la categoria 71 kg timp de 5 ani consecutiv: 1966—1970